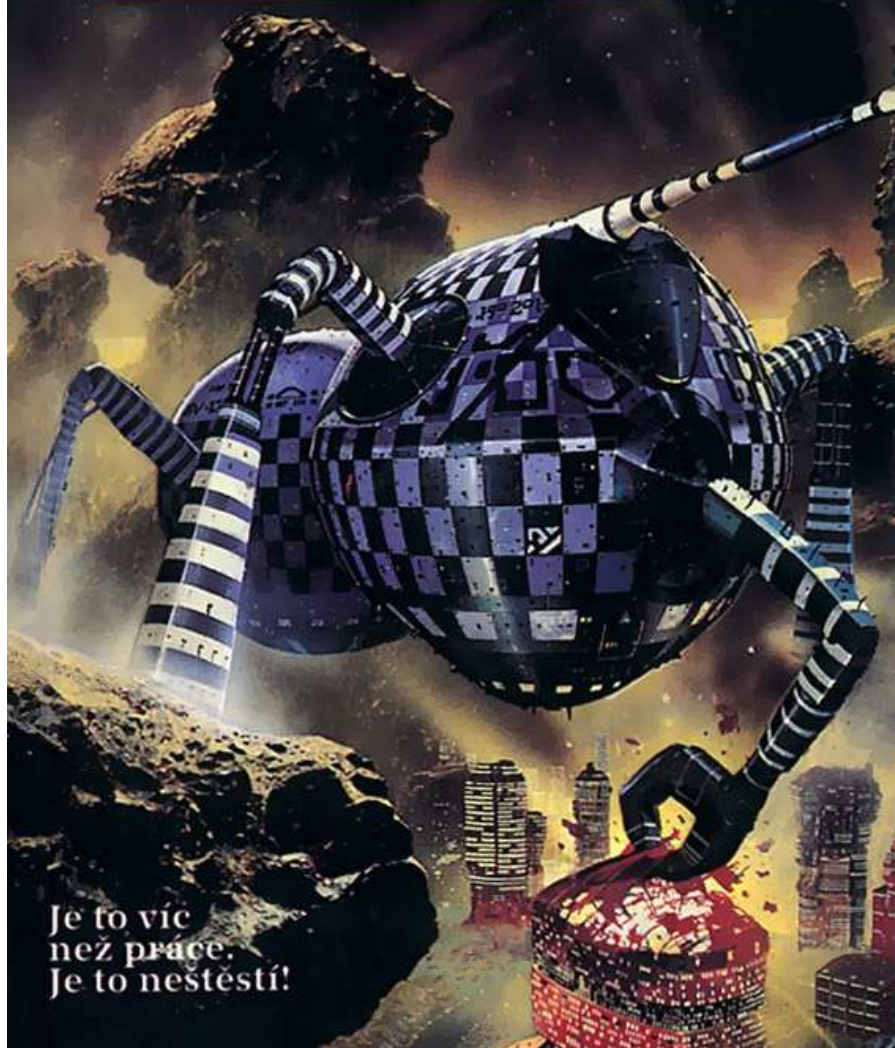

THE NEW YORK TIMES BESTSELLING NOVEL!

ROBERT ASPRIN

Vojenští zatracenci PHULOVY ROTY jsou zpět!

PHULOVA ROTA

Je to víc
než práce.
Je to nestěstí!

Předmluva

Zápis v deníku 001

Říká se, že každý významný muž si zaslouží kronikáře. Rozhodl jsem se proto pořídit soukromý záznam činnosti mého zaměstnavatele během jeho kariéry ve Vesmírné legii. Existují-li ti, kteří by mohli zpochybnit jeho kvality jako významného muže, mohl bych odpovědět, že on se nejvíce blíží jeho ideálu a že mi bylo ctí připojit se k němu na dobu dosti dlouhou, abych mohl vést tento deník. Mohl bych poukázat na to, že v určitých kruzích jsou Čingischán a Geronimo považováni též za velké muže.

Dovolte, abych se představil. Jsem sluha svého pána, po vojensku by se řeklo pucflek. (Těch méně literárně vzdělaných bych se mohl zeptat, proč je někdy nenapadá myšlenka, že image postavy z komické knihy jim může být povědomý. Vždycky jsem měl pocit, že můj pán je až přehnaně vyzývavý, a snažil jsem se ho proto přesvědčit, aby upustil od podobných nesmyslů.) Jmenuji se Beeker. Má další jména nejsou nikterak podstatná.

Přestože jsem byl se svým zaměstnavatelem v době, kdy ho naverbovali, a i předtím, cítím, že nejdůležitější část jeho kariéry začala před vojenským tribunálem. Konkrétně před jeho prvním vojenským tribunálem.

Čekárna měla přesně ten druh výzdoby, který byste očekávali v šatně ne zrovna dobře si stojící herecké společnosti. Dvě starobylé pohovky neurčité barvy stály u protější zdi a zdálo se, že moc nechybí k tomu, aby se rozpadly. Obklopovalo je několik skládacích dřevěných židlí, které by byly levné, i kdyby byly nové. Hromada rozličných předmětů, rozsypaná na jediném stole, by zřejmě přivedla archeologa do vytržení. V místnosti byli dva muži. Trávili spolu více času než s ostatními. Jeden z nich byl podsaditý, střední váhy, oblečený bezvadně, leč konzervativně do civilních šatů, jaké se v těchto

končinách nosily. Jeho růžový obličej měl mírumilovný výraz, který mu vydržel po celou dobu čekání na jedné z pohovek. Nečinně hleděl na kapesní mikropočítač na klíně a vytrvale ignoroval společníka.

Druhý muž byl cokoliv, jen ne tichý nebo klidný. Zdálo se, že vyzařuje těžko potlačitelnou energii, neboť přecházel po místnosti jako lev v kleci. Kdyby tygři otcově čekali v porodnici na narození mládě, nebyl by příliš patrný rozdíl mezi nimi a tímto mladým mužem, který s výrazem strachu nervózně přecházel místností. Snad ještě lepší přirovnání by bylo k černým panterům. Mužova uniforma měla totiž černou barvu Vesmírné legie – barvu vybranou ne toliko pro její estetickou nebo maskovací hodnotu jako spíše proto, že barva mohla skrýt její původ z některých vojenských nadbytkových uniforem, koupených z malého rozpočtu legie.

Na první pohled bylo zřejmé, že neměl na sobě zrovna standardní vycházkový stejnokroj, ale měl výložky poručíka, a jako většina důstojníků, i on měl svůj oděv šitý na míru. Kvalita látky a práce na jeho ošacení byla několik tříd nad normálem, ačkoliv si z opatrnosti pro tuto příležitost vybral jednu z těch méně honosných.

„Sakra, jak dlouho jim to bude ještě trvat?!“ Otázka vybuchla téměř neslyšně z poručíkových rtů, když začal svůj padesátý okruh po místnosti. Muž na pohovce ani nemrkl. „To opravdu nevím, pane.“

To byla vůbec první reakce na jeho ustavičné mumlání a poručík toho využil jako důvod pro své podráždění.

„S takovými řečmi na mě nechod', Beekere! Vždycky, když jsi na něco neměl názor nebo jsi váhal, podělil ses o to se mnou... Ptal jsem se tě já někdy na něco?“

Beekerův pohled se přesunul z obrazovky na poručíka. „Ano, ve skutečnosti jste byl trochu více uzavřený než obvykle od té doby, co jste nastoupil k Vesmírné legii, pane..., nebo spíš od té doby, co jste se k ní rozhodl nastoupit. Avšak v tomto konkrétním případě jsem se domníval, že to, co jste říkal, byla řečnická otázka.“

„To byla..., ale odpověz mi na ni, jakkoliv. No tak, Beekře, řekni mi to!“ S opatrnou uvážlivostí opustil sluha čtenářskou pózu. „Ovšem pane. Mohl byste tu otázku zopakovat?“

„Co myslíš, že jim tak dlouho trvá?“ řekl poručík a znovu začal nervózně přecházet, ale teď mnohem pomaleji, neboť vyslovoval svoje myšlenky nahlas. „Myslím, že mně uznají vinným.“

„Odpusťte, že říkám samozřejmosti,“ řekl Beeker, „ale jestli byla otázka viny položena, tak zbývá už jen rozsudek. Zdá se, že tribunál má nějaké potíže určit trest odpovídající vašemu přestupku.“

„No dobře, ale co je na tom tak těžkého? Udělal jsem chybu. Dobře. Jsem si jistý, že i jiní legionáři udělali přede mnou chybu.“

„To je pravda,“ řekl sluha, „avšak nejsem si jist, kolik z nich naplnilo přesnou povahu a velikost vašeho přestupku. Jsem si jist, že kdyby kdokoliv další bombardoval místo, kde se podepisovala mírová smlouva, měl bych to zaznamenáno v mediálních zprávách.“

Poručík se při této vzpomínce zašklebil.

„Nevěděl jsem, co se tam v tu dobu děje. Naše komunikační přístroje byly rozbité, takže jsme nedostali rozkaz k přerušení palby. Kromě toho jsme měli rozkaz udržovat rádiový klid.“

Beeker trpělivě pokýval hlavou. Slyšel to všechno už předtím, ale rozuměl poručíkově potřebě znovu o tom hovořit. „Jestli tomu dobře rozumím, měli jste povinnost hlídkovat a zaznamenávat informace o pohybu lodí mimo planetu.“ Pomlka. „Žádná loď neměla oprávnění provádět nálet.“

„Mně nebylo nic nařízeno. Vítězství v bitvě se obvykle přiklání k tomu, kdo uchopí iniciativu při vhodné příležitosti.“ Beeker výrazně zdvihl obočí. „Bitva? Myslel jsem, že jste se nesetkali s žádným odporem.“

„No právě. Proto jsem to udělal. Naše přístroje ukázaly, že nepřátelé zrušili svoji obrannou síť. Napadlo mě, že kdybychom sebou hodili, mohli bychom je vystrašit malou ukázkou naší palebné síly, a celou revoluci tak snadno uzavřít.“

„To už se stalo,“ řekl Beeker suše. „Právě proto zrušili svou obrannou síť.“

„Ale já jsem to nevěděl! Viděl jsem jen, jak se síť rozpadá a...“

„A nařídil pilotovi zahájit nálet. A to všechno v době, kdy byl kapitán na záchodě.“

„Byl to jednoduchý příklad špatné komunikace,“ bručel si poručík, vyhýbaje se kamarádovu pohledu. „Copak to nemohou pochopit?

Uvážlivě jsme mířili na majetek a ne na lidi, takže nikdo nepřišel k úhoně.“

Beeker se nevinně díval do stropu. „Bylo mi řečeno, že ztráty na majetku mají hodnotu deset miliónů kreditů...“

„Ano. Řekl jsem jim, že bych...“

„...A že jste rozstřílel jejich vlajku na malé kousky když vlála během obřadu...“

„Ano, to bylo...“

„...A samozřejmě, sestřelení velvyslancovy vesmírné jachty bylo ze všeho nejméně moudré. To byl náš velvyslanec...“

„Ale oni nevysílali svůj ID signál.“

„Možná proto, že byla ukončena palba.“

„Ale... ale k čertu s tím!“

Poručík přestal se svým přecházením a klesl unaveně na gauč proti Beekerovi.

„Co myslíš, že mi udělají, Beeku?“

„Riskuji, že to bude znít neloajálně, pane,“ řekl sluha a zvedl oči. „Upřímně jim toto rozhodnutí nezávídím.“

Protože vojenský tribunát soudil nižšího důstojníka, pravidla legie požadovala pouze tři důstojníky jako soudce. Zdálo se, že nad touto sešlostí visí ovzduší neklidu, které se z větší části dalo přičíst nejvyššímu důstojníkovi. Bylo známo, že každý v legii má tři jména. Jedno, se kterým se narodil, jedno, které získal, když vstoupil do legie, a jedno, které si zasloužil. Přestože v záznamech bylo zapsáno to druhé, většina byla známa pod třetím jménem, přezdívkou, kterou si každý vysloužil díky své osobnosti a akcím, které vykonal od doby, kdy se stal členem legie. Byli i důstojníci, kteří na tuto přezdívku oficiálně slyšeli.

Plukovnice Battleaxová byla jedním z těch vzácných případů, kdy se její druhé jméno a přezdívka shodovaly. Byla to žena snědé pleti s koňským obličejem a pichlavýma očima, které vzbuzovaly respekt. V jejím okolí byla cítit přísnost a tvrdá povaha. Strih její uniformy významně vyjadřoval názor na ty legionáře, kteří si oblíbili bohatě zdobený styl uniforem. Kolem ní se vznášela taková aura přísnosti, že až naháněla strach. Lidem, které z míry nevyváděla, nevěnovala

příliš pozornosti. Setkání s ní bylo jako být vyplísněn stárnoucí matkou.

To samo o sobě by mohlo být příčinou nepohodlí dalších dvou důstojníků tribunálu..., ale bylo toho víc. Plukovnice přijela neohlášeně ze štábu legie zvláště pro předsedání tomuto soudu, přestože dělala vše pro to, aby to vypadalo jako rutinní návštěva. Jednoduchá logika diktovala, že by musela už dávno odjet po hodinách jednání a kontroly zápisů, ale nestalo se tak. Důvody byly zřejmé:

V tomto případě skupina soudců neměla za úkol pouze svalit vinu na něčí hlavu, ale také pošlapat s klidem čísi kariéru a zanést to do osobních záznamů. Štáb měl na tomto případu zvláštní zájem a chtěl si být jist výsledkem. Problém byl, že ani jeden ze dvou důstojníků neměl přijatelné řešení. Jejich hrubý odhad byl takový, že poručík by měl být příkladně potrestán. Ale rozhodli se hrát roli dobrého a špatného chlapce a čekali na řešení předsedy tribunálu. Po hodině jednání musela plukovnice shrnout výsledky, co se týkalo opěrných bodů, a uspokojit tak nejen sebe, ale i ostatní dva »diskutující«.

„Chcete si znovu projít soudní záznamy?“

„Na co? Vždyť se nezměnily,“ zabručel major Joshua.

S olivovou pleť a prudkou povahou se hodil pro roli toho negativního. Avšak v této chvíli už byl tou hrou znavený a dychtil po něčem jiném. „Nechápu, proč o tom stále hovoříme. Jeho vina je jasná, on sám to uznal. Jestli po něm tvrdě nepůjdeme, bude to vypadat, jako že mu odpouštíme.“

„Podívej, Joshi..., majore, já si myslím, že v případě jsou zahrnuty i polehčující okolnosti.“ Obloustlému kapitánu Humptymu nedělalo žádné potíže hrát dobráka. Bylo jeho zvykem bojovat za smolaře, ačkoliv tento případ pokoušel jeho trpělivost. Nicméně, radostně se chopil výzvy.

„Stále říkáme, že chceme mít nižší důstojníky iniciativní a vůdcovské. Pokud je však klepneme přes prsty vždy, když udělají nějakou chybu, tak brzy nikdo nebude mít kuráž udělat něco, co není přesně podle rozkazů a řádu.“

Major nevěřícně zasupěl: „Ale jaký měl motiv? Krvežíznivý oportunismus, alespoň jak to nazývají sdělovací prostředky, jestli si to správně pamatuji.“

„Copak sdělovací prostředky dnes určují naši disciplínu?“

„Ne,“ připustil Joshua. „Ale nemůžeme absolutně ignorovat náš veřejný image. Legie je považována za bahno společnosti. A jsou to katastrofy, jako je tato, po kterých si každý myslí, že jsme útočiště pro kriminálníky. Jestli chtějí Rychlé šípy, mají zde Pravidelnou armádu, a to nehovořím o Hvězdné flotile,“ řekl major suše. „Legie nikdy nebyla útočištěm pro anděly a vsadím se, že to zahrnuje i nás všechny v této místnosti. Jsme tu proto, abychom posoudili tuto spornou akci, ne abychom se snažili zachránit reputaci legie.“

„Dobře. Podívejme se na tu jeho akci. Stále v tom nevidím žádné polehčující skutečnosti. Inspiroval se jedním z těch »hrdinných pilotů«, kterým tak závidíte, že provádějí tajné nálety. Znímám velitele, kteří by nebyli schopni takovou akci provést, ani kdyby měli pod svým velením spolupracující piloty. Myslíte si, že je moudré potlačovat tento druh velitelských schopností?“

„To závisí na tom, jestli rozlišujete mezi velitelskými schopnostmi a schopností podněcovat neposlušnost. Co náš mladý poručík opravdu potřebuje, je pár let v nějaké pěkné cele. Pak si možná dvakrát rozmyslí, kdy má zmáčknout spoušť.“

„Nemyslím, že bychom ho měli zavřít.“

Oba muži náhle přerušili své argumentování a obrátili svou pozornost na plukovnici, která konečně vstoupila do diskuse. „Zatímco jste nás obeznámil s několika platnými fakty, majore, a vámi navrhané důsledky jsou s nimi v souladu, jsou tu ještě určité... faktory, které je třeba uvážit a kterých si nejste vědom.“

Odmělčela se, jako kdyby rozvažovala každé slůvko, zatímco ostatní důstojníci trpělivě čekali. „Jsem velmi neochotná tento případ uzavřít – ve skutečnosti jsem doufala, že to není nezbytné. Jak jistě víte, každý legionář začíná s čistým štítem, když on nebo ona nastupuje do služby. Neznáme jejich minulost před nástupem do služby. Budu vás muset požádat, abyste to, co vám řeknu, drželi v nejvyšším utajení. To se týká také skutečnosti, že jste s tím byli se vším srozuměni.“

Předtím, než pokračovala, počkala, dokud oba muži nepřikývli na souhlas, a bylo vidět, že se jí nechce mluvit zpříma.

„Je jasné, že poručík měl peníze. V opačném případě by se nestal důstojníkem.“

Ostatní trpělivě čekali na nějakou informaci, kterou ještě neznali. Bylo známo, že legie získává peníze z provizí... nebo lépe řečeno z vybírání velkých poplatků od každého, kdo se chtěl stát důstojníkem.

„Již jsem říkal, že má svého vlastního sluhu,“ řekl kapitán a snažil se být roztomilý. „To je poněkud náročné a nikdo z nás si to nemůže dovolit, i kdyby chtěl.“

Plukovnice ho ignorovala. „Pravda je... uvažil někdo z vás důležitost poručíkova výběru jména?“

„Scaramouche?“ řekl major Joshua se svráštělým čelem. „Kromě jasně narážky na postavu z románu mě nic jiného nenapadá.“

„Domníval jsem se, že to je proto, že si sám sebe představoval jako šermíře,“ dodal kapitán.

„Možná bych měla říci, že jméno patří původní postavě italské komedie Šašek anebo Hlupák.“

Muži se zamračili a vzájemně si vyměnili skryté pohledy.

„Nechápu to,“ připustil major nakonec. „Co to má co dělat s...“

„Zkuste vyhláskovat HLUPÁK s »ph«... jako Phule.“

„Já stále nechápu –“

Plukovnice povzddechla a pozdvihla ruku. „Dejte si pauzu a prohlédněte si svou osobní zbraň, majore,“ řekla.

Důstojník v rozpacích vytáhl pistoli a díval se na ni ze všech stran. Kapitán se náhle prudce nadechl a přitáhl tak majorovu pozornost. Ten si uvědomil, že kapitán pochopil, kam plukovnice míří.

„Vy myslíte...?“

„Přesně, kapitáne,“ přísně pokývala hlavou předsedkyně tribunálu.

„Váš poručík Scaramouche není nikdo jiný než jediný syn a dědic současného vlastníka a prezidenta Phulovy zbrojovky.“

Major ohromeně civěl na pistoli ve své ruce, která nesla její logo. Jestli měl plukovník pravdu, tak poručík, kterého se chystal sejmout, byl jeden z nejmladších *multimilionářů* v celé galaxii.

„Ale proč se potom zapsal...?“

Slova ztuhla majorovi v hrdle, neboť patřila k tomu nejhoršímu, co mohl legionář spáchat. Začal si znovu prohlížet pistoli, aby se vyhnul strnulým pohledům ostatních důstojníků. Plukovnice nesporně poru-

šila pravidla odhalením poručíkovy minulosti. Avšak otázku »Proč se zapsal?« nikdo nesměl žádnému legionáři položit.

Po pominutí trapného momentu shrnula plukovnice diskusi: „Před vynesením rozsudku potřebujeme uvážit nejen to, že Phulova zbrojovka je největší výrobce a distributor zbraní v galaxii a že je hlavní dodavatel zbraní a střeliva pro Vesmírnou legii, ale také to, že je největším zaměstnavatelem vysloužilých legionářů. Myslím, že bychom se měli zeptat sami sebe, zdali poručíkův přestupek byl tak veliký, že kvůli němu stojí za to dát v sázku dobrý vztah mezi legií a jeho hlavním dodavatelem. A to se nezmiňuji o našich vlastních kariérách.“

„Promiňte mi, plukovníku, ale četl jsem někde, že poručík a jeho otec se pohádali.“

Plukovnice Battleaxová upřela na kapitána svůj nejstudenější pohled. „Možná. Ale přesto rodina je rodina a já si nejsem jistá, zdali si chci sázet na to, jak by otec reagoval, pokud bychom hodili jeho syna na pár let do vězení. Navíc když pomyslím, že poručík možná zdědí celou společnost, nemohla bych se přinutit žádat ho o práci, až odejdu na odpočinek..., ne, pokud bych já byla jedna z těch, kteří ho odsoudili do vězení.“

„Bylo by mnohem jednodušší, kdyby rezignoval.“ zamumlal temně major Joshua, když strávil novou situaci.

„Pravda,“ řekla plukovnice klidně. „Ale to on neudělal... a vy znáte pravidla legie stejně dobře jako já. Můžeme legionáři určit druh trestu, jaký chceme, ale nemůžeme ho vyhodit ze služby. Může odstoupit, ale my ho k tomu nemůžeme nutit.“

„Možná, že kdyby byl rozsudek dost tvrdý, mohl by raději rezignovat, než aby se podrobil,“ navrhl kapitán Humpty nadějně.

„Možná, ale nemohu s tím počítat. Co se mě týká, nerada blufuji, pokud si nejsem jistá výsledkem.“

„No dobrá, ale budeme mu muset něco udělat,“ řekl major. „Po všem tom rozruchu, kdy jsme se snažili utišit sdělovací prostředky, bychom vypadali hloupě, kdybychom z něj neudělali odstrašující příklad.“

„Možná,“ pousmála se plukovnice.

Major Joshua se zamračil. „Co myslíte tím možná, pane?“

„Tím myslím, že by to nebylo poprvé, kdy byl nějaký legionář přejmenován, aby byli svedeni ze stopy všichni ti novináři.“

„Snad se nedomníváte, že bychom ho měli propustit bez trestu, nebo snad ano?“ skočil jí do řeči kapitán. „Čím by si něco takového zasloužil? Nemohu ignorovat –“

„Nemyslela jsem tím, že bychom nechali poručíka uniknout bez úrazu,“ přerušila ho Battleaxová kvapně. „Já si pouze myslím, že v této zvláštní situaci by bylo nejmoudřejší, abychom uvážili jako trest jiné alternativy, než ho poslat za mříže. Možná najdeme nové řešení pro náš problém..., nějakou dostatečně nepříjemnou cestu. Myslím, že se tak ztratí veškeré pochybnosti o správnosti tohoto rozhodnutí za jeho malou Wild West show.“

Důstojníci ztichli během přemýšlení o tom, že jeho přeložení by mohlo vyřešit jejich trable.

„Kdyby byl kapitán,“ řekl major pro sebe, čímž přerušil ticho, „mohli bychom ho odvelet k posádce Omega.“

„Co to mělo být, majore,“ řekla plukovnice ostrým tónem.

Joshua zamrkal, jako kdyby se právě probral ze spánku a rychle se rozvzpomněl, že prezident tribunálu patří ke štábu.

„Já.. nic, pane, jen přemýšlím nahlas.“

„Slyšela jsem správně, že jste říkal něco o rotě Omega?“

„Pane?“

„Vy o tom něco víte, kapitáne?“

„O čem, pane?“ řekl kapitán a v duchu proklínal majorovu tupost.

Plukovnice se na oba muže zadívala ledovým pohledem, než znovu promluvila.

„Pánové, připomeňme si, že jsem v legii dvakrát déle než každý z vás. Nejsem ani slepá, ani hloupá, a děkuji vám, že se mnou nejednáte, jako kdybych byla.“

Zbývá dva členové tribunálu se nepohodlně zavrtěli jako školní chlapci v ředitelně, když Battleaxová pokračovala.

„Vesmírná legie je menší a méně atraktivní než Pravidelná armáda. Je více jako bezpečnostní stráž, než jako skutečná bojová síla. Netěšíme se z výhod, které mají polní jednotky tvořené výhradně vojáky z jedné planety. Náš zvyk je přijímat všechny žadatele bez otázek.“

Ted' vím, že tento zvyk způsoboval vždy polním důstojníkům problémy stejně, jako vám samotným. Přestože máme benevolentní disciplínu i řády, najdou se vždy ti, kteří dobře nezapadnou do vojenského života – zkrachovalci a ztracenci. Záleží jen na tom, jak zdvořilí chcete být, když je popisujete. Jsem si také vědoma toho, že čas od času se vytvoří rota Omega, skládka pro problematické případy, jaké jsou polní důstojníci příliš líní řešit. Jakmile se to dozví štáb, obvykle ji rozpustí. Po čase se však začne tvořit znovu, a tak ta hra stále pokračuje.“

Začala netrpělivě t'ukat ukazovákem do stolu. „Jsem si toho všeho vědoma, pánové, a proto se vás nevybíravě zeptám: Máme skutečně v legii rotu Omega?“

Konfrontování s touto přímou otázkou, neměli ostatní důstojníci jinou možnost, než odpovědět, a co víc, odpovědět pravdivě. Poctivost byla v legii základním požadavkem. (Nezáleželo tolik na tom, co se říkalo ostatním, ale lhaní uvnitř legie bylo nepřípustné.) Přestože polní důstojníci byli mistři polopravd a opomíjení, neposkytoval tento zvláštní přístup velký prostor pro manévrování..., proto ho také plukovnice použila.

„Ehmm...,“ zamručel kapitán Humpty a hledal slova, do kterých by zaobalil svoje přiznání: „Existuje rota, ve které, jak se zdá, je velký podíl... legionářů, kteří jsou těžko přizpůsobiví životu v...“

„Zkrachovalci a problémové případy,“ skočila mu plukovnice do řeči. „Nazývejme je pravými jmény, kapitáne. Kde jsou?“

„Na Haskinově planetě, pane.“

„Na Haskinově planetě?“ zamračila se Battleaxová. „Nevzpomínám si, že bych ji znala.“

„Je pojmenována po biologovi, jenž tam zkoumal močály, které by se daly připravit k osídlení,“ dodal major Joshua.

„Óóó... ano, smlouva s bažinnými horníky. Tak tam je momentálně ten odpad, co?“ Humpty stroze přikývl s ulehčením, že vyšší důstojník bere tuto novinku tak klidně. „VD... velící důstojník by tam měl být neustále přítomen..., převedíme ho tam pro jeho nedbalost...“

„A pro všechno to ostatní,“ doplnila plukovnice vztekle. „Nedbalost..., tu nenávidím. Mohl byste mít budoucnost jako mluvčí, kapitáne. Prosím pokračujte.“

„Ve skutečnosti situace nevyžaduje zásah štábu,“ řekl kapitán. Doufal, že se o něm neroznese, že zradil přítele důstojníkovi štábu. „Velí tam Scuttlebutt a má už téměř doslouženo. A nikdo neočekává, že by si nechal prodloužit smlouvu. Nový VD možná propadne pudu sebezáchovy.“

„Možná..., možná ne. Jestli se bojíte přesunu problémových případů,“ pokračoval major spěšně, „jsem si jistý, že obvyklá třenice bude...“

„Myslela jsem na problém odsouzení poručíka Scaramouche,“ přerušila ho plukovnice suše. „Jestli si vzpomínáte, je to předmět naší diskuse.“

„Ano, samozřejmě,“ řekl Humpty s ulehčením, ale překvapen zřejmou změnou předmětu hovoru.

„Chtěla jsem říci,“ pokračovala Battleaxová, „že ve světle těchto nových informací měla určitou cenu předchozí slova kapitána Humptyho.“

Ostatní důstojníci nestačili sledovat tok jejích myšlenek. Když si to všechno prošli, vyvedlo je to úplně z míry.

„Co? Myslíte tím odsun k Omeze?“ řekl major Joshua.

„Proč ne? Jak jsem právě poukázala, rotý Omega jsou skutečností života legie. Přestože štáb je obvykle rozpouští jako příliš jednoduché řešení našich problémů, čas od času je potřebuje. Zdá se mi, že tento čas nadešel.“

Naklonila se dopředu a její oči zasvítily. „Přemýšlejte o tom, pánové. Nepříjemné přidělení k rotě může být právě to, co přiměje našeho mladého poručíka k rezignaci. Pokud ne, bude bezpečně odklizen a v žádném případě už tady nebude otravovat. A nejlepší na tom je fakt, že ani otec ani poručík nás nemůže obvinít z neposkytnutí šance na odčinění.“

„Ale jediná důstojnická hodnost vhodná na to je – nebo bude – VD post,“ protestoval major. „A hodnost nejméně kapitána. To bylo, co jsem říkal, když –“

„Tak ho povyšte!“

„Povýšit ho?“ řekl kapitán, který si bolestivě uvědomil, že hovořili o hodnotě stejné, jako je jeho vlastní. „Odměnit ho za to, že udělal chybu? To se mi nezdá správné.“

„Ale kapitáne, uvažte, že byste byl nasazen jako velitel v rotě Omega, i když by to bylo prováděno vyšší hodnotí.“

Humpty nevyvinul žádné úsilí, aby skryl svůj úšklebek. „Chápu vaše důvody,“ uznal, „ale bude si poručík vědom toho, že byl potrestán? Myslím, že je v legii nový. Ještě neví, co je to rota Omega.“

„Jestli ne, tak to pochopí,“ řekla plukovnice krutě. „Tak, pánové, souhlasíte?“

S tímto usnesením, přijatým ze zoufalství, byla započata nová kapitola v pestré historii Vesmírné legie; Aniž by to věděli, vdechli důstojníci duši skupině, která vešla ve známost jako Chátra Omega, nebo jak jí rády říkaly sdělovací prostředky: Phulova rota.

KAPITOLA PRVNÍ

Zápis v deníku 004

Říká se, že čínorodá mysl se snaží vyplnit veškerý volný čas prací. I když nebudu komentovat přesnost tohoto prohlášení, určitě to byl případ příprav našeho odjezdu na nové působiště mého zaměstnavatele.

Znamenalo to pro něj bezpočetné nákupy na tuto výpravu, a to jak osobní, tak objednané přes počítač. A jak si do této kroniky můžeme poznamenat, nikdy nebyl neochotný rozloučit se s penězi, nezávisle na jejich množství. Skutečností je, že když se rozhodoval mezi koupí dvou předmětů, řešil toto dilema vždy stejně – koupil oba. – Zvyk, ve kterém jsem našel »zalíbení«, zejména, když jsem ty krámy musel odnášet a uskladňovat.

Tím pádem jeho posedlost vybavením a ošacením znamenala zanedbání dalších důležitých příprav... jako například průzkumu situace, ve které jsme se ocitli. Raději jsem se smířil s tímto, než abych dovolil mému zaměstnavateli vynechat přípravy úplně.

Port-A-Brain byl poslední model kapesních počítačů. Jeho hlavní předností byla možnost připojit ho k jakékoli blízké počítačové databázi nebo knihovně na osídlených světech. Bylo také možné zadat obchodní příkaz, komunikovat s někým přímo, zanechat zprávu nebo uzavřít nějaký obchod, pro který byla nezbytná nějaká forma počítačové komunikace. Nebylo na to třeba ničeho jiného než se připojit do zásuvky ve zdi, popřípadě se napojit na telefonní linku. A co více, toto zařízení, které se skládalo hlavně z obrazovky a klávesnice, nebylo větší než brožovaná kniha. Zkrátka – byl to triumf mikroelektroniky..., ale byl tu malý problém. Každý kus stál tolik jako malá obchodní společnost. Tím byl zcela mimo finanční možnosti jednotlivců. Mohly si ho dovolit jen některé skupiny marnotratných výkoných důstojníků. A ti, kteří toto zařízení používali, se obvykle spoko-

jili s používáním levnějšího modu datového přístupu – obzvláště od chvíle, kdy jejich pracovní pozice byla dostatečně vysoká, aby jim umožňovala přenechat takové otrocké úkoly, jako např. komunikaci a výzkum vojenských útvarů, někomu jinému. Tím pádem bylo systémů Port-A-Brain méně než tucet v celé galaxii. Willard Phule měl dva: jeden pro sebe a jeden pro svého sluhu. Zdůvodňoval to tak, že tento výdaj je lepší než únavné čekání na volný terminál.

Ubytovali se v jednom z nesčetných snack barů v okolí vesmírného přístavu. Phule svůj počítač v několika minulých hodinách výborně využil k vytūkávání zprávy za zprávou. Nakonec spokojeně skončil a vstrčil počítač do kapsy.

„Fajn, to je všechno, co mohu dneska zvládnout, Beeku,“ prohlásil a rozkošnický se protáhl. „Zbytek může počkat, až se rozhlédneme po našem novém domově.“

„Je od vás velmi hezké, že držíte na uzdě své pracovní nadšení, pane,“ řekl sluha suše. „To nám určitě pomůže včas stihnout náš transport.“

„O to se neboj,“ řekl Phule a dopíjel svůj papírový kelímek s kávou. Pak ho s úšklebkem odložil stranou, když zjistil, že z kapaliny už dávno vyprchaly jakékoliv stopy tepla. I přes všechen technický pokrok stále platily termodynamické zákony. „Tohle není běžný let. Ta loď má zvláštní úkol dopravit nás na Haskinovu planetu. Jsem přesvědčen, že bez nás neodletí, i když se o pár minut opozdíme.“

„Přál bych si, abych mohl sdílet vaši sebedůvěru. Mnohem spíše pilot let zruší a shrábne zálohu.“

Phule se podíval na svého kamaráda a potutelně se usmál. „Ty jsi ale dneska morous, Beeku. Všiml jsem si, že jsi od skončení vojenského soudu trochu rozrušen. Trápí tě něco zvláštního?“

Sluha pokrčil rameny. „Řekněme, že zrovna nevěřím ve velkomyšlnost legie, pane.“

„Například?“

„Například tento privilegovaný let. Připadá mi, že se poněkud neshoduje s jejich povahou připlácet za soukromou loď místo toho, aby použili normální transport.“

„To je jednoduché,“ zasmál se Phule. „Obchodní linky létají na Haskinovu planetu pouze jednou za tři měsíce.“

„Přesně,“ přikývl zamračeně Beeker. „Nenapadlo vás už někdy, že vaše nové působiště je tak trochu z ruky?“

„Beekře, máš snad podezření, že mé povýšení a následné převelení nejsou za odměnu?“

Skryté ostří v hlase zaměstnavatele přimělo sluhu váhat s odpovědí. Normálně byl Phule dosti klidný, avšak dokázal se také pěkně rozzuřit. Beeker si rozhodně nepřál stát se obětí jeho nálady. Přesto ale měli spolu nevyřčenou úmluvu – být k sobě upřímní, a proto sebral svou kuráž a vrhnul se do toho.

„Řekněme, že sled těchto věcí se mi zdá poněkud... rozporuplný, zejména proto, že jste v tu dobu byl souzen. Také jejich naléhání, abyste si změnil své legionářské jméno, ukazuje, že se děje mnohem víc, než je vidět na první pohled.“

„Obávám se, že nemohu souhlasit,“ řekl Phule a chladně se usmál. „Nemyslím si, že by tu byly nějaké nesrovnalosti. Celou věc dali k ledu. Vždycky dostávám náročné úkoly a určitě to není proto, abych se z toho těšil.“

Beekera zalila vlna ulehčení.

„Odpusťte mi, pane. Chtěl jsem se ujistit, že jste dokonale obeznámen se situací. Zdáte se být totiž abnormálně veselý na někoho, kdo ví, že je..., jak se říká, snadno napálitelný.“

„Proč bych neměl být veselý,“ pokrčil Phule rameny. „Přemýšlej o tom, Beeku. Cokoliv nás na Haskinově planetě čeká, je lepší než pár let strávených za mřížemi. Kromě toho jsem vždycky chtěl velet rotě, a proto jsem se snažil stát se důstojníkem.“

„Nejsem si jist, zdali je tento úkol skutečně lepší než vězení,“ řekl sluha opatrně.

„Eh...?“ Tato reakce byla doprovázena zdviženým obočím. „Je v osobních záznamech členů roty něco, co se mi nebude líbit?“

„Moc bych o tom nepochyboval, pane,“ zasmál se Beeker suše. „Jejich data jsem nahrál do paměti vašeho osobního počítače, takže si je můžete kdykoliv zkontrolovat, aniž byste musel někde něco shánět. Víím, že jste nikdy neměl rád cestování.“ Potom Beeker lehce ukázal hlavou směrem k portýrům stojícím u zavazadel.

„Jóóó..., to je pravda. Musíme chytit letadlo,“ řekl Phule a pokynul na čekající nosiče zavazadel.

„Následujte mě, hoši, čas a vesmírné lety na nikoho nečekají. Tak dělejte, hejbejte sebou!“

„Kapitán Jester?“ otázal se pilot.

To vzalo Phulovi možnost představit své nové jméno a hodnost. „Správně,“ potvrdil chvatně. „Jsme připraveni k odletu?“

„Ano, pane. Hned, jakmile... Co to proboha je?!“

Pilot sledoval karavanu nosičů tlačící tři dvoukoláky naložené bagáží.

„Hmm? Ó, to jsou jen má osobní zavazadla. Jestli jim ukážete, kam to mají dát, postarají se o nakládání.“

„Tak moment! Nemůžete sem jen tak na poslední chvíli přitančit s nákladem, jako je tenhle, a očekávat, že vás s tím vezmu na palubu.“

Phule potají zavzdychal. Obával se, že se něco takového stane. Přestože měl pilot s legií smlouvu, byl na palubě své lodi jediným pánem. Jako mnoha podobným pitomcům mu to dávalo přehnaný pocit moci. Naštěstí byl Phule vycvičen v boji s takovými, jako je on.

„Podívejte..., kapitáne. Jestli si zkontrolujete váš seznam, zjistíte, že náklad, který jste naložil, je lehčí než váha, kterou jste se zavázal přepravit – a to podstatně lehčí. Má zavazadla pouze vyplňují tento rozdíl. Přestože je toho víc, než je normálně povoleno vojenské osobě, zaplatil jsem za nadváhu z vlastní kapsy, a proto zcela odmítám nechat to tady.“

Pilot měl skutečně zaznamenáno, že naložený náklad byl lehký, ale vydával to za omyl a v duchu se radoval nad ušetřeným palivem. Teď viděl, jak ušetřené palivo mizí v dáli.

„Dobrá..., pokud jste si jist, že celá tahle hromada je zaplacená... Ale neočekávejte ode mne, že to pro vás naložím.“

„Samozřejmě, že nebudete nic nakládat,“ usmál se Phule. „Kdybyste byl tak laskav a navedl nosiče, postarali by se o to.“

Beeker zvedl dvě zavazadla, která obsahovala nezbytnosti na jejich výlet, a rozjel se s pojízdnou plošinou.

„Půjdu dovnitř a začnu vybalovat, pane,“ zavolal přes rameno.

„A kdo je tohle?!“ zavrčel pilot.

„To je Beeker. Je to můj sluha a společník na cestách.“

„Myslíte si, že pojede s náma? To rozhodně ne. Legie mě najala, abych přepravil jednoho, slovy »jednoho pasažéra«, a tím jste vy!“

„Nebud'te překvapen, že pan Beeker není zapsán. Je to můj osobní sluha.“

„Fajn, to znamená, že neletí.“

Phule si pozorně studoval nehty na rukou.

„Pokud si dáte tu práci a zkontrolujete seznam, zjistíte, že Beeker je součástí mého příplatku za nadváhu.“

„Jasně, ale je velkej rozdíl mezi zavazadly a přepravou osob.“

Legionář si pozorně prohlížel loď.

„Tohle je Kosmos 1427, není-liž pravda, kapitáne? Věřím, že se v ní pohodlně vespí šest osob. A protože je tohle zvláštní let a nemáte žádné jiné pasažéry, jsem si jistý, že někde pro Beekera najdeme místo.“

„To není ten důvod,“ trval pilot na svém. „Přepravit nějakou osobu na jinou planetu vyžaduje zvláštní dokumenty a povolení. Nedostal jsem žádné rozkazy přepravit... tady Beekera.“

„Abych řekl pravdu,“ prohlásil Phule a sáhl do kapsy kabátu, „...mám ten potřebný papír právě zde.“

„Opravdu?“

„Samozřejmě. Nemohu od vás očekávat, že porušíte řády jen pro dobré slovo.“

Položil něco na řídicí panel.

„Hej, tohle není...“

„Prostudujte si to pozorně, kapitáne. Jsem si jistý, že zjistíte, že je všechno v pořádku.“

Pilot strnul v tichu, které nebylo nikterak překvapující. Jak se Phule domníval, byla to obvyklá reakce lidí, kteří se náhle setkali se šekem na tisíc kreditů.

„Já... myslím, že tohle pokryje nezbytné povolení,“ řekl pilot pomalu, neschopný odtrhnout oči od peněz.

„Dobře,“ přikývl Phule. „Teď, pokud byste ukázal nosičům, kam mají složit má zavazadla, mohli bychom vyrazit.“

Zápis v deníku 007

Při přezkoumání mých starých zápisů jsem zjistil, že mé komentáře provázející přípravy mého zaměstnavatele na jeho nový úkol by se mohly zdát nevhodné. Uvědomte si však, prosím, že jsme dva odlišní lidé s různými žebříčky hodnot.

Přestože spolu často nesouhlasíme, mé poznámky týkající se těchto rozdílů nejsou myšleny jako kritika, ale spíše jako snaha o celistvost. Navíc skutečnost, že tento deník píšu já, mi dává určitou výhodu ve vyjádření mých názorů, a přestože bych se měl snažit o nestrannost, je pochopitelné, že se více ztotožňuji se svými názory. Věřím, že to při čtení vezmete v úvahu.

Jak jsem se už zmínil, můj zaměstnavatel se příliš nevěnoval přípravám na svůj úkol. Během letu měl však spoustu času tyto přípravy dokončit.

Když už hovoříme o času, poznamenejme, že přes mou snahu psát tento deník v časové posloupnosti se mi občas tento cíl nepodaří splnit. Čas se stává pro cestovatele bezvýznamný..., obzvlášť cestujete-li mezi planetami nebo slunečními systémy.

Když Phule vzhlédl od svého kapesního počítače, zjistil, že Beeker pravděpodobně usnul na židli v kabině. Z mnoha ohledů to nebylo překvapující. Na vesmírné cestě zavládl pocit bezčasovosti..., dny a noci byly definovány rozsvícením a zhasnutím světla. Pro Phula to bylo ideální, neboť mu to dovolovalo vytvořit si vlastní pracovní plán. Přestávky dělal jen občas na jídlo a na zdímnutí. Avšak Beeker se svou potřebou pravidelného spánku nebyl tak přizpůsobivý, a proto se tito dva muži často nacházeli v rozdílných denních dobách. Normálně to vůbec nevadilo, avšak teď Phule zjistil, že si chce pohovořit.

Po krátkém boji se svým svědomím se rozhodl učinit kompromis.

„Beekře?“ řekl tak jemně, jak dokázal.

Pokud by sluha opravdu spal, na jeho otázku by neodpověděl. Avšak k Phulově radosti se Beekerovy oči otevřely.

„Ano, pane?“

„Vzbudil jsem tě?“

„Ne, pane, jen jsem nechal na pár okamžiků odpočívát své oči. Mohu vám být nějak nápomocen?“

To Phulovi připomnělo, jak je unavený. Opřel se o opěradlo a konečky prstů si jemně masíroval spánky.

„Mluv na mě, Beeku. Tak dlouho už civím na tyhle záznamy, až mi z toho jde hlava kolem. Podívej se na to a řekni mi své mínění.“

Sluha se zamračil, když se duševně připravoval na tento úkol. Už to bylo dávno, co se ho poprvé jeho zaměstnavatel zeptal na mínění ohledně nějaké klíčové otázky, přestože bylo jasné, na kom je konečné rozhodnutí. Ale i tak byl Beeker potěšen, že Phule respektuje jeho rady natolik, aby se na ně čas od času zeptal.

„Kolonie na Haskinově planetě je soběstačná a čítá kolem sta tisíc lidí,“ začal pomalu. „To má samo o sobě málo co dělat s naším úkolem, až na to, že nás pravděpodobně budou zásobovat zemědělskými plodinami.“

Na první pohled vypadá naše přidělení dosti jednoduše,“ pokračoval. „Obsah nerostů v bažinách na Haskinově planetě je příliš nízký na to, aby se dal plně obchodně využít. Přesto je tam pár lidí, kteří žijí z toho, co vyteží v těchto bažinách. Tamní flóra a fauna nepředstavuje žádné nebezpečí, ale bažina je bažina a je nebezpečná natolik, že je nemožné dávat pozor a současně se koncentrovat na těžbu. Proto se spolu horníci spolčují a najímají si roty legionářů, aby je chránily při jejich práci.“

Beeker našpulil rty a odmlčel se předtím, než se pustil do další části svého výkladu. „Rozličné místní skupiny požadují po hornících, aby pracovali pouze jeden den v týdnu..., a to se striktními omezeními.“

Přestože to nikdo přesně nevyřkl, domnívám se, že náš úkol je dvojí povahy: chránit horníky a dohlížet na ně. Ale ať už je to jakkoliv, legionáři jsou povinni konat službu pouze jednou týdně. A to je, jak se zdá, jádro skutečného problému. Přestože to možná vypadá jako lehká služba, domnívám se, že tolik volného času není pro tamní legionáře vhodné.“

„Což nás přivádí k otázce legionářů,“ řekl Phule zamračeně.

Sluha přikývl. „Přesně tak. Nikdy nebylo žádné tajemství, že se svou otevřenou politikou je legie vytvořená do značné míry z kriminálníků, kteří si vybírají službu jako lepší alternativu než vězení. Po prověrce osobních záznamů vašich nových podřízených zjistíte, že tato rota má víc než běžné procento...“

„Těžkých případů?“

„Ne, je to horší,“ opravil ho Beeker. „Na první pohled je jasné, že rota se dá rozdělit do dvou hlavních skupin. Jedna je složena z těch, kteří nejsou schopni se vyrovnat s vojenskými zákony. Druhá skupina je další extrém. Jsou to totiž pacifisté. Tato vlastnost je také činí nezpůsobilými zařadit se do vojenské struktury. Musím poznamenat, že zřejmě všichni z vašich podřízených spadají do jedné nebo druhé skupiny. V krátkosti – můj osobní názor je, že jste byl přidělen k jednotce složené čistě z... – pro nedostatek lepších názvů – kriminálníků a zkrachovalců.“

„Včetně mě, že, Beekře?“ zasmál se Phule kysele. „Vypadá to, že se tak na vás dívají na určitých místech,“ řekl sluha s předstíranou lhovostí.

Phule se rozkošnický protáhl.

„Souhlasím s tvou analýzou, Beeku, ale je tu ještě jedna věc.“

„Pane?“

„Prohlásil jsi o nich, že spadají jen do dvou skupin....Pak ale v této jednotce nebude žádná soudržnost, a to ani v rámci rot jako celku ani v rámci jednotlivých skupin. Je to banda individuí bez skutečného smyslu pro týmovou spolupráci.“

„»Skupina« je pouze ustálený název.“

Phule se naklonil dopředu, s očima bystrýma navzdory jeho únavě.

„Ustálené názvy jsou past, Beeku. Nemohu si dovolit jim podlehnout. Abych se přesně vyjádřil – ustálené názvy jsou asi všechno, co vlastní osoby přeložené do této rot. Jak jsi je vlastně nazval?“

„Zatracenci a zkrachovalci, pane.“

„Správně, zatracenci a zkrachovalci. Musím z nich vytvořit skupinu, soudržnou jednotku. Abych to mohl uskutečnit, musím se na ně od počátku dívat jako na individuality. Jsou to lidé, Beekře! Vždycky je třeba začít od lidí. Ať už hovoříme o byznysu nebo o armádě, lidé jsou základ.“

„Ovšem musíte si uvědomit, pane, že ne každý pod vaším velením je člověk,“ podotkl sluha střízlivě.

„Ty myslíš nehumanoidy? Já vím, mám takové tři. Podívejme se...“

„Dva Sinthianové a Voltroňan. To znamená dva slimáci a bradavičnaté prase.“

„Ani slimák ani bradavičnaté prase, Beekře,“ řekl Phule ostrým hlasem. „Takové hanlivé názvy jsou nejhorším druhem image, a to já nebudu tolerovat..., ani od tebe ne a ani v žertu. Ať už jsou kýmkoliv nebo čímkoliv, jsou to legionáři pod mým velením a bude se o nich hovořit a zacházet s nimi, když už ne s respektem, tak s vybranou zdvořilostí. Je to jasné?“

Sluha se už dávno naučil u svého pána rozeznávat mezi jeho prudkými výbuchy vzteku, které rychle odezněly, a stálým rozzlobením. Přestože předtím nevěděl, že toto téma je tak citlivé, dobře si to v duchu zapamatoval.

„Jasně, pane, už se to nikdy nestane.“

Phule se uvolnil s přesvědčením, že jádro problému se vyřešilo.

„Připouštím,“ zauvažoval, „že jsem překvapen, že mezi třemi nelidmi, kteří budou pod mým velením, jsou zastoupeny dva druhy. Domnívám se, že by to mohlo posílit naději, že časem dostaneme jednoho nebo dva Gambolťany.“

Beeker skoro řekl: „Kočky?“ ale zarazil se včas. Namísto toho ale řekl: „Myslím, že zástupci těchto druhů se raději zapisují do Pravidelné armády. Slyšel jsem, že je z nich složená celá rota.“

„To sedí,“ zašklebil se Phule. „S jejich bojovými vlastnostmi mohou být velkým přínosem.“

„Určitě se jedná o rozdílné rasy rozdílných kvalit, než se kterými budete pracovat vy,“ souhlasil sluha pohotově. „Řekněte mi, pane, opravdu si myslíte, že můžete vytvořit z takové... různorodé sbírky individuí efektivní jednotku?“

„Už to přede mnou dokázali i jiní. Mám na mysli Ďábelskou brigádu..., první Zvláštní jednotku, která se později stala...“

„Velice slavnou,“ zakončil Beeker. „Ano, tuto jednotku znám. Pokud to mohu doplnit, byla to součást kanadské armády. Na začátku si Kanadčané půjčili od Američanů jednu z jejich bojových jednotek a

podle jejího vzoru vycvičili bandu pobudů a kriminálních. Přestože vy také máte dost kriminálních, obávám se, že máte nedostatek vycvičených bojových jednotek, které by jim sloužily jako příklad.“

„*Touché*,“ usmál se lehce Phule. „Měl bych si dát příště pozor, než zase před tebou začnu probírat vojenskou historii, Beekře. Abych odpověděl na tvoji otázku, nevím, jestli je to možné, nebo přesněji řečeno, jestli to mohu udělat já. Ale učiním pro to vše, co je v mých silách.“

„A to je maximum, které může kdokoliv požadovat. A určitě je to víc, než si ta lůza zaslouží.“ Sluha se protáhl a zívá. „Ale teď, pokud už nemáte nic dalšího...“

Nechal tuto otázku viset ve vzduchu.

„Klidně se běž prospat,“ řekl Phule a sáhl pro svůj kapesní počítač. „Promiň, že jsem tě vzbudil, ale chtěl jsem si s tebou promluvit.“ Beeker mlčel a díval se na počítač.

„A co vy, pane? Neodpočinete si předtím, než přiletíme na Haskinovu planetu?“

„Hmmm? Oh. Jistě, trochu bych mohl. Ale nejprve si musím zjistit, kdo je kdo v té kolonii. Chci vědět, s čím se setkám.“

Sluha potřásl hlavou, když se znovu podíval na Phula nahrbeného nad počítačem. Věděl velmi dobře, že jeho zaměstnavatel si na takovéto detaily potrpěl. Například, když zkoumal své obchodní konkurenty – jejich kreditní konta, vzdělání, rodinu, policejní záznamy. Phule totiž předpokládal, že by se bez toho neobešel. Mohly to být hodiny, ne-li desítky hodin pilné práce, během které by většina lidí padla vyčerpáním. Beeker věděl, že by bylo zbytečné pokoušet se od toho Phula odradit, když už s tím začal. Všechno, co mohl udělat, bylo pomáhat této zvláštní osobě v těch řídkých případech, když kolísal. Pokyvuje hlavou, odešel do své kabiny.

KAPITOLA DRUHÁ

Záznam v deníku 013

Nebyl jsem osobně přítomen, když se můj zaměstnavatel seznamoval se svými podřízenými. Přestože jsem dobře znal jejich osobní záznamy a později jsem se s mnoha z nich seznámil osobně. Nebyl jsem oficiálně v legii, a proto taková setkání nebyla vhodná.

Tudíž jsem začal špehovat. Napojil jsem se na Phulův počítačový komunikační systém, což je pouze zdokonalené tradiční odposlouchávání u klíčové dírky. Přestože je každý zaměstnavatel oprávněn mít tajnosti, je nemožné splnit jeho požadavky bez patřičné znalosti jeho aktivit.

(Nikdy jsem s ním o tom otevřeně nehovořil. Ale přestože Phule věděl, jak tyto informace získávám, nikdy mě za to nepokáral ani nepotrestal.)

Společenská místnost roty, byť největší místnost útvaru, byla obvykle večer opuštěna. V té době působila depresivně. Už před několika měsíci po sobě legionáři totiž přestali uklízet a podlaha pokrytá špínou s polosnědenými zbytky jídla vyháněla z okolí čerstvý vzduch. Lépe řečeno to tam smrdělo. Avšak dnes v noci bylo plno. Rozneslo se, že nový velitel roty chce oslovit své podřízené. Možnost, že může použít vyvolávání jmen podle seznamu, byla dostatečnou hrozbou, aby garantovala přítomnost každého. Tudíž byla místnost zcela obsazena včetně vyvýšených míst na kulečnickových stolech a radiátorech. Na první pohled byla vidět snaha o udržení jakéhosi pořádku. Ačkoliv se legionáři snažili tvářit znuřně, byli ve skutečnosti zvědaví na nového velitele a tento předmět, zvláště u těch mladších, dominoval jejich hovoru.

„Trvalo mu docela dlouho, než svolal podle setkání,“ zamručel jeden z nich. „Je to už skoro tejden a eště s nikým nemluvil..., akorát posílal sluhu pro jídlo nebo do města na pochůzky.“

„Kdo to kdy slyšel, aby měl důstojník sluhu?“

„Co je komu do toho? Jsou to všechno rozmazlený spratci. A co myslíš, jak teď budu shánět zakázky?“

„Co myslíš, že řekne?“

Tato poslední poznámka byla pro první seržantku roty příliš velkým pokušením, než aby ji nechala bez povšimnutí. Lenošivě se povalovala poblíž a odposlouchávala konverzaci. Byla to žena hrubé pleti na začátku třicítky a takových proporcí, že si nikdo neuvědomil, jak velická opravdu je, dokud se nepostavila. „Já vám řeknu, co řekne,“ oznámila naoko znuděně.

„A co, Brandy?“

Svou hodností a velikostí vzbuzovala takovou úctu, že si vždy vynutila pozornost.

„Bude to to samý, co by řekl jakékoliv VD, kdyby přebíral novou skupinu. Nejdřív řekne vtip. Myslím, že mají napsaný v důstojnickém manuálu, že by se tak mělo zahajovat při oslovení svejch novejch podřízenejch. Ať už je to jakkoliv, nejdřív začne vtipem, pak nám řekne, že cokoliv se stalo předtím, je minulost, a že se z nás chystá udělat nejlepší jednotku v legii. Samozřejmě neřekne jak, ale jenom, že to udělá..., to znamená, že nás bude drilovat a pár tejdnu nás bude kontrolovat. Pak to vzdá a požádá o přeložení.“ Pár starších a zkušených legionářů zachrochtalo na souhlas nebo se při seržantčinně analýze pobaveně zašklebilo. Už to také několikrát slyšeli.

„V podstatě máte dvě možnosti,“ pokračovala Brandy. „Můžete to přečkat nebo mu můžete lézt do zadku a doufat, že vás vezme s sebou, až zmizí z tohodle kanálu.“

Po pár momentech ticha jeden z mladších legionářů zformuloval myšlenku, která se všem honila hlavou.

„Myslíš, že bysme mohli dostat lepší flek v jiný partě, seržo?“ Vrchní seržantka si před svou odpovědí hlučně odplivla na podlahu. „Všechno závisí na tom, co považujete za lepší flek. Držet stráž v bažině není sranda, ale je to docela slušná zašívárna. Alespoň tak dlouho, dokud...“

Mrkla na dva poručíky, kteří se neklidně vrtěli v protějším rohu a smrskávali se pod jejím hlasem.

„...jsou všichni důstojníci stejný, nestojej za nic a nejsou lepší na nic jinýho, než na podávání hlášení. Jestli se mě ptáte, co si myslím o zakončení práce tady v rotě, dobře... víte, co je to rota Vomega?“

Náhly rachot židlí rozkopnutých kolem a hluk vzteklych hlasů přitáhl pozornost každého v místnosti. Tedy alespoň na chvíli. Poté si většina roty uvědomila, že to byla pouze Tiplice v jednom ze svých výbuchů vzteku, a vrátila se k tomu, co dělala předtím.

Tiplice byla nejmenší legionářka v rotě. Měla ohnivou povahu, která explodovala při jakékoliv provokaci. Zvláště byla citlivá na jakékoliv komentáře o její výšce... nebo spíš o jejím nedostatku.

„Zajímalo by mě, co Tiplici popudilo tentokrát,“ dumala Brandy pro sebe.

„Kdo ví?“ řekl jeden z jejích posluchačů. „Tudle mi při snídani skákala v jídle. A přitom jediné, co jsem udělal, bylo, že jsem požádal kuchaře o malou hromadu lívanců.“

„To je jí podobné.“

Vrchní seržantka přikývla a ostatní se uznale usmáli. „Víte, po tolika rvačkách, který ten malej zakrslík způsobil, by se to už konečně mohl naučit. Podívejte se na to.“

Napadený legionář se vesele pochechtával a udržoval si Tiplici na délku paže pomocí jednoduché taktiky. Jednou rukou ji držel za vlasy, takže kolem sebe mohla jen slepě mlátit pěstičkami.

Brandy smutně potřásla hlavou.

„Vypadáme spíš jako nedělní škola než jako rota legie. To je právě to, o čem jsem chtěla mluvit v souvislosti s rotama Vomega. Když si vezmete všechny ty excentriky a šílence, který máme v tyhle partě, je jasný, že –“

„Pozor!“

Hlas poručíka Armstronga zarezonoval mezi zdmi, ale nikdo na to příliš nedbal. Šeptalo se o něm, že ho vyrazili z Pravidelné armády a on se nikdy nezabýval zvykem zavelet pozor, když vstoupí nadřízený důstojník. V legii to ale zvykem nebylo. Vzdávání cti hodnostem byla spíše záležitost čistě osobního rozhodnutí než vyžadovaná formalita a jako taková byla obvykle ignorována. Poručíkův výkřik pouze upozornil na skutečnost, že nový VD právě přišel do místnosti, a

všichni legionáři si mohli vykroutit krky, aby spatřili svého nového velitele.

Zarámován dveřmi, stál v postoji, který vypadal uvolněně, avšak vibroval utajenou energií. Postava, která právě vešla, dominovala tomuhle spolku už jen pouhou svou přítomností. Jeho uniforma vyzařovala temnou čern umocněnou zlatým lemováním. Byla šitá na míru jeho štíhlého těla. Rapír, který mu visel po boku na bandalíru, se leskl vyleštěnou mosazí a jeho čepel zametala zem. Vypadal by komicky, kdyby to ovšem nevyvažoval ledovým pohledem, kterým přejížděl po členech roty. Toto civění a ticho, které to doprovázelo, bylo tak otřesné, že několik legionářů nervózně povstalo ze svých míst a postavili se do přibližné napodobeniny pozoru. Zdálo se, že VD jim nevěnuje pozornost o nic více než těm, kteří zůstali sedět.

„Řekli mi, že jste zkrachovalci a zatracenci,“ řekl přímo bez úvodu. „Nevěřím tomu..., přestože je jasné, že většina z vás se považuje za zbloudilce z cesty, kterou se chtěla vydat.“

Členové roty si vyměňovali pohledy, náhle si vědomi svých špinavých uniforem a nepořádku v místnosti. Pár očí se obrátilo na vrchní seržantku s otázkou, co se stalo se slibovaným vtípem. Ona je ignorovala a tvářila se, že se soustřeďuje na slova velitele, který pokračoval.

„Jsem si vědom toho, že nemáte dostatečný výcvik nebo charakterové rysy, které obvykle definují perfektního vojáka. Jsem si ale také vědom, že perfektní voják ve skutečnosti neexistuje. Nehledám ve vás perfektní vojáky, ale efektivní vojáky. »Efektivně« znamená vykonávat svou práci dobře s kýmkoliv nebo čímkoliv, co máte po ruce..., a ne že necháte práci a svět běžet kolem vás, zatímco vy naříkáte nad tím, co nemáte. Všichni jste strávili příliš mnoho času přemýšlením nad svými nedostatky, takže je pro vás těžké vidět svou vlastní sílu. A proto jsem tu já, abych vás vedl.“

Opět přešel po místnosti upřeným pohledem.

„Jsem kapitán Jester, váš nový velící důstojník. Viděl jsem všechny vaše záznamy a něco málo o vás vím, takže si myslím, že byste i vy měli něco vědět o mně..., i když to znamená odklon od obvyklého zachovávání tohoto tajemství. Mé skutečné jméno je Willard Phule a

můj otec vlastní Phulovu zbrojovku. Jak si z toho můžete domyslet, jsem docela bohatý.“

Nad touto informací nastal malý rozruch, ale většina stále pozorně sledovala kapitána.

„Jednou z nechvalných praktik legie je získávání peněz z poplatků za složení důstojnických zkoušek..., často se tomu říká prodávání dekretů. Nebudu tento systém omlouvat. Nebudu se omlouvat ani za to, že jsem ho využil ke svému prospěchu. Prodej dekretů byl kdysi obvyklý i v Britském impériu a jejich armáda přitom docela prosperovala. Je zde ovšem další současná tradice, nad jejímž uskutečněním se zamyslím; a to, že velící důstojník financuje jednotku pod svým velením z vlastní kapsy. Hned se k tomu dostanu, ale nejprve je třeba si vyjasnit jednu věc. Svě peníze jsem nezdědil. Přestože mi otec do začátku dal peníze, bylo to formou půjčky, kterou jsem musel splatit. Byl jsem multimilionářem už předtím, než mně bylo dvacet. Dokázal jsem to tak, že jsem kupoval obchodní společnosti, o kterých si ostatní mysleli, že zkrachují, ale po mém úspěšném vedení svůj názor změnili. To je přesně to, co zamýšlím udělat s touto jednotkou. Zpracování a využití surovin je práce vedení, a jestli se tato rota nestane efektivní silou, bude to má chyba, ne vaše.

A teď jedna specialita.“

Phule zvedl jednu ruku a druhou si vyhrnul rukáv uniformy. Odhalil tak široký kožený řemínek, na kterém byl hodinky připomínající mechanismus.

„Každý z vás jeden takový dostane. Toto je záपěstní komunikátor a může být používán jako záznamník nebo soukromý telefon. Umožní vám být neustále v kontaktu s kýmkoliv včetně štábu a kdokoli bude moci být ve spojení s vámi. Jak vidíte, i já jeden nosím. Budu dostupný každému z vás ve dne v noci. Občas samozřejmě spím nebo se starám o jiné důležité věci. V této době budou vaše vzkazy monitorovány úředníkem nebo mým sluhou. Mohou mě probudit nebo přerušit moji činnost, kdykoliv to bude důležité... Ale ujistěte se, že to opravdu důležité je, protože jinak si o tom promluvíme.

Když už mluvíme o mém sluhovi – určitě jste o něm slyšeli nebo jste ho možná viděli. Jmenuje se Beeker a kromě toho, že je to můj zaměstnanec, je také můj přítel a spolupracovník. Mám před ním

značný respekt a ocenil bych, kdybyste s ním jednali se zdvořilostí, kterou si zaslouží. Nemohu, a ani nechci, vám to přikazovat, ale žádám vás o to. Pamatujte si, že on není v legii, a tudíž není váš nadřízený. Cokoliv řekne, je pouze jeho názor, nikoliv příkaz nebo oficiální stanovisko mé nebo legie. Jistě zjistíte, že bude uctivý a bude s vámi spolupracovat – takže s ním i před ním můžete volně hovořit beze strachu, že se to donese ke mně nebo k jinému nadřízenému. Jestli se některým z vás zdá jeho práce méněcenná nebo ponižující, mohu vám říct, že po několika letech práce pro mě a investování svých úspor je naprosto nezávislý a dostatečně bohatý. Zkrátka – pracuje pro mě, protože chce, nikoliv proto, že musí.

To nás přivádí k dalšímu bodu. Nevím, jaké plány máte pro život ve výslužbě, nebo jestli je vám to jedno. Já vím, že i když se finančně nezabezpečujete, mohli byste. Manipulace s penězi je to, co mi jde ze všeho nejlépe, a tímto nabízím tuto schopnost do služeb roty... právě tak, jak doufám, budou někteří z vás ochotni využívat své síly a schopnosti ku prospěchu všech. Pořídím si seznam kapitálu, abych pomohl těm z vás, kteří si budou přát zúčastnit se investování svých úspor nebo jejich části. Přestože nemohu zaručit úspěch, nikdy jsem nevedl fond, který by prodělával. Osobně bych se přimlouval za to, abyste si pro tento účel dávali stranou třetinu vašeho platu, ale znovu opakuji, že rozhodnutí je jen na vás. Pokud se někdo z vás na tohle chce podrobněji zeptat, klidně si spolu pohovoříme během přestávek nebo v mimoslužebních hodinách.“ Kapitán se opět rozhlédl po svých posluchačích. „Přestože je potřeba probrat mnohem více věcí, mohou počkat. Chtěl jsem pouze, abyste získali představu, kdo jsem a co s touto jednotkou zamýšlím. My všichni víme, že mluvení je snadné, a jsem si jist, že vás budou mnohem více zajímat mé činy. Omezím tedy tento proslov na minimum.

Setkám se se všemi důstojníky a členy štábu v mé kanceláři potom, co tady skončíme. Má někdo nějaký neodkladný dotaz předtím, než to tady rozpustíme?“

Mezi legionáři se rozproudila tichá debata, potom se ozval nějaký hlas zezadu.

„Slyšeli jsme, že guvernér se rozhodl postavit ke svému sídlu čestnou stráž.“ Velící důstojník zvedl hlavu. „To je poprvé, co jsem o

tom slyšel, ale bude to první věc, kterou si zítra zjistím. Celkově v tom však nevidím žádný problém. Mohlo by to znamenat příjemný oddech od služby v bažině.“

„Ehmm... promiňte, pane?“ řekla Brandy náhle. „Myslím, že tomu zcela nerozumíte. Scuttlebutt se snaží, aby tuhle povinnost převzala místo nás armáda. Budou se naparovat ve svejch pěkných uniformách ve městě, zatímco my budeme sedět na zadku v bažině..., stejně jako vždycky.“ Celé shromáždění začalo tiše nespokojeně brumlat. Phule si toho všiml a jeho rty se sevřely v úzkou linku značící nepokoj.

„Uvidíme,“ řekl pochmurně. „O.K. Ještě něco, co nemůže počkat do zítřka?“

Chvilí počkal, ale nikdo už nic neměl.

„Tak tedy dobrá. Poslední věc, kterou jsem vám chtěl říci, je, že ráno budete připraveni v plné polní. Přesuneme se na chvíli z téhle díry.“

Toto oznámení bylo doprovázeno zoufalým sténáním. Vypadalo to, že nový VD se rozhodl je přimět tábořit venku, zatímco je bude hodnotit.

„Proč? Copak to tady budete vykuřovat?“

Zdálo se, že Phule nezaznamenal hihňání, které odpovědělo na tuto anonymní otázku.

„Chystám se toto místo přetvořit. V mezidobí se ubytujeme ve městě v hotelu Plaza.“

Po těchto slovech následovalo šokované ticho. Plaza byl nejluxusnější a nejdražší hotel na planetě. V těch pár případech, kdy se tam legionáři zkoušeli zastavit během svačiny na drink, byli zase velmi rychle vyprovozeni díky cenám a svému oblečení.

Poprvé od doby, kdy vstoupil do místnosti, si Phule dovolil malý úsměv.

„Jak jsem řekl, pánové... a dámy..., věci se nyní oproti dřívějšímu změní. Důstojníci a kádry..., do mé kanceláře. Ihned!“

KAPITOLA TŘETÍ

Zápis v deníku 014

V souladu s tradicemi Vesmírné legie můj zaměstnavatel neměl a ani nevyžadoval informace týkající se životů jeho podřízených předtím, než se zapsali. Jelikož jsem nebyl členem legie, necítil jsem se být takto omezen a důsledně jsem shromažďoval data o osobách, které mohly mému zaměstnavateli, a tudíž i mně nějakým způsobem uškodit.

Většinou to bylo poměrně jednoduché. Kontrola počítače s nejnovějšími policejními záznamy o každém legionáři zaručovala výchozí bod pro většinu z mých pátrání. Někteří však vyžadovali důkladnější průzkum a byl jsem občas donucen pouze si domýšlet. To byl případ dvou poručíků, kteří byli pod velením mého zaměstnavatele.

„Dobrý večer, poručíku Armstrongu..., poručíku Rembrandtová, prosím sedněte si.“

Phule si uvážene zvolil malou a tak spartánsky zařízenou kancelář, jak jen bylo možné. Věřil, že hromadná setkání jsou na nic ve všech případech, kromě veřejných promluv. Dohromady měl v tomto kumbálu dvě židle pro hosty. Rembrandtová děkovně přikývla a přikročila k jedné z nich. Byla střední váhy – což ji činilo velmi malou vedle více než šesti stop výšky poručíka Armstronga – s tmavými vlasy, okrouhlým obličejem a plnoštíhlým tělem..., ne tlustým, ale širokým přes boky.

„Děkuji pane, raději postojím.“

Armstrong, který vypadal jako dokonalý voják stojící v předpřipraveném postoji, vyštěkl svou odpověď ve chvíli, kdy zadek jeho kolegyňe začínal konat pohyb směrem k sedátku. Avšak po této jeho odpovědi Rembrandtová ukončila svůj manévr a místo toho zůstala stát vedle Armstronga v hrubé napodobenině jeho postoje. Z jejího škle-

bu a jeho afektovaného úsměvu bylo Phulovi jasné, že tato malá hra na supermužství nebyla mezi nimi nic nového.

„Děkuji vám,“ řekl. „Pokusím se být stručný. Možná, že na vás dva budu tvrdší než na kohokoliv jiného v rotě... kromě sebe samého. Být důstojníkem totiž vyžaduje mnohem víc než zaplatit za složení zkoušky. Jak jsem již řekl na všeobecném setkání, tato rota potřebuje vůdce, a pokud budeme pro legionáře vzorem a povedeme je, budeme vždycky o jeden krok před nimi. Vy dva budete moji zástupci, když já se budu zabývat něčím jiným, ale přestože se budu snažit mít porozumění, zatímco se budete učit mé hodnoty a styl, nebudu tolerovat lenost. Vpravdě jediná věc, kterou si ošklivím více než lenost, je tupost. Chci po vás dvou, abyste neustále přemýšleli a hodnotili. Například..., poručíku Armstrongu.“

„Ano, pane?“

„Z vašeho chování a toho, jak jste podal hlášení, jsem usoudil, že se považujete za muže disciplíny a řádů. Mám pravdu?“

Na okamžik byla Armstrongova sebedůvěra zřejmě otřesena.

„Já..., to je...,“ zakoktal, zřetelně nejistý, jaká odpověď se od něj očekává.

„Vážně?“

„Ano, pane.“

„V pořádku,“ usmál se kapitán. „Nyní uvažte toto – je lepší vojáky formovat rozkazem podle řádu, nebo jim jít příkladem?“

„Jít jim příkladem, pane,“ odpověděl briskně Armstrong, který opět našel pevnou půdu pod nohama.

„Tak proč to neděláte?“

Poručík se pod palbou zamračil a jeho oči přestaly civět přímo před sebe a poprvé od začátku rozhovoru se podíval na velitele.

„Já... já vám nerozumím, pane,“ řekl. „Pokouším se vést sám sebe k příkladnému chování. Myslím, že jsem..., snažím se být nejlepším legionářem v rotě.“

„Skutečně byste mohl být,“ řekl Phule hladce, „ale myslím, že jste přehlédl důležitou věc. Většina lidí nechce vypadat jako stahovač pulek a jako nadutý puntičkář..., což je právě to, co vy ostatním předvádíte. Když už nic jiného, tak vaše způsoby je svádějí od řádného vojenského chování, protože nikdo nechce být jako vy.“

Armstrong otevřel ústa, aby odpověděl, ale velitel ho umlčel rázným gestem.

„Nechci o tom mluvit, Armstrongu, chci, abyste o tom přemýšlel. Pak si možná promluvíme o podrobnostech. Pokud chcete vylepšit vaše přísné chování trochou soucitu, ukažte, že každý může být perfektní voják a přitom zůstat člověkem. Pak vás budou pěšáci následovat kamkoliv, protože to chtějí, a ne proto, že musí.“ Poručíkův pohled se vrátil opět k původnímu strnulému civění a jednou stroze přikývl, což byla jediná známka toho, že Phula poslouchal.

„Co se vás týká, poručíku,“ řekl velitel a natočil se na židli tak, aby viděl druhému ze svých podřízených do obličeje. „Vypadá to, že neočekáváte nebo nechcete, aby se na vás kdokoliv díval jako na příklad.“

Tmavovlasá poručice překvapeně zamrkala. Nikterak se nesnažila kopírovat Armstrongův strnulý pohled, ale střetla se s Phulovým pohledem přímo, když pokračoval.

„Z poznámek ve vašem záznamu vyplývá, že v době, kdy zdánlivě velíte rotě, se ve skutečnosti spokojujete s tím, že ji vedou seržanti. Vy si přitom klidně někam zmizíte se svým skicářem a hledáte témata pro své obrazy.“ Na chvíli se odmlčel a potřásl hlavou. „Poslyšte, Rembrandtová, já mám umění rád a nemám nic proti tomu, abyste se věnovala kreslení ve svém volném čase. Až vám vyprší vaše smlouva, tak klidně zatahám za pár provázků, abych vám pomohl vaše dílo prezentovat. Avšak během služby vyžaduji, aby vaše pozornost byla soustředěna na rotu. Seržanti mohou být experti na to, co umějí nejlépe, a můžete si myslet, že rotu vedou, ale jejich hlavní síla spočívá v okamžitých zásazích a ne v dlouhodobém vedení. To je vaše práce stejně jako Armstrongova a moje, a pokud ji nebudeme dělat, rota půjde do srabu. Nemůžeme dělat tuhle práci, pokud nevíme, co bude následovat nebo nebudeme obeznámeni s legionáři jako jednotlivci i jako se skupinou. Od nynějška se budeme my tři alespoň jednou týdně, když už ne denně, setkávat s pěšáky a diskutovat s nimi. Vyžaduji od vás, abyste se aktivně a obeznámeně zúčastňovali těchto diskusí. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Já... já se pokusím, kapitáne.“

„Výborně. Dokud se budou lidi snažit, potud budu moci s nimi pracovat. To platí i pro vás Armstrongu. My tři musíme být očima a mozkiem roty, to znamená, že musíme fungovat jako tým uvnitř týmu. To mi připomíná...“

Zabodl prst do vzduchu mezi oba poručíky a krátce s ním zahrozil.

„Už nechci vidět mezi vámi hrátky o to, kdo je lepší voják. Od teďka jste vy dva partneři... a váš první rozkaz je začít budovat vzájemnou toleranci pro vaši různorodost. Jsem přesvědčen, že tyto odlišnosti budou pracovat ve váš prospěch, pokud se každý z vás naučí spoléhat na sílu toho druhého, a ne že mu bude závidět. Nevyžaduji, abyste měli vzájemnou úctu, ale jsem přesvědčen, že ta se po čase dostaví. Uvědomte si, že každý držíte jedno ucho stejného kbelíku a že se musíte naučit společně se s ním pohybovat, aniž byste upadli nebo ho vylili.“ Velitel se opřel o opěradlo a udělal malé zahánějící gesto.

„Teď bych si přál, abyste odtud vypadli a posadili se spolu ke kafi nebo do baru a začali dávat dohromady, co máte společného...“

Přes tvář mu přeběhl náznak úsměvu.

„...kromě přesvědčení, že váš nový velitel je zkurvysyn, který žádá nemožné.“

Jídelní seržant Escrima byl šlachovitý snědý malý mužík s vlnitými černými vlasy, temnými hlubokými očima a neustále přítomným širokým úsměvem, který prosvítal z jeho vráscitého obličejě podobného vlašskému ořechu. To byla nejdůležitější věc, která ho činila hodným pozornosti.

Phule odpověděl na jeho poněkud přehnaný pozdrav a chvíli ho studoval, předtím než promluvil.

„Aniž bych chtěl někomu strkat nos do zadku, seržante, mohu z vašeho jména usuzovat, že jste původem z Filipín.“

Malý seržant pohodil hlavou na souhlas a úsměv měl stále na tváři.

„Vždycky jsem slyšel, že Filipíňané byli jedni z nejlepších kuchařů a jedni z nejzuřivějších válečníků ve Starém světě.“

To se seržantem viditelně trhlo, přestože úsměv se nepatrně rozšířil.

„Pak mi možná dokážete vysvětlit, proč jídlo není lepší.“

Phule plánoval položit tuto otázku velmi opatrně. V záznamech si totiž našel tři případy, kdy seržant Escrima zaútočil na lidi, kteří kritizovali jeho vaření, z nichž dva byli hospitalizováni. Bylo tudíž důležité říci pouze, že jídlo by mohlo být lepší, ne že je špatné.

I přes toto varování se kuchařovy temné oči na okamžik zableskly. Jeho pohled se však za chvíli ustálil a on předvedl další ze svých grimas.

„Hmmm... dostávám jídelní lístek od legie. Říkají... říkají mi, že bych měl vařit to, co tam je napsáno. Ale maso, které mi posílají..., je, abych tak řekl, tuhé... neboli hužva. Mluvil jsem se zásobovacím seržantem a řekl jsem mu: »Jak mám z tohodle masa něco uvařit? Podívej se na to, to mi teda řekni.« Ale on jen pokrčil rameny a říká: »To je všechno, co si rozpočet legie může dovolit, dělej, co umíš.« Tak dělám, co umím, s masem, které mi dali..., a s tím jídelním lístkem...“

Seržant přerušil svůj proslov s velmi přehnaným pokrčením ramen a významně naklonil hlavu k Phulovi.

„Rozumím. Zapomeňte na rozpočet... a na ten jídelní lístek. Chci, aby rota dobře jedla, ale neplatíme jim tolik, aby se mohli chodit najíst do města. Dokud budu velitel a vy kuchař, chci, aby tohle byla rota s nejlepším jídlem v legii.“

Escrima pokynul hlavou v okamžitém souhlasu. „Dobře,“ řekl stroze, „už bylo na čase.“

„Tím můžu tuto věc považovat za vyřízenou.“ Velitel přikývl a přeškrtl si poznámku ve svém zápisníku. „To je momentálně vše, seržante.“

Ještě jednou seržant přehnaně zasalutoval na pozdrav a Phule se chystal opětovat, když ho napadla další myšlenka.

„Oh... ještě jedna věc. Mám také pravdu v tom, že byste si nevzal své jméno Escrima, podle filipínských šermířů, kdybyste neuměl šermovat?“

Skromný úsměv a opětné pokrčení ramen.

„Pak to budu brát jako vaši osobní zálibu, pokud svolíte, že to budete zájemce z rot, včetně mě, učit. Nevím o tom příliš mnoho, ale některé druhy šermu, které mohou napodobit Magellana a jeho muže, když byli ozbrojeni meči a obrnění v pancířích, stojí za to studovat.“

„Posad'te se, seržante... Čokoládový Harry, není-liž pravda?“

„Harry bude stačit, kapitáne,“ řekl seržant a vmanévroval své masivní pozadí opatrně do nabídnuté židle. Phule přikývl a udělal si stručnou poznámku do notesu.

„Jak to tak vidím, mohli by se z nás v několika dalších měsících stát přátelé.“

„Ale ne, jak byste si to představoval?“ zamračil se podezřívavě seržant. „Nic proti tomu, pane..., ale pokud si vzpomínám, důstojníci se obvykle nebratříčkují s nižšími šaržemi.“ „Promiňte. Mluvil jsem pouze sám za sebe,“ řekl velitel a listoval si v notesu. „Je jasné, že jste přesně takový zlodějíček, jak jsem si představoval.“

Seržantovy oči se zúžily, ale jeho výraz, když se opřel o opěradlo, se nezměnil.

„Víte, kapitáne, vaše poznámka vyznívá poněkud rasisticky. Myslíte snad, že všichni barevní kradou?“

Jak už vyplývalo z jeho jména, Čokoládový Harry byl černoch, přestože jeho kůže měla světle hnědou barvu, nikoliv černou, jak si obvykle u této rasy představujeme.

Neuspořádané, ježaté vlasy si vynutily krátký sestřih. Neforemné brýle s tlustými skly, které mu visely na nose, doplňovaly jeho obraz, když zíral na svého velitele s výrazem, který by u menší postavy mohl vypadat melodramaticky.

„Hm?“ řekl Phule a vzhlédl od svého notesu. „Ó, tak jsem to nemyslel, pouze jsem vyjadřoval své potěšení nad skutečností, že vaše záznamy ukazují, že máte velmi nadprůměrnou inteligenci. Jsem přesvědčen, že každý, komu funguje aspoň polovina mozku, si uvědomuje, že takového protřelého zloděje jako vy jen tak nenalezne! Samozřejmě, pokud se mýlím, přijměte moji omluvu.“ Harry se široce usmál. „Díky, kápo. Omluva od důstojníka je něco, co se mi opravdu nestává každý den.“

„Promiňte, seržante,“ přerušil ho velitel také s úsměvem, „ale řekl jsem, »pokud se mýlím«. Předtím, než bych pokládal za správné nabídnout vám tuto omluvu, požádal bych vás, abyste zde počkal, dokud nezabavím vaše záznamy a nezkontroluji ve vašem skladišti

předmět po předmětu celý inventář, aby se ukázalo, zda jsem pravdu měl, či ne.“

Seržantův výraz připomínal výraz myši náhle objevené kočkou. Rty se mu nervózně chvěly a oči těkaly od velitele ke dveřím.

„To... není nutné, kapitáne,“ řekl opatrně. „Jsem nucen přiznat, samozřejmě jen tak mezi námi, že by se našlo pár předmětů, které byly, abych tak řekl, během několika minulých měsíců přemístěny. Pokud byste si přál, mohu se pokusit, aby se toto chybějící vybavení během pár týdnů našlo.“

„To je přesně to, co jsem měl na mysli,“ usmál se Phule.

„Takže fajn.“ Harry se naklonil spiklenecky nad židli. „Domnívám se, že vy a já bychom se mohli nějakým způsobem výhodně dohodnout.“

Velitel se krátce, řezavě zasmál, z čehož seržantovi naskočila husí kůže.

„Promiňte, Harry, ale nepochopil jste, o co mi jde. Nechci vám zavřít krám... nebo vás vyhodit na dlažbu. To, co chci, je pravý opak. Chci, abyste rozšířil své operace, a myslím, že vám v tom mohu pomoci. Můžete začít tím, že právě teď vyklidíte všechny věci, které máte ve skladišti.“

Zásobovací seržant se zamračil. „Jak si to představujete, kapitáne? Tím chci říct, opravdu se mi líbí váš styl, ale pokud se stane, že veškeré vybavení vyklidíme, bude s tím spousta problémů. Nebo snad máte nějaký plán, jak skrýt skutečnost, že sedím v prázdném skladišti?“

„Tak za prvé, vůbec se nebudeme pokoušet to skrývat,“ zašklebil se Phule. „Uděláme to přesně podle řádů. Konkrétně podle odstavce 954, paragraf 27, který uvádí: »Zásobovací seržant může naložit s jakýmkoliv přebytečným nebo neužitečným vybavením tak, že jej zničí nebo prodá.« A odstavec 987, paragraf 8: »Velící důstojník může určit, jestli nějaký předmět z vybavení roty je vhodný k opravě nebo dalšímu využití, nebo zda je potřeba se ho zbavit.« No, a jak se mi zdá, většina našeho vybavení je dobrá spíš do muzea než pro bojovou jednotku, a tím pádem si myslím, že je to vyřízeno.“

Harry přikývl. „Moc pěkný. Skoro bych řekl bezvadný..., až na jednu věc. Pořád ještě mě to nechává s prázdným skladištěm.“

„Ve skutečnosti ne. Myslím, že se přesvědčíte, že výstroj, která přijde během příštích pár týdnů, více než dostatečně zaplní ten prázdný prostor. Jak už jsem řekl rotě, co se týče našeho vybavení, rozhodl jsem se přejít na nejvyšší stupeň kvality... samozřejmě z mé vlastní kapsy.“

„Samozřejmě,“ odpověděl ozvěnou seržant, zaklonil se na židli a studoval velitele zpoza přimhouřených očí. „To odpovídá na všechny otázky, kapitáne. Nicméně, jestli jste tak bohatý, tak opravdu nechápu, na co mne potřebujete. Tím myslím, když jste schopen si koupit cokoliv, proč to neuděláte?“

Phule nasadil výraz, jako by ztrácel trpělivost s dítětem.

„Harry, vy i já dobře víme, že jsou věci, které se v normálním obchodě koupit nedají. Tím myslím, že mé peníze a metody mohou být skvělé pro normální vybavení a zásoby, ale jsem si vědom toho, že čas od času můžeme potřebovat pár věcí, které se dají sehnat pouze na černém trhu. Tudíž jsem přesvědčen, že nás dokážete napojit na podsvětí s tím, že prodej našeho starého vybavení použijeme jako pas. Rozumíte mi?“

„Jasně a čistě, kápo,“ řekl Harry a jeho obličej se roztáhl v širokém úsměvu. „Víte, nikdy předtím jsem bělochovi neřikal bratře, ale teď to udělám rád.“

„Obávám se, že bych měl k podobnému bratříčkování velké výhrady,“ prohlásil Phule úsečně. „Pochopte, Harry, je tu pár pravidel, kterými se tahle hra bude řídit – mých pravidel. Ne pravidel legie.“

„No jasně, to znělo tak špatně, že to může být pravda.“

„Za prvé,“ pokračoval velitel a ignoroval přitom seržantův teatrální výraz, „nechci, abyste prodal všechno tak, jak to je. Pokud uděláte obchod s automatickými zbraněmi, ujistěte se, že je to až poté, co jste odstranil prepínače na plnou automatiku. A to neznamená, že ty prepínače prodáte příští týden. Naše vybavení může být zastaralé, ale mám mnoho důvodů, proč si nepřěji, aby ho někdo použil proti nám... nebo místní policii.“

Bylo by docela těžké hrát si na nevinné, vzhledem k tomu, že jsme jediní na planetě, kteří užívají automatickou výzbroj. A platí to dvojnásob pro nové vybavení, které je na cestě, včetně našich náramkových komunikátorů. Předpokládám, že pár obyčejných si můžete dát

stranou, pokud to otevře ty správné dveře, ale ty zvláštní velitelské zůstanou zde. Nechci, aby kdokoliv kromě nás měl možnost sledovat naše soukromé linky. Koneckonců, pokud vám to alespoň trochu myslí, jsem si jist, že budete souhlasit s tím, že je ve vašem zájmu, aby nikdo jiný neslyšel nic z našich soukromých hovorů.“

Zásobovací seržant se zašklebil.

„Předpokládám, že máte pravdu, ale zničí to můj vedlejší zdroj příjmů.“

„Pravidlo číslo dvě: Peníze z těchto prodejů budou převedeny do fondu roty. Teď nemám na mysli drobnější částky, které můžeš použít na vyřešení svých záležitostí. Ty považuji za rozumnou odměnu za to, že budeš věnovat část svého volného času ve prospěch roty. Dělej poctivě svoji práci a měj pořádek v účtech, a neuslyšíš ode mne žádné výhrady. Pamatuj ale, že mám poměrně slušnou představu, kolik co stojí, a to i na černém trhu. Pokud získám pocit, že si necháváš víc než jen obvyklou provizi, okamžitě tě odstraním.“

„Odstraníte mne odkud, kapitáne?“ řekl Harry vyzývavě. „Neutrhne mi srdce, pokud odtud budu převelen.“

„Nemluvil jsem o převelení,“ usmál se Phule. „Odstraním tě ze svých lekcí. Pochop, Harry, momentálně jsi jen druhořadý obchodníček. Drž se mě, hraj tuhle hru jako já, a já tě ji naučím hrát ve velkém stylu, stejně jako tě naučím, jak se o sebe postarat, až ti jednou vyprší smlouva. Jasně?“

„Posaďte se, Brandy,“ řekl velitel a ukázal na jednu z židlí. „Promiňte, že jsem vás nechal čekat, ale z různých důvodů jsem si náš rozhovor musel nechat na později.“

„Nevadí, pane,“ poddůstojnice pokrčila rameny a posadila se do nabídnuté židle. „Jedna z věcí, které jsem se v armádě naučila, je, jak čekat na důstojníky.“

Phule tuto narážku ignoroval.

„Vzhledem k tomu, jak je pozdě a jak jsme oba unavení, pokusím se být stručný.“ Pohodlně se opřel a zkrřížil paže na prsou. „Řekněte, Brandy, co myslíte, jaký je největší problém, který mi v rotě nejvíc vadí?“

Vrchní seržantka pozdvihla obočí a tiše hvízdla.

„To je těžký,“ řekla a posadila se do pohodlnější pozice. „Opravdu nevím, kde začít. Jestli k něčemu máte výhrady, nepotřebujete, abych vám je tady rozebírala. A jestli je nějaký problém větší než ostatní...,“ zavrtěla hlavou.

„Co se mě týče, jeden problém vyčnívá nad ostatní jako věž,“ řekl Phule suše. „A je jediný, o kterém si nejsem jist, zda ho zvládnu.“

„Co je to, pane?“

„Vy.“

„Já, pane?“ Brandy se na něj překvapeně podívala.

„Správně. Netvařte se, jako že se mýlím. Jste dobrá, Brandy..., chytrá, silná a kypící elánem víc než všichni ostatní. Z vašich záznamů a z mých osobních pozorování vím, že jste výborný velitel. Nejméně tak dobrý jako já, ne-li lepší.“ Velitel smutně pokýval hlavou. „Problém je v tom, že jste cynik. Pokud byste byla u toho, když bratři Wrightové sestrojili své první letadlo, byla byste jedna z těch, kteří tvrdili »tohle nikdy nepoletí«. A pak, kdybyste viděla jejich první let, jediné, co byste řekla, by bylo »A teď se s tím zkuste dostat dolů.«,,

Vrchní seržantce přelétl přes obličej prchavý úsměv. „To jste mi to teda dal, kapitáne.“

Její úsměv nebyl opětován.

„Takovýhle přístup ve své rotě mít nemůžu. Ne na místě vrchního seržanta. Snažím se tuhle rotu změnit a začínám tím, že se snažím, aby legionáři měli sami o sobě lepší mínění. Nemohu to dělat, pokud velící poddůstojník říká, že to nemá cenu, a že ani není důvod to zkoušet. Bojuji na dvou frontách: se štábem a s legionáři samými.

Nemohu si dovolit třetí frontu, kde bych bojoval s vámi.“

Vrchní seržantka se mu podívala přímo do očí. „Mluvíme o převelení, pane?“

Phule se zmařil. „Připouštím, že mě tato možnost napadla... a vy jste jediná, u koho jsem o tom uvažoval. Ale takové řešení se mi nelíbí. Je to příliš jednoduché, je to jako vykašlat se na problém bez pokusu ho vyřešit. Obdivuji vaše vlastnosti, Brandy, stejně jako vaše velitelské schopnosti. Doufám, že spolu budeme moci pracovat. Zdůrazňuji spolu, ne proti sobě. Ale tato cesta je podmíněna vstřícností z vaší strany.“

Brandy se zamyslela a potom teprve odpověděla. „Jsem vámi poctěna, pane. Ale nevím, jestli bych se mohla změnit, i kdybych chtěla. Zvyk je železná košile a to, co dělám, dělám už dlouho.“

„Nečekám zázraky,“ odpověděl velitel. „Momentálně budu rád, když to alespoň zkusíte. Sakra, Brandy! Nerad si hraju na psychologa, ale... v minulosti jsem potkal hodně tvrdých cyniků vašeho typu. Většinou se kdysi velmi zklamali. Tak velmi, že se báli, aby je někdo nezklamal znovu. Nevím, jestli to platí ve vašem případě. Opravdu nevím. Ale všechno, co po vás chci, je, abyste věcem dala šanci, než je zatratíte. Dejte šanci legionářům... a dejte ji mně.“

Na okamžik se rozhostilo ticho, vznikající mezi lidmi, z nichž se jeden dotkl citlivé struny toho druhého. Byl to Phule, kdo ticho nakonec přerušil.

„Tak dobrá, přemýšlejte o tom, seržante. Pokud nakonec přece jen zjistíte, že to není ve vašich silách, dejte mi vědět, a já se postarám o vaše převelení.“

„Díky, pane,“ Brandy vstala a zasalutovala. „Budu o tom přemýšlet.“

„A, Brandy...“

„Ano, pane?“

„Přemýšlejte také o tom, že byste dala šanci sama sobě.“

„Pane?“

Phule otevřel oči a spatřil svého sluhu, jak stojí ve dveřích kanceláře. „Ano, Beekře?“

„Promiňte, že vás vyrušuji, pane, ale co bude se zítřejším plánem..., no, ve skutečnosti jsem vám chtěl říct, že byste se měl alespoň pár hodin prospat.“

Velitel vstal a protáhl se. „Máš pravdu jako vždy, Beekře. Co bych si bez tebe jen počal.“

„Obávám se, že nevím, pane. Proběhly všechny pohovory dobře?“

Phule se zmařil. „Ne tak dobře, jak jsem doufal..., ale lépe, než jsem se obával. Odehrálo se pár zajímavých momentů. Brandy – to je vrchní seržantka – mi zasalutovala, než odešla.“

„To je docela úspěch, pane,“ řekl Beeker.

„A Rembrandtová – poručice, která chce být umělkyní – ke mně po mém rozhovoru s ní a s Armstrongem zaskočila a zeptala se, jestli bych jí nepózoval. Myslím, že na portrét... Představ si mě při takové příležitosti.“

„Představuji si. Přijal jste to?“

„Řekl jsem jí, že si to rozmyslím. Děsím se, když si představím, co všechno by na mně umělecky změnila. Na druhou stranu, může to být hezké gesto, pomoci jí s její uměleckou kariérou...“

Opravdu nebylo namístě, abych to svému pánovi řekl..., raději jsem nechal na něm, aby to objevil. Měl jsem příležitost vidět práce poručice Rembrandtové, mimochodem velmi dobré, bez výjimek je však zasvětila malování krajin... až do dneška.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Zápis v deníku 019

Přemístění roty na nové místo znamenalo, že naše normální tábořiště muselo být změněno. Byl to mimořádný podnik. Legionáři sami cestovali na lehkó a měli s sebou jen osobní vybavení. Ale sbalení a vypravení celého vybavení roty, zvláště kuchyně, se ukázalo být velmi náročné na čas, přestože každý pomáhal. To bylo důvodem, proč jsme na skutečnou cestu vyrazili až odpoledne.

Protože si můj zaměstnavatel přál, aby rota udělala silný dojem, vystříhal se praktiky transportu pěchoty na nákladácích jako dobytka (přestože poté, co jsem je pozoroval při obědě, získal jsem nové porozumění pro vhodnost této metody), a objednal místo toho malou flotilu vznášedlových limuzín, aby nás přemístil na nové působiště, přestože se to může zdát jako extravagantní gesto. Již předtím jsem poznamenal, že v tom, jak udělat dojem, je velmi důkladný.

Během výletu měli legionáři neobvykle dobrou náladu, chovali se jako malé děti na školním výletě a hráli si se svými nově získanými náramkovými komunikátory. Ti, se kterými jsem jel, však využili příležitosti, aby zjistili něco o požadavcích, které můj pán učinil noc předtím: takže jsem měl možnost pohovořit si s nimi důvěrně.

„Promiňte, pane Beekře...“

Sluha vzhlédl od obrazovky svého příručního počítače a upřel na legionáře, který ho oslovil, pohled, který nebyl ani vlídný, ani vztek-lý.

„Beeker postačí, pane. Žádný další titul není potřeba.“

„Jo. Jasně. Jenom jsem chtěl..., můžete nám říct něco málo o no-vém veliteli? Vypadá to, že jste spolu už dlouho.“

„To ano, pane,“ řekl Beeker, složil obrazovku a vsunul počítač do kapsy. „Ovšem uvědomte si, že můj vztah s velitelem je na přátelské úrovni, a tudíž vám mohu říct pouze svůj osobní názor.“

„Coooo?“

Brandy vstala z druhé strany limuzíny a obrátila svou pozornost od tupého civění ke konverzaci, kterou i ostatní se zájmem poslouchali.

„Říká, že nevykecá žádný tajemství ani detaily..., jenom to, co si myslí.“

„Aha, chápu.“

„Bud'te však, prosím, ujištěn, že stejně tak udržím v tajnosti jakýkoliv rozhovor, který spolu povedeme nyní nebo v budoucnosti.“

Legionář se s očekáváním podíval na Brandy.

„Říká, že nevyžvaní ani to, co mu řekneš ty.“

„Fajn. Pane..., všechno, co chci vědět, Beekře, je, jestli ten chlap nekecal. Chci říct, mluvil fajnově, ale co z toho je pravda? To mě prostě zajímá... a pokusím se vás pochopit i bez překladu.“

„Chápu,“ řekl Beeker a ťukal zamyšleně prstem do stolu. „Jestli tomu správně rozumím, ptáte se, zda mému zaměstnavateli... vašemu veliteli... můžete věřit. S nejlepším svědomím mohu říct, že byl vždy striktně – promiňte, bolestivě – čestný ve všem, co dělal, v obchodě i v životě. K jeho spolehlivosti..., no dobře, nemyslím, že by zničilo nějakou důvěrnost, kdybych poukázal na to, co by náhodný pozorovatel stejně rychle zjistil: že je nevyrovnaný.“

Na okamžik legionáři v limuzíně upadli po sluhově prohlášení do šokovaného ticha. Vrchní seržantka našla hlas první.

„Co myslíte tím nevyrovnaný, Beekře? Chcete tím říct, že kapitán je magor?“

„Oh, tím jsem nemyslel, že by byl nebezpečný šílenec nebo něco takového,“ opravil se sluha rychle. „Možná jsem vybral špatné slovo ve snaze vyjádřit se co nejjednodušeji. Můj zaměstnavatel je nevyrovnaný pouze tak jako mnoho jiných obchodníků a obchodnic, a občas ho to úplně popadne. Nepřísluší nám posuzovat, jak se mu práce promítá do života. Práce je jeho život a on dělá ve vesmíru všechno v souladu s tím. Tahle rota legie je jeho zamilovaný projekt a on všechnu svou energii a síly soustředí na její vylepšení a obranu. Myslím, že máte docela štěstí, že jste byli ve správném čase na správném místě a stali jste se součástí jeho snažení. Má zkušenost je taková, že jen velmi zřídka, pokud vůbec, se něco, na co on zaměřil svou mysl, nepodaří.“

„Promiňte, Beekře,“ přerušila ho Brandy, „ale jak mám rozumět vaší poznámce o zamilovaném projektu? Co se s námi stane, pokud se zamiluje do něčeho jiného?“

„Oh, pochybuji, že by se něco takového stalo. Je známý tím, že se drží toho, s čím začal. Pokud ovšem...“

Beeker nechal tuto větu nedokončeně viset ve vzduchu.

„Pokud co?“

„No... váš velitel má pouze omezenou energii, která se může vyčerpat, pokud se rozhodnete s ním nespolupracovat na jeho plánech a přáních. Myslím, že jediná věc, která ho může přimět se vzdát, je to, že budete všichni proti němu.“

Vy legionáři jste velmi tvrdohlaví v touze udržet své obvyklé představy, ať už jako jednotlivci nebo jako kolektiv.“

„Nechápu to.“

„Myslím tím, že bychom se museli sakra snažit bejt parchanti, aby to s náma velitel vzdal. Není to tak, Brandy?“

„Jo, jasně, no teda žádná sranda, Beekře. Možná na tom zrovna teď nejsme zrovna nejlíp, ale uděláme všechno, abychom toho chlapce potěšili. A každý, kdo to neudělá, se bude mně osobně zodpovídat.“

V bouřlivé diskusi, která následovala, nikdo nezaznamenal, že se sluha usmívá.

Hotel Plaza, přestože už zažil lepší časy a byl pomalu zastiňován svými modernějšími bratry, si stále udržoval ovzduší distingovanosti a elegance. Fontána v parku naproti přes ulici byla vyzdobená nespočetnými mladistvými teroristy a park samotný byl velký, dokud ho neobsadily pouliční gangy, které ho používaly k procházkám a skopičinám přes den a k diskusím o územním přerozdělení v noci. Hotel však stoicky ignoroval vše, co se kolem něj dělo, jako starostlivá upracovaná matka s kupou harantů.

Tento klid v obležení byl však porušen, když první ze vznášedlových limuzín přistála na parkovišti před hotelem a vyložila svůj náklad legionářů a zavazadel. Phule byl ve vedoucím vozidle a dirigoval své podřízené, aby ukládali svá zavazadla na vstupní plochu.

„Mohu vám nějak pomoci, pane?“ řekl portýr a nervózně přes vstupní dveře sledoval blížící se hordu.

„Ano, jsem Willard Phule. Mám zde rezervaci... Sto pokojů a střešní apartmá.“ Recepční na okamžik strnul, mrknul do počítače a instinktivně se snažil držet se co nejdál od Phulova doprovodu.

„Ano, pane, mám to tady. Willard Phule..., apartmá.“

„A sto pokojů.“

„P...promiňte, pane, mé záznamy hovoří pouze o apartmá.“

Velitelův úsměv se zúžil, ale kromě toho nevykazoval žádné známky rozčilení.

„Můžete se podívat znovu? Zajišťoval jsem si rezervaci týden předem.“

„Ano, pamatuji si, že to přišlo. Obávám se, že to bylo zrušeno.“

„Zrušeno?“ Phulův hlas ztvrdl. „Kým?“

„Můžete si o tom promluvit s manažerem, pane. Pokud chvíli počkáte, přivedu ho.“

Aniž čekal na odpověď, odešel recepční dveřmi, které byly za pultem, a nechal Phula netrpělivě čekat, zatímco místnost za ním se začala plnit legionáři.

Lawrence (nikdy Larry) Bombest byl zřejmě mladší než většina ostatních v jeho postavení, ale už na začátku jeho kariéry bylo zřejmé, že je rozený hotelový manažer. Spravoval hotel Plaza železnou rukou, a přestože zaměstnanci trpěli pod jeho tyranií, byli neméně šťastní pro jeho schopnost řešit krize, které se často v hotelovém byznysu stávají, a rychle se mu ukrývali za zády, když přicházely problémy. Mnoho unavených, našťvaných cestovatelů se již o tuto skálu rozbilo, aniž by s ní jakkoliv pohnuli, a on byl pravý veterán těchto bitek a zvládal je s rutinní elegancí.

„Jsem hotelový manažer. Co máte za problém, pane?“ Velitel se rychle podíval na manažerovu jmenovku.

„Pane Bombaste, jmenuji se Willard Phule a rád bych věděl, kdo zrušil mou rezervaci na sto pokojů.“

Bezpečně, mimo linii palby a z dohledu skryl recepční úsměšek. Phule neohroženě udeřil tím, že mu změnil příjmení z Bombesta na Bombasta, přestože, pokud si recepční vzpomínal, ještě nikdo mu to do očí takhle neřekl.

„Bombest, pane..., a já jsem zrušil tu rezervaci.“

„Mohu se zeptat, proč?“

„Samozřejmě. Dospěl jsem k názoru, že ten, kdo rezervaci zařizoval, udělal technickou chybu. Bylo to zařizováno přes počítač, a zjistil jsem, že takové chyby jsou velmi obvyklé.“ Manažer Phula obdařil malým úsměvem, který však nebyl opětován. „Uvědomění si ceny sta našich pokojů na období několika týdnů by mohlo být, můžeme říci, šokující a nejsem si jist, jestli opravdová žádost byla na jeden nebo deset pokojů. Zrušil jsem tu rezervaci jako laskavost. Měl jsem pocit, že bychom vás měli ubytovat spíš v souladu s vašimi skutečnými potřebami.“

„Chápu. Nepředpokládám, že byste si zkontroloval číslo kreditní karty.“

„Máte pravdu, jak jsem řekl, cena by byla velmi vysoká.“

Phule měl svůj magický pas v ruce a položil svou kreditku na pult před manažera.

„Myslím, že tohle by otázku vysoké ceny mělo vyřešit.“

Je třeba přiznat, že Bombest nepadl na zadek, ale otočil kartu, aby si zkontroloval signaturu. Byla to Dilithiova expresní karta, rezervovaná jen pro ty ultrabohaté v galaxii a obvykle užívaná pouze k nakupování a prodávání společností. Poprvé ve svém životě zakusil manažer strach nad tím, že si začal s něčím, na co nemá.

„Chápu,“ řekl pomalu.

„A teď, když jsem tady, doufám, že mi poskytnete ubytování odpovídající mým potřebám. To, co potřebuji, je sto pokojů, které jsem si rezervoval... Jak jistě chápete.“

Velitel pokynul hlavou k zaplněné aule.

Bombest byl na vážkách. Díval se na Dilithiovu kartu a zvažoval potencionální skvělý obchod proti hororu, že by pustil celou rotu legionářů do svého teritoria. Po chvilkovém rozmýšlení se rozhodl.

„Je mi velmi líto, pane Phule, momentálně nemáme dost pokojů, abychom uspokojili vaši žádost. Pokud byste chtěl, mohu vám pomoci při hledání jiného ubytování pro vaši skupinu.“

Manažer byl plně připraven na výbuch hněvu, který v takovýchto chvílích obvykle nastával. Byl však velmi překvapen, když se Phule místo toho jemně usmál.

„S tím nemohu souhlasit, Bombaste...“

„Bombest.“

„...jistě pochopíte, že stejný počítač, který jsem použil k žádosti o rezervaci, mi také řekl, že z vašich sto padesáti pokojů je jich obsazen sotva tucet. Jinak vidím tři možná řešení tohoto malého nedorozumění. Za prvé: mohu podat proti vám a proti hotelu stížnost podle zákona, který uvádí, že nemůžete odmítnout ubytování na základě rasy, vyznání, pohlaví nebo na základě nepravdivé informace o tom, jak jste obsazeni..., ale to je dlouhý, nudný proces a mé pokoje mi nezajistí. Za druhé: můžete začít vytahovat klíče jako hodný chlapec. Za třetí...“

Velitelův úsměv nevěštil nic dobrého.

„...mohu tento hotel koupit a vyměnit vás za někoho, kdo má lepší úsudek, jde-li o ochranu zájmů vlastníka.“

Občasné řeči o jeho zranitelnosti stran legality Bombesta příliš nevzrušovaly, ale třetí možnost, kterou Phule uvedl, ho znepokojila a on se rozhodl být opatrný.

„Chtěl jsem říct, pane, že přestože máme momentálně mnoho volných míst, jak jste říkal, nejsme schopni ubytovat skupinu vaší velikosti na úrovni, pro kterou se hotel Plaza proslavil, a nerad bych o tuto reputaci přišel, a proto si myslím, že byste byli šťastnější v jiném hotelu. Co se týče možnosti vašeho koupení Plazy,“ – manažer si dovolil malý úsměv – „obávám se, že je to planá výhrůžka. Myslím, že nevíte, že nemáme jednoho vlastníka, ale že jsme součástí řetězu hotelů, který je vlastněn velikým konglomerátem. Obávám se, že byste je nemohl zajímat stran koupě jediného hotelu.“

Phule zavrtěl hlavou v mírném zděšení. „Ve skutečnosti, Bombaste...“

„Bombest.“

„...se obávám, že jste to vy, kdo si plně neuvědomuje situaci. Tyto hotely jsou vlastněny Webberovým sdružením a Reggie Page je hlavní výkonný ředitel – alespoň do nejbližší rady ředitelů, která se uskuteční za tři týdny. Nyní má problémy, protože sdružení má omezené prostředky pro stavbu komplexu na Parně II a ostatní smluvní strany od projektu ustoupily. To už je třetí neštěstí, které způsobil v posledním čtvrtletí, a jestli nepřijde s nějakými hotovými penězi, aby

to rychle dostavěl, celý projekt, nemluvě o jeho vlastní práci, bude moct spláchnout do záchodu. Proto si myslím, že má nabídka ohledně koupě tohoto místa by ho velmi zajímala.“

Bombest cítil, jak se mu potí čelo, ale Phule ještě neskončil.

„Chci však poukázat na to, že mé shrnutí situace nebylo míněno jako výhrůžka. Mohl bych tohle místo koupit, ale papírování by to bylo nejmín dvacet čtyři hodiny, což by znamenalo, že bych musel se svými lidmi do jiného hotelu, dokud to celé neskončí. Problém, který tady je, se týká toho, že už jsem jim řekl, že začneme tady, a pokud od toho budu muset ustoupit, pokud první čin, který jako velitel udělám, neuspěje kvůli vašim idiotským výmyslům, potom vám slibuji, že vás zničím, a to nejen tak, že na této planetě už nikdy neseženete žádnou práci, ale nikdy se z této planety nedostanete, i kdyby to mělo znamenat, že koupím všechna volná místa na lodích, které odtud odletají. Tohle je výhrůžka. Vidíte ten rozdíl?“

„A...ano, pane.“

Phulův úsměv se opět změnil na jeho obvyklý uvolněný výraz.

„Teď, když jsme si vyjasnili naši malou debatu, jsem si jist, že shledáte jako nejmoudřejší řešení pro oba ubytovat nás tady. Tak se podívejte, co byste pro to mohl udělat.“

Přestože byl Bombest nadutý a namyšlený, nebyl hloupý. Pokud má skála přežít – a bylo jasné, že to by se nestalo – nesmí mít osobní sváry s milionáři. Udělal rychlé obchodní rozhodnutí a otočil se na recepčního.

„Budeme potřebovat sto registračních karet a dva klíče od každého pokoje..., vezmeme to od vrchního patra dolů kolem bazénu. Klíče vydávejte až poté, když budete mít na kartě zaznamenáno, kdo obývá který pokoj.“

Otočil se na Phula.

„Ještě nějaké přání, pane?“

„No, ještě bych měl..., kdybyste moment počkal. Armstrongu! Rembrandtová!“

Poručici si k němu proklestili cestu skrz chumel legionářů.

„Spárujte je a dohlédněte na to, koho kam dáváte. Chci, abyste vy a moje kádry měli pokoje co nejbliž mého apartmá..., budu ho využívat jako štáb a operační místnost, zatím co tu budeme. Udělejte si

ubytovací pořádek, abyste věděli, kdo kde je, ale řekněte každému, že to není definitivní. Můžeme udělat změny podle přání legionářů.“

„Ano, pane.“

„Beekře!“

„Pane?“

Sluha stál poblíž, aby mohl být svému pánovi kdykoliv nápomocen.

„Dohlédni mi na něj! Ukáže našim lidem jejich pokoje, ale nepřeji si – opakuji – nepřeji si, aby jim pomáhal s jejich zavazadly jinak, než že zajistí vozíky pro jejich dopravení na místo. A Beeku..., ujisti se, že vybírá správně. Chápeš?“

„Velmi dobře, pane.“

„A nyní, Bombeste, budeme potřebovat ještě dalších sto registračních karet, abychom to konečně dokončili.“

„Oh..., možná by bylo jednodušší, kdybychom zůstali pouze u původních karet, dokud se všechny věci nevyjasní, pane Phule.“

„Oceňuji tuto myšlenku, Bombeste, ale to bude trvat týden. Nic proti vašemu systému, ale my musíme zůstat organizovaní, rozumíte?“

„Ne... chci říct, ano... chci říct, děkuji, pane.“

„Když už vás tady mám, je tu ještě jedna věc. Ten park přes ulici..., ten patří k hotelu, je to tak?“

„Ano..., ale je otevřen veřejnosti.“

„Dobře. Představoval jsem si, že ho budeme čas od času používat na cvičení a na výuku. Můžete zajistit, aby fontána byla volná..., a připsat mi to na účet?“

„Samozřejmě, pane. A pokud mohu říct, je to od vás velmi štědré.“ Bombest našel už svou ztracenou rovnováhu.

Přestože byl ještě otřesen nedávným střetnutím, byl příjemně překvapen, když shledal velitele legie docela příjemným, ne-li přímo velkodušným po jeho triumfu. Možná, že obsazení touto nebezpečně vypadající skupinou nebude tak hrozné.

„Pane Bombeste!“

Manažer vzhlédl a viděl Vincenta, šéfa restaurace, jak k němu míří přes aulu se vzteklým obličejem.

„Prosím, Vincente, buď tišeji. Co je tak důležitého, že...“

„Je to... nějací muži vrazili do mé kuchyně. Oblečení jako tihle!“ Vincent ukázal obviňujícím prstem na uniformované legionáře, kteří se kolem sebe rozhlíželi. „Požaduji, aby do jednoho odešli. Nemohu pracovat, když se mi nějací cizinci pletou pod nohama!“

Bombest byl na rozpacích. Nepřál si další boj s Phulem tak brzo po jejich minulém střetnutí, ale také si nemohl dovolit nechat Vincenta bez odpovědi.

„Ehm... pane Phule, možná byste mohl...“

„Ach ano, obávám se, že došlo k malému nedorozumění,“ řekl velitel, zvedaje ruku v uklidňujícím gestu. „Řekl jsem našemu jídelnímu seržantovi, že chci, aby nám připravoval jídlo..., ale myslel jsem, až se vrátíme na naši vlastní základnu. Hned si s ním promluví...“

„Promiňte... prosím.“

Malá skupina se otočila a objevila seržanta Escrimu, který se objevil v jejich blízkosti.

„Chtěl bych..., jak vy říkáte..., se omluvit. Chtěl jsem jenom vidět, kde leží kuchyně. Měl jsem se zeptat, ale kuchař tam nebyl. Promiňte, moje chyba. Neměl jsem jít do kuchyně, aniž jsem se zeptal nejprve kuchaře. Musíte mě omluvit.“

„No tak vidíte,“ usmál se ulehčeně Bombest a poklepal Vincenta po zádech. „Nic se nestalo, seržant se omlouvá.“

„Vypadá to tak,“ řekl Vincent vztekle. „Ta představa..., netalentovaný armádní mišmašák v mojí kuchyni.“

Escrimovy oči na okamžik zablýskly, ale stále se ještě usmíval.

„Prosím, přijměte mou...“

„Tak moment.“ Phule vskočil mezi dva muže, jimž začínaly tuhnout rysy. „Seržant Escrima udělal chybu a omluvil se. Ale nemyslí, že vám to dává právo urážet jeho vlastnosti coby kuchaře. Možná, že není tak schopný jako vy, ale určitě to není netalentovaný vaříč vody. I když je z armády. Je to legionář. Mohu doufat, pane, že se mu omluvíte za svou chybu?“

Bombest se pokusil prosebně vyhledat Vincentovy oči, ale ten byl stále v ráži.

„Ha. Předtím, než se mu omluvím, bude mi muset ukázat, že jsem se skutečně mýlil..., že dokáže odlišit martini od záchodový vody.“

Maje na paměti Phulovu reakci na takovéto urážky, začal se hotelový manažer přebírat v paměti, kde sehnat nového šéfkuchaře. Velitel však měl momentálně na mysli jinou taktiku.

„Dobrá,“ řekl. „Bombeste, rád bych si najal vaši restauraci na celý den..., řekněme pozítří? Seržant Escrima připraví jídlo pro celou naši rotu.“

„Moje kuchyně?“ zařval šéfkuchař. „To nemůžete!“

Hotelový manažer zavěštl neštěstí, a proto ho přerušil. „Obávám se, pane, že cena by byla –“

„Pět tisíc dolarů by mělo stačit,“ ukončil to velitel.

„Samozřejmě, že budeme mít naše vlastní pomocníky. Vaše kuchyňská služba si ten den může vzít placené volno, kromě...“

Otočil se přímo na šéfkuchaře.

„Vás, pane. Zaplatím vám dvojnásobnou denní mzdu, pokud, a jen pokud budete v kuchyni celý den sedět a tiše sledovat, jak náš jídelní seržant pracuje. Také vás zvu na oběd, abyste zjistil, že vaše omluva seržantu Escrimovi je namístě. Souhlasíte?“

Šéfkuchař několikrát otevřel a zavřel ústa a nakonec přikývl v tichém souhlasu.

„Dobře. Seržante Escrimo, udělejte si seznam legionářů, které chcete, aby vám asistovali v kuchyni, a dejte ho Brandy. Harry!“

Nemusel zvyšovat hlas, protože zásobovací seržant se potloukal kolem po celou dobu výměny názorů.

„Ano, kapitáne?“

„Zítra jste omluven ze služby. Vezměte si od seržanta Escrimy seznam toho, co potřebuje, a dejte mu, o co si řekne..., tu nejvyšší kvalitu. Rozumíte?“

„Rozumím. A... kapitáne,“ Harry ztišil hlas a naklonil se k veliteli, „jste si jistý tím, co děláte? Popravdě řečeno, náš kuchař nepatří k nejlepším.“

„Oceňuji tvou poznámku, Harry,“ zamumlal Phule nazpět, „ale jsem přesvědčen, že Escrima je lepší kuchař, než si myslíte. I kdyby to tak nebylo, cítím se povinen stát za každým z nás a dát mu šanci, aby se ukázal.“

„My proti nim, co, kápo? Fajn. Víím, co mám dělat.“

„Díky, Harry, počítám s tím.“ Phule obdařil seržanta malým úsměvem. „Co se týče toho »my proti nim«... je to pravda, ale chtěl bych vám dát lepší příklad.“

„Jsem pro každou špatnost celej život, kápo,“ zasmál se Harry. „Není žádněj důvod začínat teďka jinak.“

Phule sledoval, jak vrchní seržant odchází, a pak se otočil zpátky k pultu.

„Promiňte mi tento výstup, Bombeste, ale zdálo se mi to jako nejlepší řešení situace.“

„Neomlouvejte se, pane Phule, vaše řešení bylo vzhledem k událostem více než velkorysé. Chtěl byste teď klíče od svého apartmá? Možná byste si po tom všem přál trochu klidu.“

„Máte pravdu..., ale to je luxus, který si teď nemohu dovolit. Můj sluha Beeker si vezme klíče a o všechno se postará. Já si musím promluvit s některými důležitými lidmi.“

„S guvernérem?“

Phule se usmál. „Spíš jsem myslel na velitele zdejší policie.“

KAPITOLA PÁTÁ

Zápis v deníku 021

Ačkoliv se to v akčních nebo dobrodružných románech většinou neuvádí, jednou z hlavních úloh velitele je styk mezi jeho jednotkou a civilisty. Navíc takové kontakty veřejnost většinou nezajímají. Děje se to jen tehdy, dojde-li k nějakému průšvihy a noviny to patřičně rozmáznou.

Návštěva mého zaměstnavatele na místní policejní stanici byla moudrým a nezbytným tahem, který zaslouží potlesk. V tomto případě byl problém poměrně jednoduchý: šéf policie.

Svět práva je celkem složitý systém, ale uvnitř tohoto celku pobývají jedinci, kteří se dají rozdělit do dvou kategorií: úředníci a výkonní policisté. Úředník místní policejní stanice měl titul policejní komisař a místo ve sněmu. Šéf policie, který byl poctěn návštěvou mého zaměstnavatele, byl odpovědný za udržování pořádku na ulicích. Dalo by se říci, že to byl »polda«.

Hodně toho bylo napsáno o přátelství mezi dvěma zdatnými muži. Ovšem takové setkání může vést i k opačnému výsledku. Nenávisti na první pohled.

Šéf Goetz byl kus chlapa, který by vypadal lépe na fotbalovém hřišti než při tom svém lenošivém protahování se za psacím stolem. Měl krátce zastřížené vlasy, čímž se snažil skrýt postupující pleš. Hlava tvaru rozmačkané dýně jako by mu vyrůstala z ramen a rukávy jeho vybledlého trička se tísnily okolo bicepsů, na nichž nebylo stopy po nějakém tuku. Znakem vytrvalého cvičení byl na pravé ruce pod loktem vytetovaný nápis »Miranda«. Vždy, když se smál, což však bylo zřídka, vypadal přívětivě..., teď se však nesmál.

Měl výraz, jako by viděl vzteklého psa. Díval se totiž na štíhlou postavu v černém, která byla přítomna v jeho kanceláři.

„Takže jestli to správně chápu, generále...“

„Kapitáne,“ jemně ho poopravil Phule. Goetz však bez přestání pokračoval.

„Tak vy jste přemístil nějakých dvě stě svých vojáků do hotelu, zatímco vaši základnu necháte přestavovat.“

„To je pravda.“

„A oni se budou v té době potloukat v mých ulicích a dělat potíže.“

„S tímto názorem nemohu souhlasit.“

„Ale já mohu, sakra,“ zabručel Goetz a poposedl v křesle. „Tihle vaši cínoví vojáčky budou provokovat pouliční rváče jako bejka červené šátek. Každý si s nimi bude chtít změřit sílu.“

Phule toto přirovnání pro tentokrát ignoroval.

„Ale veliteli Goetzi, moji legionáři už jednou ve městě byli. Nechápu, proč teď by v tom měl být problém...“

„Problém je v tom, že jich, sakra, nebyly dvě stovky!“ zařval Goetz. „Těch pár, kteří tu byli, jsme mohli snadno ohlídat, což teď nejde, takže mohou jít kamkoliv a udělat cokoli a vy si můžete natlouct prdel, jestli budou dělat nějaké potíže.“

„Rozumím,“ pousmál se Phule. „Přemýšlím, jestli jsem nepřecenil kvalitu zdejší policie. Netušil jsem, že tohle místo je zločinecké doupě.“

Tváře policejního šéfa rudě naběhly a on obdařil Phula pohledem, při kterém by si nemálo jeho podřízených muselo běžet vyměnit kalhoty.

„Proklatě!“ vybuchl. „Máme nejvyšší zločinnost z jakékoli...“

Bouřlivá barva jeho obličeje se vytratila stejně rychle, jako se objevila. Zůstala mu jen mírná červen, která rovněž mizela, když policejní velitel svěsil hlavu a civěl na záznamy na stole.

Phule trpělivě čekal.

Když Goetz znovu zdvihl hlavu, jeho temný pohled vyjadřoval podezřívavost.

„Skoro se vám to povedlo, generále,“ procedil mezi zuby. „Máte nějaký důvod, že si se mnou pohráváte tak krutě?“

„Jen jsem si myslel, že byste se měl slyšet, veliteli.“ Legionář pokrčil rameny. „Podle vašich slov nebyli v minulosti mí vojáci schopni jít, kam chtěli, nebo udělat, co chtěli. Od té doby, co mají stejná

práva jako ostatní občané, těší se z toho, co toto místo nabízí, a jejich peníze jsou všude vítány. A mrzí mě, když vidím, že jediné, co do-
stávám, jsou nadávky... a jsem kapitán, ne generál.“

Policejní velitel stiskl rty do malého úšklebku.

„Promiňte,“ řekl bez jakýchkoliv výčitek svědomí. „Nikdy jsem vojákům nevěnoval příliš pozornosti. Prostě je budu ignorovat..., ovšem dokud nepřekročí určitou mez. V tom případě, no, budu s nimi zacházet jako s kýmkoli jiným, kdo narušuje zákon. Už jste spokojen?“

„Ano, seržante...“

„Jsem velitel.“

„Promiňte,“ zazubil se Phule. „Myslel jsem, že hodnosti pro vás nejsou důležité...“

Nechal tuto větu viset ve vzduchu.

Goetz na něj na chvíli civěl.

„V pořádku, kapitáne,“ zabručel nakonec. „Jedna nula pro vás.“

„Dobrá. A teď, jak jsem již řekl, obávám se toho, že s mojí rotou se nebude zacházet stejně jako s ostatními, kteří přestupují zákon. Víím, že existuje způsob, který umožňuje převést odpovědnost na jejich místního velitele – tedy konkrétně mě – který se ujme disciplinárních opatření v případě jejich jakéhokoliv přestupku.“

„Skutečně?“

„Ano,“ řekl velitel stroze. „Jestli s tím nesouhlasíte, mohu vám poskytnout kopii z...“

„Ó jistě, souhlasím,“ řekl velitel a protáhl se. „Je obvyklé, že když vezmeme jedno z vašich svěhlaých jehňátek do vazby, zavoláme na vaši základnu, abyste si pro ně přijeli a umožnili mu přespat ve vaší cele. Jen jsem překvapen, že se o to tak zajímáte.“

„Každý velitel má jiné priority,“ řekl Phule. „Jsem si jist, že to z policejní praxe znáte. Vše, co mohu říci, je, že pokud jsem velitelem téhle roty, nikdo z mých lidí nezůstane smrdět v téhle cele... a jsme schopni získat informace, zda tu někdo z nich není. Spoléhám na vás a doufám, že to dodržíte.“

„O to se nebojte,“ řekl Goetz. „Bude to ovšem záviset na tom, jestli mi na druhém konci drátu někdo odpoví, nebo ne.“

„Dokud jsme tady, využíváme největší apartmá hotelu Plaza jako štáb,“ řekl Phule a čmáral přitom na stránku svého poznámkového bloku, kterou vytrhl a hodil na psací stůl. „Tohle je číslo, jestli ho doposud nemáte. Jestliže tam nebudu, abych se s vámi domluvil, někdo vás ihned ke mně přepojí.“

Goetz neudělal žádný pohyb, aby papír zvedl, a zamračil se.

„Promiňte mi, že poukazuji na samozřejmosti, kapitáne,“ řekl odměřeně „ale neřekl jste mi právě, že s vaší rotou nebudu mít žádné potíže? Nevím tedy, proč jste tak nepřítel, co se týká zadržení nějakého z nich.“

„Věřím, že nenastanou větší potíže, než je obvyklé. Nesnažím se vás otravovat s malichernostmi, veliteli, ale oba dobře víme, že v tomto směru už se v minulosti staly mnohé incidenty. Pouze se snažím vše vyjasnit, aby nám to usnadnilo řešení, pokud nějaké problémy

nastanou.“

„Nuže, *pokud* tedy nějaké nastanou, můžete být ujištěn, že...“

Telefon na psacím stole zadrnčel s ohlušujícím rachotem a přerušil tak velitele uprostřed věty. Zamračeně zvedl sluchátko.

„Goetz, co to..., rozumím..., tak ho zadržte.“ Velitel se usmál a očima vyhledal Phula. „Policejní velitel... ano, pane..., vím..., chvíličku.“ Zakrýváje levou rukou mikrofon Goetz se opřel o opěradlo a suše se pousmál. „Víte co, kapitáne? Zdá se, že zde máme incident.“

„O co jde?“

„Mám na lince hotelového správce z Plazy. Zdá se, že pár hochů z vaší nevinné posádky se právě rve dole v hale. Chcete se toho ujmut, nebo tam mám poslat někoho z mých?“

Phule sáhl po sluchátku, které mu policejní velitel po kratším váhání předal. „Tady Phule, Bombaste. V čem je problém?“

„Já jsem Bom- ó, pane Phule,“ zazněl správcův hlas ze sluchátka. „To... ehm... to nic není.“

„Jestliže to nic není, tak proč obtěžujete policii?“

„Já, já jen... nevěděl jsem, jak se s vámi zkontaktovat, protože se tady v hale dva... z vaší roty perou. Rád bych byl tolerantní, ale nesu odpovědnost za všechny způsobené škody a moji vyhazovači nedokážou...“

„Je jedním z nich žena?“

„Prosím?“

„Ale no tak, Bombaste, přece poznáte rozdíl. Je jedním z nich žena..., velmi malá?“

„Vlastně ano.“

„Tak chvíli, prosím, počkejte.“ Phule zakryl sluchátko jednou rukou a počítal pomalu do desíti. „Bombaste?“

„Ano, pane Phule?“

„Ještě se perou?“

„No... ne, pane. Zdá se, že přestali.“

„Jak jsem si myslel. A, Bombaste?“

„Ano, pane Phule?“

„Nemyslím si, že je důležité obtěžovat policii s každým malým nešvarem. Jestliže tam nejsem někde na blízku, dejte nějakému poručíkovi nebo seržantovi vědět a oni to urovnají... a osobně se vám zaručuji za náhradu případných škod. Jasně?“

„A-ano, pane Phule.“

„Dobrá, tak nashle.“

Phule zakroutil hlavou a zavěsil.

„Omlouvám se, Goetzi. Myslím, že už to bude v pořádku.“

„Je to od vás hezké, že se tak moc snažíte ulehčit nám práci.“

„Copak jsem vám to neříkal?“ řekl legionář a zdvihl obočí. „Myslel jsem, že jste se chtěl zeptat...“

„O co tady jde s tím Phulem?“ přerušil ho policejní velitel. „Myslel jsem, že jste se mi představil jako Jester..., promiňte, kapitán Jester.“

„Kapitán Jester je mé úřední jméno ve Vesmírné legii,“ osvětlil Phule. „Bohužel, mé kreditní karty jsou vedeny pod mým civilním jménem a já jich musel použít, když jsem svoji rotu a sebe představoval v hotelu.“

Šéf Goetz byl udiven.

„Vaše kreditní karty? Potom jste si tedy nedělal legraci, když jste hovořil o zodpovědnosti za škody v hotelu? Bylo mi divné, jak to, že s takovým podprůměrným vybavením si může legie dopřát přechodné ubytování, ale už mi začíná svítat. A co takhle vaše pozadí, kapitáne?“

„V legii se tato otázka považuje za nemravnou, veliteli.“

„No, já jsem ale nebyl ve vaší legii, kapitáne. Mám za úkol udržovat pořádek v této kolonii, a to zahrnuje i překontrolování podezřelých osob, které se tu potulují..., stejně jako lidi, kteří rozhazují spousty peněz a nevykazují žádné příjmy. To mi dává právo zeptat se na něco, na co jsem již zapomněl. Čím jste byl, než vás legie poslala do téhle stoky?“

Phule se otřásl. „Tím samým, čím jsem teď, boháčem. Jestli si chcete něco ověřovat, věřím, že nebudete mít problémy zjistit, že má aktiva jsou legálně získaná, obzvláště vezmete-li v úvahu jméno Phule s Ph na začátku, jako Phulova zbrojovka.“

„Ale to se to rozjíždí,“ vyprskl Goetz. „Víte, kapitáne, že jestli něco nenávidím více, než jsou nafoukané způsoby vojáků, kteří si myslí, že si mohou vše dovolit bez ohledu na nějaký zákon, tak jsou to bohatí parchanti, kteří si zas myslí, že si mohou všechno koupit. Nuže, dovolte mi, abych vám řekl, že zákon v této kolonii není na prodej. Jestliže se vaši chlapci budou chovat slušně, nebudou se mnou žádné potíže, ale jestli ne, tak...“

„Můžete je odkázat na mě, aniž byste něco podnikli, jak jsme se již dříve domluvili,“ zakončil legionář. „To je to, o čem jsme mluvili, když zazvonil telefon. Není-liž pravda?“

„Nebudou s nimi žádné potíže..., když zůstanou zadrženi.“

„Jestli se někomu něco stane během vazby,“ řekl Phule chladně, „budu chtít vidět, co se stalo tomu, kdo je zadržel..., jen abych se ujistil, že byli »zadrženi« předtím, než byli zfackováni.“

Goetz opět zčervenal.

„Mí muži nebijí podezřelé, poté co dostanou facku, jestli se mi tohle snažíte naznačit.“

„Tak potom by mezi námi mělo být jasno,“ usmál se Phule. „Vážně, veliteli. Nepřišel jsem, abych s vámi bojoval nebo někoho uplácel. Jestli si vzpomínáte, tak jsme o penězích nemluvili, dokud nezazvonil ten telefon z Plazy, a ani když jste se mě na to přímo zeptal. Chtěl jsem, abyste věděl, že moje rota se přesunula do města a bude ochotná vám pomoci, jestli se naskytnou nějaké potíže.“

Policejní velitel natočil hlavu na stranu.

„Rozumím-li vám dobře, kapitáne, i když jste tu nový, tak vaše ro-
ta je ta, která tady byla loni?“

„Ano, to je pravda.“

„Tedy opravdu si neumím představit, že bych s nimi chtěl pracovat
-“ opět se zazubil – „ale vítám vaši snahu pomáhat nám, chudým
poldům. Ted' kdybyste byl tak laskav a odešel. Mám práci.“

Phule byl sám sebou roztrpčen, když se vracel po známé cestě do
Plazy. Ten rozhovor s policejním velitelem nebyl takový, jak doufal.
Zdálo se, že více než dosáhnutí porozumění přilil olej do ohně.

Když si znovu procházel tu konverzaci, pokoušel se zjistit, co nej-
víc přispělo ke ztrátě jeho sebekontroly: velitelův nedostatek pocho-
pení pro legionáře nebo jeho narážka na bohatého chlapce. I když by
si rád myslel, že to první bylo nejdůležitější, věděl, že i to druhé vý-
razně ovlivnilo jeho schopnost s Goetzem jednat. Obžaloba, že za-
mýšlel vyřešit své problémy penězi, ho pořádně navztekala.

Sveřepě začal přemýšlet, jak se bránit proti této sérii útoků. Řeč,
kterou přednesl svým vojákům o efektivitě, byla jednou z lekcí, které
dostal od svého otce a kterým říkal »Pravá cesta«. Výsledky byly dle
očekávání a bylo jen správné, že každý jednotlivec užívá veškeré
vlastnosti a zbraně, které má k dispozici, aby dosáhl výsledků. Sa-
mozřejmě, že využíval svých finančních možností, když to bylo
účelné. Vždyť není nespravedlivé ani neslušné, že atleti využívají
svou sílu a obratnost, ženy svou krásu k vlastnímu prospěchu. Hra
života je dost krutá i tak a není nutné, aby se člověk otáčel ke svým
výhodám zády.

„Psst, kapitáne! Tady!“

Phule škulbl hlavou a spatřil zásobovacího seržanta, jak na něj na-
léhavě mává. Byl tak zaměstnán svými myšlenkami, že seržantovu
nepřehlédnutelnou přítomnost ani nezaznamenal, dokud na něj Čoko-
ládový Harry nezavolal. Avšak nyní viděl rozrušené legionáře okou-
nějící blízko u hotelového vchodu.

Vypadali jak banda školáků skrývajících nějaký nešvar, až se mu
chtělo smát. Potom si vzpomněl na nedávnou nepříjemnou scénku a
zostražitěl.

„O co jde? Jsou to poldové?“

„Horší než to, kapitáne,“ prohlásil seržant, pokývl hlavou a natahoval krk, aby lépe viděl na hotelové dveře. „Je tam reportér a vypadá to, že chce mluvit s někým z legie.“

Vlna ulehčení zalila Phula a téměř ho rozesmála. Avšak okamžitě pocítil rozpaky. Přítomnost reportéra sama o sobě se mu nezdála být takovou hrozbou nebo nebezpečím. Legionáři se však tvářili příliš vyděšeně, než aby to bral na lehkou váhu.

„Neměli by nás vidět takhle pohromadě,“ zavelel kapitán instinktivně. „Je mnohem víc pravděpodobné, že se takhle nevyvarujeme poznámek o našich způsobech.“

„Kapitán má pravdu,“ zabručel Harry nahlas. „Nemusejí tu očumovat všichni..., zvlášť když se nic neděje. Ty... a ty! Zůstaňte tady a pečlivě to sledujte. Zbytek vás se dostane dolů alej předtím, než se půlka světa dozví, že jsme tady.“

Seržant se na chvíli zastavil, aby se ujistil, že všichni plní jeho rozkazy, potom se obrátil na Phula a zakroutil hlavou.

„Promiňte, kapitáne. Jsme jen trochu rozrušeni, to je všechno. Dobrá věc – aspoň nám to jednou připomnělo, jak rychle zmizet.“

„O nic nejde, Harry, ale stejně se mi to zdá zvláštní. Proč takový rozruch kvůli jednomu reportérovi?“

Harry se na okamžik zarazil. Potom zavrtěl hlavou a zasmál se bez nejmenší známky humoru.

„Proklatě!“ zvolal, „Opravdu je snadné zapomenout, že jste důstojník, kapitáne. Řekněme, že my normální legionáři se neradi necháváme propírat ze všech stran.“

„Ale ne,“ dodal velitel mírně. „Řekl jsem vám už předtím, že jsme jedna velká rodina, a co je problém jednoho, je problémem i ostatních. Možná, že nejsem schopen všechny problémy vyřešit hned, ale nebudu toho schopen nikdy, když se o nich nedozvím. Takže pokud by ti nevadilo najít si pro mne pár minut, uvítal bych, kdyby sis našel čas mi vysvětlit, co mají naši hoši za problém.“

Zásobovací seržant překvapeně zamrkal, potom se nervózně zahleděl na hotelový vchod a odpověděl.

„Víte, kapitáne, vy důstojníci míváte minulost hezky čistou, ale co se týče většiny z nás, vstoupili jsme do legie, abychom se dostali z pěkně nepřijemnejch situací. Po některých z nás pořád ještě někdo

jde – někdo, kdo nám opravdu nechce udělat nic dobrého. Poslední věc, kterou si přejeme, je reportér, který by napsal, kde jsme a co děláme. Rozumíte mi? Je to jako zabalit vás jako dárek a říct »Pojď a vezmi si ho.«

„Rozumím,“ řekl Phule zamyšleně.

„Takhle to je, kapitáne,“ ukončil Harry. „Někdy jen prostě chceme utéct...“

Velitel zdvihl hlavu.

„Tohle nikdy neříkej, seržante,“ řekl chladně. „Jedinou věc, kterou nikdy nesmíte udělat, dokud já jsem velitel, je utéct.“

Odvrátil se od seržanta a zvýšil hlas, aby oslovil skupinu shromážděnou na konci aleje.

„Legionáři! Ke mně! ...Hned! I ti, co jsou tady kolem! Všichni... Okamžitě!“

Všichni se vraceli, vyměňující si navzájem zmatené pohledy, a snažili se přijít na to, co zapříčinilo velitelovu špatnou náladu.

„Jsem velmi nespokojen, že vás znervózní nějaký reportér... a že se obáváte své minulosti. Musím vám teď a tady říct, že reportérů je třeba využívat. Slídí tu, protože chtějí o nás něco napsat. Neskrývejte se před nimi, ale učte se, jak s nimi mluvit tak, aby napsali to, co vy chcete. Jsem si vědom vašich obav, ale teď je příhodná doba naučit se poskytovat interview. Teď jsem si ale vědom problému. Zatím říkejte »Bez komentáře« a odkazujte je na důstojníky. Nikdy se ale od nich nesmíte nechat vylákat z vašeho vlastního území, ať už je to hotel nebo základna.“

Nato se odmlčel a podíval se na všechny shromážděné. Pak pokračoval.

„To nás dostalo k druhému bodu. Vypadá to, že jste si mysleli, že včera v noci jsem mluvil k někomu jinému. To tedy ne. Někteří z vás, předtím, než vstoupili do legie, utekli z nepříjemných situací. Vím to. Všichni v rotě to ví. Ale já říkám: No a co? Když reportér vyslídí vaši novou identitu nebo místo pobytu, tak co? Nyní jste součástí roty a každý, kdo se vám chce dostat na zoubek, nejprve musí přejít přes nás všechny. Jsme jedna rodina, a to znamená, že nikdo z nás nebude čelit svým problémům sám, jasné?“

Všechny hlavy přikývly a bylo slyšet zamumlání „Ano, pane“.

„Neslyším vás!“

„Ano, pane!“

Phule se ušklíbl.

„No, to je lepší. Takže se nyní vraťme do hotelu. Promluvíme s tím reportérem v koktejlovém salónku. Chce si to někdo poslechnout? Nepotkal jsem ještě reportéra *nebo* legionáře, který by si nedal zdarma drink.“

Byly slyšet výkřiky souhlasu a vzájemného povzbuzování, když legionáři opouštěli své úkryty v aleji a zamířili si to do hotelu. Nejvíce hlučeli ti, kteří si nebyli sami sebou jisti, a dodávali si tak kuráž. Ale *šli*, a šli jako jednotka.

Phule čekal, dokud většina z nich nevyšla z aleje, a pak se otočil na zásobovacího seržanta.

„Tak, Harry, co si myslíš teď?“

„Nevím, kápo,“ odpověděl Harry a mírně zakroutil hlavou. „Co jste řekl, sice zní moc pěkně, ale myslím, že nevíte, jak drsný případy sem někdy zdrhly. Abych pravdu řekl, moc bych na naši posádku v tomhle směru nesázel. Tím myslím, že když se to tak vezme, patřím v rotě k těm nejlepším, a to jsem dělal společníka v jednom pěkně drsném klubu.“

Velitel zdvořile ignoroval vyprávění o seržantově minulosti. Už od prvního setkání podezíral Harryho, že se v minulosti neživil zrovna čistě.

„Potom je tedy na nás, abychom rotu připravili na takovéto návštěvy. Když už nic jiného, disponujeme alespoň palebnou silou. Takže nám stačí jen vytrénovat pěšáky, aby se trefili.“

Phule to myslel jako žert, ale místo smíchu Harry pomalu přikývl.

„To by mohlo pro začátek stačit,“ řekl, „i když ani to nebude snadné. Ale řekněte, kapitáne, platí ještě vaše pozvání na drink s reportérem? Myslím, že se k vám a k tomu reportérovi připojím. Mohli bychom si později trochu popovídat.“

„Klidně, ale možná byste byl vedle toho reportéra trochu nervózní.“

Seržant přikývl. „Byl bych, ale to, co jste nám řekl v té aleji, mně asi vrátilo rozum. Navíc, kolik toho můžu pokazit v jednom interview? Hmm?“

„Pane? ...Vzbud'te se, pane!“

Phule se proboujel z hlubin spánku při naléhavém zvuku sluhova hlasu.

„Jsem... vzhůru,“ vyjádřil se s jistými obtížemi. „Sakra, kolik je, Beeku? Cítím se, jako bych právě zavřel oči.“

„Je to něco přes dvě hodiny, co jste šel spát.“

„Opravdu? Celé dvě hodiny,“ zašklebil se Phule a donutil se napřimnout v posteli. „Nechápu, proč jsem tak unavený.“

„Může to mít co do činění s dávkou alkoholu, kterou jste zkonsumoval předtím, než jste šel spát,“ dodal sluha. „Byl jste velmi veselý, když jste přišel.“

Jako zastánce důstojnosti nesouhlasil Beeker s pitím vůbec a ani se nesnažil skrýt ve svém hlasu pokárání.

„Čokoládový Harry a já jsme to trochu roztočili potom, co reportér odešel,“ řekl na svou obranu velitel a třel si konečky prstů spánky. „Byl bych s tím přestal dříve, ale přišla Brandy a...“

„Promiňte, že vás přerušuji, pane, ale čeká na vás hovor v jiné místnosti.“

„Hovor?“

„Ano. U holofonu. Je to od štábu, proto jsem vás vzbudil, myslím, že je to lepší, než jednoduše vám předat zprávu.“

„Ó, prima. Přesně to, co potřebuji hned po ránu. Jdu se obléknout.“

„Jestli mohu podotknout, jste oblečen pořád, už od včerejška. Říkal jsem vám to, když jste přišel, ale vypadal jste, že si chcete jít hned lehnout.“

Pravda, Phule zjistil, že je stále zcela oblečen. Naštěstí se zdálo, že jeho uniforma utrpěla méně než jeho hlava a trávící trakt. Rychle si přešel rukou přes bradu a rozhodl se, že půjde bez oholení, aby nenechal štáb čekat déle, než je zdrávo.

„No, domnívám se, že není důvod se zdržovat,“ řekl a vyběhl do vedlejší místnosti. „Nějaký náznak toho, co se děje, Beeku?“

„Žádný..., ale vypadá to, že jsou trochu rozčilení.“ Sluha pokrčil rameny. Potom se projevila jeho přirozená povaha a dodal: „Dejte si pozor, pane, když jsem vás běžel vzbudit, nechal jsem linku zapnutou, takže budete »před kamerou«, hned jak vstoupíte do místnosti.“

Phule se zastavil s rukou na klice a ušklíbl se. „Strašné,“ řekl. „Dík za upozornění, Beeku.“

„Myslel jsem, že byste to rád věděl, pane. Když jste překvapen, chováte se trochu nemotorně... zvláště brzy ráno.“

Holofon bylo zařízení, které zobrazovalo třírozměrný obraz volajícího do místnosti, kde byl příjemce. Ten byl tím samým způsobem zobrazen nazpátek. Přestože to byl velmi efektivní způsob komunikace, byl také patřičně nákladný na provoz, a proto legie většinou užívala obvyklý počítačový komunikační systém pro pravidelné zasílání zpráv a protokolů.

Tento systém umožňoval data uložit a jednorázově je pak za delší dobu vyslat. Také přijímal data, která uložil do počítače a která mohla být příjemcem viděna na obrazovce nebo vytisknuta na tiskárně. Holofon byl užíván jen v případě naléhavé potřeby, když se chtěl odesílatel ujistit, že příjemce zprávu obdržel, nebo chtěl s osobou na druhém konci komunikovat, aby ji pokáral. Tudíž byly holofonické hovory brány s tím samým nadšením jako pohromy nebo daňové poplatky.

„Ano, plukovníku Battleaxová,“ řekl Phule, když spatřil postavu vprostřed místnosti. „Co pro vás mohu takhle po ránu udělat?“

Holofon, kterým legie vybavila tuto místnost, byl zakoupen z nadbytku rozpočtu. Neměl zajištěný žádný servis. Jeho výkon rovněž nebyl excelentní. Dnešní přenos nebyl žádnou výjimkou. Obraz měl tendenci se zdvojovat nebo se třepit, vytvářel tak efekt, který nepřispěl k Phulově snaze vystřízlivět. Phule se snažil soustředit na zamžené oči přízraku. Doufal-li, že mu jeho chování ulehčí situaci, tak byl na omylu.

„Nuže, kapitáne Jestere,“ začala plukovnice bez pozdravu nebo úvodu, „měl byste začít vysvětlovat ten článek v dnešních novinách.“

„Článek?“ zamračil se Phule. „Obávám se, že jsem v nevýhodě, madam. Tady je ještě velmi brzo a já jsem zatím neměl možnost podívat se do dnešních novin.“

Podíval se bleskově na sluhu, který vklouzl do místnosti a zůstal za ním. Beeker kývl hlavou v porozumění a sáhl do kapsy pro svou komunikační jednotku, aby se podíval na zmíněný článek.

„Nuže, dovolte mi, abych vám přečetla některé zvýrazněné titulky..., zvláště ty, které mi četl můj velící důstojník, když mě na to upozornil.“

Battleaxová rozevřela svůj poznámkový blok a sklonila hlavu, aby to přečetla.

„Tak se na to podívejme... Začněme s nadpisem: »Generál playboyem?« a hned pod tím je také pěkně propracováno: »Dědic zbrojovky Willard Phule vede zvláštní jednotku na Haskinově planetě«, a dál je to ještě horší.“

Mimo záběr kamery Beeker přestal koulet očima s přehnaným rozhořčením. Phule ho s jistým úsilím ignoroval a spíš se soustředil na myšlenku, jak drží reportérův krk ve svých rukách.

„Chápu, proč jste rozrušena, madam. Dovolte mi, abych vás ujistil, plukovníku, že nikdy během interview jsem neprohlásil ani nenaznačil, že jsem generál. Mohu se jen domnívat, že se reportér spletl nebo to úmyslně přehnal. Ujmu se toho, aby bylo zveřejněno, jaká je má skutečná hodnost, stejně jako se omluvím všem generálům, minulým, současným a budoucím za tuto chybu.“

„Ó, nepřestávejte, kapitáne, přímo dychtím po tom, abych slyšela vaše vysvětlení na zbytek tohoto článku.“

„Zbytek čeho, madam?“ řekl Phule a studoval obrazovku kapesního komunikátoru, který mu podal Beeker. „Mám ten článek před sebou a nevím, co ještě chcete, abych vysvětlil.“

„Myslíte to vážně? Proboha, proč jste to všechno vyžvanil tisku?“

„To je jednoduché,“ usmál se velitel. „Neudělal jsem to. Zdá se, že to vypustil někdo z hotelového personálu, když jsme se zapisovali, a reportérovi se to líbilo, protože potřeboval interview. Nevím, kolik zkušeností má plukovník, ale vždycky jsem zjistil, že novináři hledají sousto, a tak je lepší jim nějaké poskytnout předem. Na druhou stranu jsou schopní si spoustu věcí vymyslet. Jestliže jim někdo dobrovolně poslouží se svým příběhem, oni některá fakta převrátí – například mou hodnost. Myslel jsem, že spíše než uveřejnit pochybnou minulost některých legionářů bude moudřejší, když se článek zaměří na mne. Tím jsem chtěl zamezit nevídanému čmuchání kolem.“

„Počkejte minutku. Vraťme se k tomu, co jste řekl před chvílí o hotelovém personálu. Proč jste řekl novinářům vaše pravé jméno místo oficiálního legionářského?“

„Ona už to předem...“

„Ona?“

„Správně. Byla to žena... a docela přitažlivá. Samozřejmě jsem to nijak nezdůrazňoval.“

„Hmm, to by mohlo být ono.“

„Madam?“

„Nic. Pokračujte ve svém vyprávění, kapitáne. Začínám chápat, co se stalo. A jak to bylo dál s tím jménem?“

„No, hledala mě podle něj. Je to docela obyčejná příhoda. Noviny mají často v hotelích slídily, kteří dávají pozor na každou oslavu nebo hostinu, a ať se nám to líbí, nebo ne, moje rodné jméno byla pro ně událost hodná pozornosti, i když to jsou jen drby.“

„A proč jste to jméno hotelu poskytl?“

„Bylo na mých kreditních kartách, madam. Bankéři jsou velice konzervativní a nebudou měnit kreditní karty kvůli přezdívkám nebo příbuzným, a přestože plukovník jistě ví, že jsem dobře finančně zabezpečen, jen výjimečně mám takovou hotovost, abych zaplatil za rotu legionářů v dobrém hotelu, a navíc si nejsem vědom žádného zákona nebo požadavku o výhradním používání legií přiděleného jména.“

„Hmm, zajímavá věc, kapitáne. Udělejme krůček zpět a nevímejme si té záležitosti s vaším jménem a zaměřme se na tu věc s hotelem. Proč jste přemístil vaši rotu do luxusního hotelu?“

„Opět, plukovníku, není mi známo žádné opatření zakazující veliteli roty, aby přemístil své vojáky, kamkoliv bude chtít, zvláště, zaplatí-li si to osobně.“

„Já se vás neptám na to, jestli máte právo to udělat nebo ne,“ skočila mu do řeči Battleaxová, „ale na to, proč jste to udělal.“

Phule se znovu podíval na kapesní komunikátor.

„Myslím, že je to napsáno v tom článku, madam. Naše kasárny se představují a z toho vyplývá potřeba přechodného bydliště.“

„Takže tahle část článku je správně?“

„Ano, madam.“

„Jste si vědom toho, kapitáne, že si tyhle budovy pronajímáme od místního úřadu? Víte, že potřebujeme povolení od pronajímatele v případě, že jeho majetek budeme chtít nějak pozměnit nebo dokonce přestavět?“

„Ano, jsem si toho vědom. Koupil jsem ty budovy. Proto není povolení k přestavbě žádný problém. Chtěl bych ujistit plukovníka, že nemám žádný záměr zvyšovat cenu za pronájem během doby, kdy tady bude legie.“

„To je od vás hezké,“ řekla plukovnice ironicky. „Nic mi do toho není, kapitáne, ale jen mezi námi dvěma, co s těmi budovami hodláte udělat, až se odsud legie odsune?“

„Normálně bych si někoho najal, aby mi ten majetek spravoval,“ vysvětloval Phule. „V tomto konkrétním případě však už mám pevnou nabídku. Zdá se, že již někdo viděl náčrty mého architekta a myslí si, že by tady mohl být dobrý country klub.“

„Na této nabídce byste bezpochyby vydělal.“

„Samozřejmě.“

„Ale proč mě to nepřekvapuje? Vraťme se k článku, kapitáne, snad byste se měl pokusit o vysvětlení, proč jste přesunul vaši rotu do nejlepšího hotelu na planetě? A jak zdůvodníte, že vaše výstroj je shodná s tou, kterou užívá elitní pluk?“

„To byla zas jiná domněnka na straně novinářky. Jednoduše jsem řekl, že jsem sem byl výjimečně přidělen, a ona si z toho udělala vlastní závěry. Co se týká kvality našeho přechodného bydliště, plukovníku, smím hovořit otevřeně?“

„Jistě, jestliže hodláte osvětlit situaci bez nějakého dlouhého a nákladného zdržování, ocenila bych to.“

„Přestavba naší základny, luxusní hotel pro přechodné ubytování a další věci, o kterých uslyšíte, jsou součástí mého plánu změnit tuto rotu. Víte, že tito lidé byli označeni za zatracence, a tak dlouho se to do nich vtlačovalo, že oni sami tomu věří. A já je chci přesvědčit, že oni jsou ti nejlepší, že jsou jako atleti, kteří mají být vybráni na souťaž. Vsadím se, že na to zareagují a začnou se chovat jako vítězové, protože se tak na sebe začnou dívat.“

„Takže máte teorii, že když nevypadají na vojáky a nechovají se jako vojáci, jak potom můžeme očekávat, že budou bojovat jako vojáci? Sázíte tak trochu na teorii, kapitáne.“

„Myslím, že je to správný risk,“ řekl Phule pevně, „a jestliže ne, tak to jsou stejně moje peníze, které riskuji, není-liž pravda?“

„Je to pravda,“ našpulila rty Battleaxová. „Velmi dobré, kapitáne. Věřím vám. Jestliže vaše myšlenka bude fungovat, legie na tom získá, jestliže nebude, neztratíme nic a můžeme začít znovu. Samozřejmě, že je teď známé vaše pravé jméno, a uděláte-li nějakou chybu, jako posledně – proto jste byl sem přidělen – nezmizíte z očí veřejnosti.“

„Samozřejmě.“

„Jen se snažím říci, kapitáne Jestere, abyste si byl vědom, že jste více zranitelný než obvyklý legionář.“

Byla to pravda, která přes všechnu ranní únavu Phula rozehrála.

„Samozřejmě,“ opakoval. „Děkuji vám, plukovníku.“

„Velmi dobře. Pokouším se zakrýt své rozrušení. Vy se soustřeďte ujeté na zformování své skupiny. Tuším, že tomu chcete obětovat všechnen volný čas a velké úsilí. V budoucnu se mě ale pokuste vždy informovat, když se na vás nebo na vaši skupinu snesou média. Nejste jediný, kdo nemá rád překvapení brzy ráno.“

„Ano, madam. Pokusím se zapamatovat si to.“

„Ó, kapitáne...“

„Ano, madam?“

„Přestavba ubytovny, jak si myslíte, že bude dlouho trvat?“

„Odhaduji tak dva týdny, madam.“

Vítězoslavný úsměv se rozlil po tváři plukovnice.

„Myslela jsem si to. Mohlo by vás zajímat, kapitáne, že tento odhad byl dán mé sestře, když si chtěla dát postavit do svého domu nový – tajný vchod. Battleaxová končí!“

Phule čekal, dokud obraz z projektoru úplně nevybledl, a potom s velkým ulehčením vydechl.

„Šlo to lépe, než jsem si myslel,“ prohlásil.

„Ano, pane,“ odpověděl Beeker. „Připomínám vám, že jste zapomněl říci plukovníci Battleaxové, že jste nekoupil jen pozemek a budovy, ale také firmu, která to přestavuje.“

„Nezdál se mi na to vhodný čas,“ poznamenal velitel. „Příležitostně mi připomeň, že bych si měl sehnat nějakého úředníka nebo něco podobného, který by sledoval komunikační zařízení. Ty bys to neměl dělat, máš toho dost.“

„To je dobře... díky.“

„Nemusíš mi děkovat, Beeku. Nechci ti dát více úkolů, než je nezbytné.“

Phule se protáhl a podíval se z okna.

„Takže... co je dnes na programu?“

„Jak jste poznamenal, je ještě brzo.“

„Stačilo mi to. Pojd'me do práce. Zavolejte mi Čokoládového Harryho... a žádné slitování s probouzením, když pracuji, mohou být snad vzhůru.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Záznam v deníku 024

Nebudu zaujímat pravdivé stanovisko k tomu, co pro rotu znamenalo držet stráž v bažině, přestože představa mého zaměstnavatele o strážích je sjednotila v tom, že tento úkol by mohl být nepochybně zajímavý. Není to z mé strany ani tak nedostatek představitivosti nebo schopnosti něco popsat, jako spíše nedostatek údajů, neboť jsem rotu do bažiny nedoprovázel – snad proto jsem byl tak potěšen, když jsem legionáře viděl večer v nových uniformách.

Bombest se brzy smířil s přítomností legionářů ve svém hotelu. Nedalo se popřít, že příliv peněz v mimosezónním období byl vítaný a vojáci samotní se ukázali být mnohem méně nebezpeční a destruktivní, než se původně obával. Měl tu nejlepší vůli tvářit se na jejich přítomnost příjemně. Jeho nadšení však znatelně ochladlo, když před dveře přijel v pozdním odpoledni transport legionářů a nastalo něco, co by se dalo nazvat »blátivá show« na chodníku. Od pasu – nebo v některých případech od krku nahoru se v nich dali poznat hoteloví hosté. Ale od uvedených míst dolů jakákoliv podobnost s nimi končila ve směsi šedozeleného čehosi. Ke svému zděšení Bombest zjistil, že tato směs odpadává ve velkých kusech nejprve na chodník a poté i na podlahu vstupní haly.

„Drž se v řadě!“

Hlas legionářského velitele, nebo, jak Bombestovi spíše připadalo, vůdce téhle smečky praskal jako bič a udržoval zbloudilé legionáře v útvaru. Hotelový manažer ke své hrůze dále zjistil, že Phule, jehož uniforma nesla stejnou sbírku důkazů o pobytu v bažině jako uniformy jeho podřízených, prochází vstupními dveřmi a míří k recepčnímu pultu s opatrností, jako by procházel minovým polem.

„Dobré odpoledne, Bombeste,“ řekl přátelsky, když tam došel. „Mohli byste se zeptat úklidové služby, jestli nemají... no nic. Tohle

docela postačí.“ Vzal dva výtisky novin, které ležely na pultu a které byly vyhledávané mnoha hosty ke čtení. Položil je pod sebe a začal se oprašovat, dokud nebyl spokojen s výsledkem. „Tady... tohle by mělo pokrýt výdaje. A Bombeste?“

„Ano, pane Phule?“ odpověděl manažer a snažil se odhadnout, kolik peněz skrývá Phulova ruka.

„Nevíte, zda je v tanečním sále všechno zařízeno?“

„Jistě, pane. Jeden z vašich seržantů si myslel, že by bylo nejlepší, kdybychom zařídili nějaký styk mezi muži a ženami, a tak bylo nezbytné otevřít navíc ještě jednu společenskou místnost.“

„Dobrá, dobrá,“ přerušil ho Phule. „Ale je všechno připraveno?“

„Ano, pane, pokud si přejete, řeknu jim, že jste přijeli.“

„Ne, Bombeste, díky,“ řekl velitel a začal se opět tím podivným způsobem pohybovat ke dveřím.

„Tak fajn. Všichni poslouchajte!“

Čekající legionáři se utišili.

„Chci, aby pár z vás vzalo noviny a položilo je mezi dveře a výtahy. Zbytek z vás půjde pomalu po této cestičce. Další papíry položte do výtahů a snažte se, aby toho z vás moc nespadlo, dokud se nedostanete do pokojů. Omezte jídlo a jiné věci, dokud se nevyčistíte. Jasně?“

„ANO, PANE!“

„Proč se o to nepostará pokojová služba?“ Výrok odněkud zezadu byl přijat s tichým, souhlasným mumláním, ale Phule rotu znovu utišil.

„Tuto otázku zodpovím jednou a provždy,“ řekl. „Dokud budeme hosty v tomto hotelu, máme veškeré služby k dispozici. Podobné jsem také zařídil, až se přemístíme do naší nové základny.“ Vlna nadšených hlasů byla utištěna gestem.

„Ale, povoluji vám sice toto privilegium, nebudete ho však zneužívat. Pokud zjistím, že zaměstnanci takovýchto služeb budou využíváni zbytečně, jako by se to stalo v tomto případě, nebo využívání k nesmyslným pracem, či snad některými z vás nucení pracovat po pracovní době, stane se několik věcí. Za prvé, dostanou příplatek za práci, kterou museli dělat navíc. Za druhé, tento příplatek půjde z vašich kapes a nikoliv z mé. A konečně, tyto služby budou zrušeny a

všechny práce přejdou na vás, abyste se podobných výhod naučili si vážit. Vyjádřil jsem se jasně?”

„Ano, pane!”

„Dobře. Ted’ chci, abyste šli nahoru, umyli se a pak přišli do tanečního sálu pro –“

Vlna volání a smíchu velitele přerušila a bylo jasné, že on není jejím středem. Otočil se, aby zjistil, co toto pozdvižení vyvolalo.

„Hohoho, hehehe!”

„Copak to tu máme?”

„Podívejme se na to!”

„Co takhle pusu, slad’ouši?”

Ve dveřích stál zarámován Čokoládový Harry, přestože »stál« přesně nevystihovalo obrázek, který představoval. Držel se ve vzorovém pozoru a obdaroval okolostojící úsměvem bohatého šlechtice, přehlížejícího své vazaly. Důvodem jeho chování a všeobecného hlaholu byla jeho uniforma. Namísto standardního oděvu měl na sobě sametový úbor v barvě nejčistší černi. Změna jeho vizáže byla zřejmá a zřejmý byl i rozdíl mezi ním a blátem zacákanými příchodzími, takže vypadal, jako by vyskočil z plakátu vábícího nové rekruity. Boty z telecí kůže, které vypadaly jako z nejjemnějšího semiše, vysoké podpatky, přidávající mu na výšce, tak vypadal, když přichodoval před velitele a perfektně zasalutoval.

„V tanečním sále vše připraveno, pane!”

Phule s překvapením poznal, že zásobovací seržant miluje uniformy. Bylo jasné, že Harry byl neschopen odolat pokušení ukázat se v novém hávu a předvést před zbytkem roty parádní nástup. Phule potlačil úsměv a opětoval pozdrav.

„Díky, Harry, za chvíli tam budeme. Řekni ostatním, aby počkali.”

„Provedu, pane!”

Znovu pozdrav, který velitel opětoval, než se obrátil zpátky k rotě.

„Jak už jsem říkal, jakmile se umyjete, hlaste se v hlavním tanečním sále. Asi jste už poznali, že dnes přivezli nové uniformy. Krejčí čekají na konečné úpravy. Rozchod!”

Jeho slova byla přerušena známkami nadšení, když se legionáři vrhli do hotelu, stěží pamatující na velitelův rozkaz ohledně novin.

Chápaje jejich pocity, uviděl Phule Čokoládového Harryho, který se vyhříval v zájmu legionářů, čekajících, až na ně přijde řada u výtahu.

„Seržante?“

„Ano, pane?“

Zásobovací seržant se otočil od svých obdivovatelů k Phulovi.

„Pohov, Harry. Vypadáš v té uniformě skvěle.“

„Díky, pane. Chci říct... doufám, že je to tak.“

Harry natáčel všemožně hlavu a zkoušel se prohlížet ve velkém zrcadle ze všech stran.

„Ale myslel jsem, že uniforma byla navržena i s rukávy,“ řekl Phule.

„V té podobě ji vybalili z krabice,“ odpověděl seržant. „Ale promluvil jsem pár slov s návrhářem a přemluvil ho, aby to změnil. Takhle mi to víc vyhovuje – usnadňuje to pohyb.“

Zahýbal pažemi a zaťal své svalíky, aby své důvody dokázal.

„Chápu, Harry, možná to také s několika svými uniformami zkusím.“

Phule si představil konfrontaci mezi Harrym a tvůrcem uniforem.

„Zkuste to, kápo. Je to skvělé. Toho chlapa to aspoň pořádně zaměstná.“

„Dobrá. Můžete jít, seržante.“ Velitel ho sledoval, jak odcházel, pak se otočil k pultu, kde stál užaslý divák tohoto dění.

„Pane Bombeste?“

„Ano, pane?“

„Asi za mnou za moment zaskočí Charlie Daniels. Jestli se tu zastaví, pošlete ho ke mně.“

„Samozřejmě p – ah, je možné, že by se jednalo o Charlese Hamiltona Danielse III.?“

„To je on. Až ho uvidíte, hned ho za mnou pošlete.“

„Pan Daniels?“

Šlachovitá postava přikývla v odpověď na Beekerův dotaz.

„Ano. Jsem tu, abych se setkal s kapitánem Jesterem.“

Sluha na okamžik strnul a pak uvolnil přichozímu průchod dveřmi.

„Máte tu pěkné bydlení,“ řekl návštěvník, rozhlížeje se po salónu.
„Prostorné.“

„Je to víc než jen pokoj, který potřebuji nebo který by mi postačoval,“ odpověděl Phule, který se vynořil z koupelny, vlasy od šampónu.

„Zařídil jsem se takhle, protože potřebujeme dost místa pro náš štáb.“

Ukázal na soubor komunikačních přístrojů na vzdáleném konci, kde jeden z legionářů cosi vyťukával a přitom sledoval aparaturu.

„Správně,“ přikývl Daniels. „Nikdy, se nezařizuj tak, abys ostentativně předváděl své bohatství. Ať už na to máš, nebo ne, říkám já.“

Jejich návštěvník byl oblečen do potrhaných modrých džínů, neurčitě šedého svetru a na nohou měl kovbojské boty. Málokdo, kdo by ho takhle viděl, by řekl, že Charles Hamilton Daniels III. je jeden z nejbohatších mužů na planetě.

„Mohu vám nabídnout něco k pití, pane Danielsi?“ zeptal se Beeker, evidentně rád, že do bytu svého pána pustil toho správného.

„Jo. Jestli v tom baru máte trochu brandy, neřeknu ne... a říkej mi Charlie. Pan Daniels jsem pouze pro právníky.“

„Dobrá, pane... Charlie.“

„Ujmu se toho, Beekře,“ řekl Phule z koupelny. „Ty jdi dolů do tanečního sálu a dohlédni tam na to.“

„Hej,“ zvolal legionář u pultu. „Řekni jim, že jsem tam hned, jen co mě někdo přijde vystřídat.“

Beeker se na něj s očekáváním podíval.

„...prosím,“ dodal legionář prosebně.

„Jak si přejete, pane.“

„Proč nejdeš také? ...Jmenuješ se Do-Wop, že? Dohlédnu tu na to, zatímco budu mluvit s Charliem.“

„Díky, kapitáne,“ odpověděl legionář a dal si do kapsy nůž, než vyběhl za Beekrem.

„To jsou věci,“ řekl Daniels otáčeje hlavu, jestli je už Do-Wop z doslechu. „Nerad bych si s tebou povídal, zatímco by mi jeden z tvých chlapců šermoval nožem před obličejem. To by to bylo na ostří, jestli mi promineš ten výraz. Myslím ale, žeš mě pozval, abychom udělali malý obchod.“

„Co se mě týče, klidně to může počkat,“ řekl Phule a nabídl hostu sklenici brandy. „Ale oceňuji, že jsi se zastavil, Charlie. Normálně

bych přišel já za tebou, ale mám plné ruce práce s reorganizací roty a nemohl jsem čekat tak dlouho, abych si s tebou promluvil.“

„Nevadí, synu. Co se to děje dole v tanečním sále, že se tam každý tak žene?“

„Dnes nám dovezli nové uniformy. Moji hoši jsou dobrá parta, ale zrovna teď se chovají jako banda fracků, kteří se tlačí jeden přes druhého, aby vyzkoušeli novou hračku. Každý chce být první, aby si ji nechal upravit a mohl se se svou novou výstrojí ukazovat.“

Daniels chápavě přikývl.

„Tak takhle to je. Pár jich kolem mne proběhlo ve vstupní hale. Nic mi do toho není, ale uniformy, které měli na sobě, nevypadaly jako žádná vládní uniforma, kterou jsem kdy viděl.“

Podíval se po straně na Phula a lokl si.

„No, nejsou to přesně standardní uniformy,“ připustil Phule nerad. „Nechal jsem je navrhnout speciálně pro nás – celou výbavu: polní uniformy, vycházkové uniformy, pracovní uniformy. Možná, že návrháře budeš znát. Je místní... jmenuje se Olie Ver Dank.“

„Olie? Ty myslíš Helžina chlapce?“

„Asi je to on,“ řekl Phule. „Je to jediný návrhář tohoto jména, kterého zde znám.“

„Dobře,“ přikývl Daniels. „Je talentovaný a pracovitý. Řeknu ti, vždycky jsem si myslel, že lidi, kteří navrhují šaty, jsou trochu..., však víš..., dokud jsem nepotkal Olieho. Svaly má jako býk. A taky se oženil s hezkou kostí. Je trochu náladový a nevypadá moc jako návrhář. Trochu mě překvapuje, že se uvolil pro tebe pracovat.“

„Nabídl jsem mu slušné peníze za přesčasy,“ řekl Phule. „Předtím se tou prací nezdál být nadšený.“

„To je slušné, víc než slušné,“ řekl Daniels. „Když si představím pár stovek tvých pěšáků, jak chtějí mít připravené stejnokroje ve stejném okamžiku, je asi zaměstnanější než jednonohý nakopávač zadků.“

Phule se otevřeně zašklebil nad tímto barvitým přirovnáním, předtím než odpověděl.

„Není to tak zlé. Najal jsem pár tuctů krejčích, aby mu pomohli – každého tady, nebo alespoň každého, koho jsem našel.“

Daniels se potměšile usmál.

„Jsem si jistý, že milují společnou práci. Máš styl, synu. Asi ti vyhovím. Tuším totiž, že jsi chtěl se mnou něco projednat.“

„To je pravda,“ řekl velitel a opřel se pohodlně na židli.

„Chtěl jsem s tebou mluvit o dnešním dni v bažině.“

„O tvé posádce nic nevím,“ řekl Charlie, „ale my jsme měli docela dobrý den. Našli jsme tři pěkné kousky. Vlastně jsem je sem přinesl, jestli by ses na ně nechtěl podívat.“ Vytáhl z kapsy malý váček a položil ho před Phula. Ten ho otevřel a vysypal si na dlaň tři malé kamínky.

„Moc pěkné,“ řekl a snažil se, aby to znělo nadšeně. Ve skutečnosti se mu nezdály nic moc. Byly malé, největší byl jako kulička na hraní, zatímco nejmenší byl jako hrášek. Měly šedohnědou barvu a vypadaly jako jakýkoliv kamínek, jaký můžete najít na zahradě.

„Možná, že teď nevypadají nic moc,“ řekl Daniels, který zřejmě četl Phulovy myšlenky, „ale s trochou práce budou vypadat k světu. Výsledek bude takovýhle.“

Pozdvihl ruku, aby ukázal prsten, který nosil. Kámen na něm byl větší než ty, které měl v ruce Phule, možná celý palec dlouhý. Byla to stejná hněď jako u těch původních, ale tento zářil bohatým leskem a z jeho hlubin svítily proužky oslňující modři a červení, když Daniels zahýbal rukou. Vypadalo to jako produkt úspěšného zkřížení tygřího oka s ohnivým opálem.

„Velmi pěkné,“ zamumlal Phule, a tentokrát to myslel upřímně. Nikdy předtím nic takového neviděl a na chvíli nemohl od té hry barev odtrhnout oči.

„Teď už možná chápeš, pro co tvoji muži drží stráž v bažině. Samozřejmě to, co je činí tak cennými, je jejich vzácnost. Jeden z těch malých kamínků, které držíš, bude možná stačit na zaplacení tvých legionářů na tři měsíce.“

„Opravdu?“ Velitel vypadal velmi překvapeně. Opatrně vsypal kameny zpět do váčku a vrátil ho Danielsovi. „Přiznám se, že jsem netušil, že mají takovou cenu. Hm... možná by bylo lepší, kdyby ses o tom nezmiňoval před mými vojáky. Chci říct... věřím jim, ale...“

„Raději je nevystavovat pokušení, nemám pravdu?“ Charlie se usmál. „Synu, oceňuji tvou připomínku, ale v tomhle se nemáme čeho bát. Pokud by někdo pár kousků vzal, nepřineslo by mu to nic

dobrého. Každý nás tady zná a cizinec, který by se takový kámen pokoušel prodat, by vyčníval jako gorila v parádním oblečku. Nemohl by ho prodat tady, a my, jakmile zjistíme, že nějaký chybí, prohledáváme každou loď, která odtud odlétá.“

„Dobře,“ přikývl Phule, „pak je to tedy v pořádku. Ale to, o čem jsem chtěl s tebou mluvit, se týká způsobu, jakým dnes moji muži drželi stráž.“

Daniels na okamžik zamyšleně přivřel oči a upil ze svého nápoje.

„Klidně. Nemohu si sice vzpomenout na nějaké rozdíly mezi dneškem a jinými dny, ale připouštím, nedával jsem moc pozor.“

„Taky žádné nebyly,“ řekl Phule, „všechno bylo v pořádku, až na ty jejich scannery.“

„Jejich scannery?“

„Správně. Víš asi, že jsou programované tak, aby zachytily cokoli v nebezpečného v jejich dosahu.“

„Vím, o čem mluvíš. Sami jsme je pořizovali. Je to jedna z těch podmínek, které si ti pitomci tam nahoře vymysleli, aby nám ztížili naši práci. Nechápu, co je s nimi v nepořádku.“

Phule vstal a začal přecházet po místnosti.

„V nepořádku je, že mí lidé se na ně příliš spoléhají. Jestli se porouchají – nebo spíše, jestli k nám pronikne něco, co ty přístroje nemají v programech, nic nezjistíme, dokud to někoho nepokouše, nebo něco horšího.“

Daniels se zamračil. „Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel, ale tvé vývody jsou logické, synu.“

„Co je důležitější,“ pokračoval velitel, „nelíbí se mi představa, že mí vojáci jsou takhle závislí na strojích, které za ně i myslí. Já sice také používám počítače, ale když dojde na lámání chleba, preferuji lidský mozek.“

„Takže o co ti přesně jde?“

„Chci začít s tréninkem, při kterém by se každý legionář pod mým vedením seznámil s místními nebezpečnými formami života. Až s tím skončíme,“ Phule zaváhal, zhluboka se nadechl a pokračoval – „chci ty stroje vypnout a posádka bude dělat svou práci bez nich, jen s tím, co zná. Ovšem, když jsem uvažil, že když se něco stane, utrpí

tím především horníci, chtěl jsem tvůj souhlas jako hlavy jejich sdružení, předtím než přikročím k realizaci tohoto plánu.“

„Jasně,“ řekl Daniels, „nevidím v tom žádný problém, i když kdyby ses mě nejdřív nezeptal, asi bych trousil poznámky. Tam venku moc nebezpečných věcí není. Jde hlavně o to, uklidnit veřejnost. Faktem je, že jsme vyžili i bez scannerů nebo stráží, než se ostatní lidi zbláznili a začali nás civilizovat. Klidně začni se svým tréninkem. Řeknu ostatním horníkům, co se děje“

„Díky, Charlie,“ velitel se usmál s ulehčením, že jeho požadavek byl přijat tak snadno. „A teď, jako možný útočník na tvoji pojistnou sazbu...“

„S tím si nedělej starosti,“ řekl horník. „Jenom řekni svým mužům, aby měli ty scannery po ruce, i když je budou mít vypnuté. A pokud se něco stane, vždycky můžeme říct, že se porouchaly. Většina pojišťováků stejně akorát vymýšlí různá omezení, ale ještě jsem žádného neviděl přijít se podívat do bažin, jestli se jich skutečně držíme.“

„Raději bych s pojistnými podvody nezačínal,“ řekl Phule opatrně, „pokud bychom namísto toho raději –“

Pípání jeho náramkového komunikátoru ho přerušilo uprostřed věty a donutilo ho odpovědět.

„Tady kapitán Jester.“

„Tady Beeker, pane. Promiňte, že vás vyrušuji, ale měl byste na okamžik přijít dolů.“

„O co jde, Beeku?“

„Máme problémy s úpravou nových uniforem pro Sinthiany. Krejčí se hádají s návrhářem, že je to neproveditelné.“

Phule se zamračil. „Dobrá. Přijdu dolů, jakmile to bude možné... asi tak za patnáct minut. Jester končí.“

„Kdo jsou to Sinthiani?“ zeptal se Daniels se zájmem.

„Hm? Ale, promiň, Charlie, mám tu malé nedorozumění. Sinthiani jsou... no, musel jsi je vidět na stráži. Nejsou to humanoidi, mají oči na stopkách a větrenovité ruce.“

„Ty malý potvůrky? Jasně, že jsem je viděl. Docela milí hoši, když se jim naučíš rozumět. Řekni, kapitáne, můžu si na okamžik promluvit s Beekerem přes tvůj komunikátor?“

Velitel zaváhal jen na vteřinku, než přikývl.

„Jasně, Charlie, počkej moment.“

Rychle vytřukal Beekerovo číslo.

„Tady Beeker.“

„Beekře, tady je znova Jester, Charlie by ti rád něco řekl.“

Natáhl paži k Danielsovi a druhou rukou ukázal na mikrofon.

„Jsi tam, Beekře?“ zavolal horník, zvyšující nevědomky hlas.

„Ano, pane.“

„Nevíš, jestli se náhodou jeden z krejčích nejmenuje Giuseppe?“

„Nejsem si jist, pane. Pokud chvíli vydržíte, tak –“

„Malej chlapík. Jeho obličej je jeden velkej knír.“

„Ano, pane, ten tady je.“

„Fajn, tak jdi za ním a vyříd' mu, že Charlie Daniels mu vzkazuje, že pokud není schopen upravit uniformy na tyhle malý potvůrky – nebo kulečnickový koule, nebo hromady rosolu, nebo na cokoliv – pak řeknu tady veliteli, že je moc špatnej krejčí.“

„Dobrá, pane.“

Daniels se narovnal a mrknul na Phula.

„Myslím, že tímhle se to spraví.“

„Jester končí,“ řekl Phule do komunikátoru, vypnul ho a dal do kapsy.

„Díky, Charlie.“

„Rád jsem pomohl,“ řekl horník, položil sklenici a vstal. „Neměj starost o naše pojištění. Jsme schopni zvládnout cokoliv, když na to přijde. Líbí se mi, že si děláš starosti o legionáře pod svým velením a snažíš se, aby tvoje posádka byla co nejlepší. Přeji ti v tom hodně zdaru!“

Můj zaměstnavatel dělal přirozeně víc, než že měl starosti o legionáře pod svým velením. Zvláště v prvních dnech vyvíjel enormní snahu dozvědět se co nejvíc o jedincích tvořících jeho rotu. Například v ten samý den, kdy se spojil se štábem a poprvé držel s rotou stráž v bažině a zařídil jim nové uniformy a setkal se s Charlesem Danielsem stran užívání scannerů, ještě navíc svolal pozdě v noci své podřízené důstojníky na poradou.

„Na začátek,“ řekl velitel a opřel se pohodlně na židli, „bych rád uvedl, že důvodem tohoto setkání je získat představu, jak v budoucnu porozumět individualitám legionářů, kterým velíme, a sjednocení se na postupu. Zatímco legionáři se mohou rozhodnout, koho nebudou mít rádi a s kým se budou přátelit ve svém volnu, my jako důstojníci toto privilegium nemáme. Musíme jednat s každým v rotě stejně, ať už je nám sympatický, nebo ne. Abychom to mohli dělat, musíme přesně vědět, s kým pracujeme. Je to jasné?“

„Ano, pane.“

Phule si s nepředstíranou únavou protíral oči. Přestože se snažil, aby se oba poručíci cítili pohodlně, a bylo jasné, že oni dva spolu vycházejí lépe, než při jejich prvním rozhovoru, stále na nich byla vidět nervozita z přítomnosti ve velitelově kanceláři.

„Také bych se chtěl omluvit za tuto pozdní hodinu. Víím, že je pozdě, ale chtěl jsem si s vámi promluvit co nejdříve, dokud ještě máme dnešní den v čerstvé paměti. To se týká zejména mě.“

Vrhl na poručíky rychlý úšklebek, který však nebyl opětován. Velitel potají vzdychl a zanechal snahy toto setkání příjemnit. Musel jen doufat, že časem se nervozita vytratí.

„Jsem přesvědčen, že každý z vás má k tomu co říct. Poručíku Rembrandtová, začněte vy se svými postřehy.“

Rembrandtová překvapeně zamrkala a rychle se podívala kolem, jako by doufala, že tento požadavek byl adresován někomu jinému se stejným jménem.

„Já, pane? Já... kde mám začít?“

„Začněte, kde chcete. Dříve nebo později budeme mluvit o každém, takže je jedno, s kým začnete. A poručíku?“

„Pane?“

„Zkuste se trochu uvolnit. Tohle je jen informativní rozhovor, abychom si trochu utřídili myšlenky. Ano?“

Rembrandtová se pomalu zhluboka nadechla a přikývla.

„Měla bych možná říct, že většina informací, které mám, je z rozhovorů s Brandy, naší první seržantkou. Já... se pokouším vést si o pěšácích poznámky a myslím, že tím bych mohla začít.“

Velitel přikývl. „To zní dobře. Poddůstojníci pracují s legionáři nejvíc a myslím, že je dobré vědět, co říkají. Pokračujte.“

„Možná, že nejlepší bude, když začnu našimi nejneobvyklejšími legionáři,“ řekla Rembrandtová, která se už trochu uvolnila. „Myslím, že bychom tak jako tak strávili spoustu času hovorem, co s nimi, takže nejlepší bude začít co nejdříve.“

Na chvíli se odmlčela a listovala notesem, aby našla tu správnou stránku.

„Abych pokračovala, osobně si myslím, že největší problém představuje jedna Poseroutka.“

„Jedna co!?“

Phule vybuchl dřív, než měl čas přemýšlet. Oba poručíci se viditelně zarazili a velitel se v duchu proklel. Tohle bylo příliš mnoho i na uvolněné setkání.

„Poserové, pane. Tak jim Brandy říká. Rozdělila problematické legionáře do dvou skupin. Posery a nenapravitelné případy.“

„Chápu.“

Velitel si chvilku urovnával myšlenky, zatímco poručíci na něj tiše hleděli.

„Je hezké uspořádat uvolněné setkání,“ řekl, „a já chci, abyste se vy oba cítili pohodlně a volně hovořili. Vy jste to ale poněkud přehnala, Rembrandtová, a to já nemohu ignorovat. Nechci, aby si nějaký velitel, důstojník nebo poddůstojník zvykl dávat rotě nebo jejím podskupinám takovéto hanlivé termíny. To by mohlo nepříznivě ovlivňovat naše závěry a vůči tomu musíme být odolní. Nikdo si nesmí právem myslet, že některými legionáři pohrdáme. Chci, abyste vy oba byli odolní vůči pokušení škatulkovat, a musíte pracovat na zlikvidování už zavedených škatulek. Každý v rotě si zaslouží respekt, a pokud ho z naší strany nemá, musí to být proto, že jsme ho dost dlouho studovali, ne proto, že jsme o něm něco špatného slyšeli. Jasně?“

Poručíci pomalu přikývli.

„Dobře. Rembrandtová, promluvte si s Brandy o její mluvč. Ona je možná největší rušivý element z nás všech.“

„Já, pane?“ zeptala se Rembrandtová s nechutí. Bylo jasné, že se jí nechce pustit se do střetnutí s drsnou první seržantkou.

„Udělám to za tebe, Remmie,“ vmísil se Armstrong a udělal si poznámku do notesu.

„Díky, poručíku Armstrongu,“ řekl Phule, „ale budu raději, když se toho ujme osobně Rembrandtová.“

„Ano, pane, rozumím.“

Phule sledoval Armstrongův výraz a pak zavrtěl hlavou.

„Ne, poručíku. Myslím, že nerozumíte. Řekl jsem díky a myslím jsem to tak. Opravdu oceňuji váš přístup. Ukazuje se, že vy dva začínáte pomáhat jeden druhému a normálně bych to uvítal.“ Pomalu se naklonil dopředu.

„Není to tak, že bych si myslel, že byste rozhovor s Brandy nezvládl. Jsem jen přesvědčen, že by to měla udělat přímo Rembrandtová... ze dvou důvodů. Za prvé, byla to ona, kdo přejala názvy užívané Brandy. Pokud vy nebo já pokáráme Brandy za to, co řekla Rembrandtová, přestane být autoritou. A já potřebuji dva nižší důstojníky, ne důstojníka a pouhého informátora. Za druhé, Rembrandtová, je důležité pro vás, abyste tento problém vyřešila sama. Samozřejmě, Brandy je ostrá a nemyslím, že by někoho z nás těšila představa střetnutí s ní, ale pokud vás nechám schovávat se za Armstrongovými nebo mými zády, nikdy se nenaučíte ukázat zuby a prosadit se. To znamená, že si nikdy nevybudujete pověst, kterou potřebujete, abyste byla efektivní důstojník. Proto chci, abyste to byla vy, kdo bude hovořit s Brandy.“

Podíval se každému z obou poručíků do očí a oni přikývli na souhlas.

„Co se týče toho, jak hovořit s Brandy, pokud přijmete malou radu, udělejte to prostě jako setkání. Samozřejmě vím, že budete asi nervózní, ale hovořte s ní obvyklým konverzačním tónem. Řekněte jí, že její slovník byl předmětem rozhovoru mezi námi. Pokud budeme dělat méně pro to, abychom prosazovali naše rozkazy a záměry, kázeň roty zmizí.“

„Zkusím to, kapitáne.“

„Dobře,“ přikývl velitel. „Ale dost už o tomhle. Předtím, než jsem vás přerušil, hovořila jste něco o legionáři, o kterém si myslíte, že je nejvíce problémový.“

„Oh ano,“ řekla Rembrandtová a znovu začala listovat notesem.

„Ta, o které jsem mluvila, se jmenuje Růže.“

„Růže?“ Armstrong se zasmál. „Ty myslíš Ulekanou Fialku.“

„Tak jí říkají ostatní legionáři,“ souhlasila Rembrandtová.

Phule se zamračil. „Nemyslím, že bych ji dosud potkal.“

„To není nikterak překvapující,“ řekla Rembrandtová. „Pokud by se vám to podařilo, určitě byste si ji pamatoval. Růže, nebo Ulekaná Fialka, je nejvyděšenější osoba, kterou jsem kdy v životě potkala. Je takřka nemožné s ní hovořit. Všechno, co dělá, je, že mumlá a dívá se jinam.“

„Ani mně se nepodařilo si s ní promluvit,“ řekl Armstrong, „a pokud vím, stejně dopadl každý v rotě. Je to hezká holka, a když přijela, hodně chlapů zkoušelo poznat ji lépe. Poněkud vás ovšem unaví, když se na vás někdo dívá jako na Jacka Rozparovače.“

„Tyto problémy s ní mají i ženy,“ řekla Rembrandtová. „Zdá se, že ji každý znervózňuje. Sakra, to už je jednodušší mluvit s nehumanoidními legionáři. S těmi se aspoň trochu domluvíte.“

„Zajímavé,“ zamumlal velitel zamyšleně. „Budu si s ní muset pohovořit sám.“

Armstrong se zasmál. „Hodně štěstí, kapitáne. Pokud z ní dostanete aspoň šest slov, bude to víc, než řekla od té doby, co přijela.“

„Když už mluvíme o nehumanoidních legionářích,“ řekl Phule, „chtěl bych se od vás o nich něco dozvědět. Konkrétně když tvoříte týmové dvojice, chci, abyste rozdělili ty dva Sinthiany. Myslím, že pro lidi je velmi těžké nějak s nehumanoidy komunikovat. Pokud je spárujeme spolu, velmi těžko budeme tuto bariéru překračovat. Jediný problém je, že si nejsem jist, jak budou Sinthiani na toto rozdělení reagovat. Co myslíte vy?“

„Nemyslím, že byste si s tím měl dělat starosti, kapitáne.“ Armstrong se usmíval a mrkal na Rembrandtovou. „Co myslíš ty, Remmie?“

„Ano,“ partnerka mu vrátila úsměv. „Myslím, že to nebude problém.“

Velitel se na oba překvapeně podíval.

„Mám pocit, jako bych nepochopil nějaký vtip.“

„Pravda je, kapitáne,“ řekla Rembrandtová, „že oni dva spolu nijak zvlášť dobře nevycházejí.“

„Ne?“

„Důvodem, pane,“ řekl Armstrong, „jsou zřejmě třídní předsudky na jejich domovské planetě. Oni oba opustili svůj svět, aby unikli z těchto okovů.“

„Jejich jména, koneckonců, hovoří za vše,“ navázala Rembrandtová. „Spartakus pochází z nižší třídy, zatímco Louie, což je, myslím, zkratka pro Louise XIV., je potomkem aristokracie. Oba dva se zapisali do legie, protože doufali, že už nikdy nepotkají příslušníka nenáviděné »jiné třídy«, a určitě si dokážete představit, jak se tvářili, když byli oba přiděleni na totéž místo.“

„Chápu. Jak moc se jejich vzájemná nechuť promítá do jejich vztahů?“

„V tomhle směru jsou velmi civilizovaní,“ řekla Rembrandtová. „Vůbec se k sobě nechovají násilnický nebo něco takového. Jen se vyhýbají jeden druhému, kdykoliv je to možné, a možná sem tam utrousí kousavou poznámku a častují se nenávidnými pohledy, když to možné není. Alespoň já myslím, že to tak dělají. S jejich očima na stopkách a translátory se to dá těžko poznat.“

„Abych to shrnul, kapitáne, myslím, že není nutné přidělovat jim jiné partnery, než momentálně mají,“ řekl Armstrong s úsměvem.

„Objasnili jste mi to dostatečně.“ Phule si něco přeškrtnal na svém papíře. „Takže kdo je další?“

Celý zbytek porady probíhal v uvolněné atmosféře, až ji nakonec velitel ukončil. Všichni tři důstojníci byli příjemně unaveni a měli tendenci se rozesmát při jakékoliv humorné poznámce. Když Phule vyprovázel nižší důstojníky ze dveří, byl s výsledkem spokojen. Dlouhá porada je stmelila a pročistila vzduch.

„Ještě jednou mi promiňte, že jsem vás okradl o spánek,“ řekl jim. „Zítra ráno si pospěte a začneme znova odpoledne.“

Oba poručíci dramaticky zívli.

„A hej! Dobrá práce... od vás obou.“

„Dobrá práce, říká,“ řekl Armstrong a zakřenil se na svou partnerku. „Už jsem myslel, že se odsud v životě nedostaneme. A zítra pokračujeme tam, kde jsme dnes přestali.“

„Řekl to jenom proto, že víme některé věci, o kterých on neví,“ odpověděla Rembrandtová spiklenecky. „Jakmile nás jednou vysaje, budeme odhozeni a zapomenuti.“

Phule se nad jejich špičkováním usmál.

„Jděte se oba vyspat. Budete potřebovat hodně síly, než s vámi skončím.“

„Vážně, kapitáne, proč nám to děláte?“ řekla Rembrandtová a protahovala se proti zdi. „Čím jsme si tohle příjemné informativní sezení zasloužili?“

„Před chvílí jste to trefila dost přesně,“ řekl jí velitel. „Chci od vás získat tolik informací o vojácích, kolik je to jen možné, předtím než je proženeme novou výcvikovou dráhou. To bude, tuším, pozítří – vlastně už zítra.“

Vzhlédl od svých hodinek a uviděl, jak oba poručíci na něj civí už bez stopy humoru.

„Děje se něco?“

Armstrong si odkašlal.

„Promiňte, kapitáne, říkal jste, že pozítří půjdeme na výcvikovou dráhu?“

„Správně. Copak jsem vám to neřekl?“

Phule se pokusil vzpomenout, co v několika minulých hodinách říkal a co ne.

„Ne, neřekl jste nám nic.“

„Promiňte, myslel jsem, že ano. Řekl jsem stavebnímu oddílu, aby v první řadě postavili novou výcvikovou dráhu, a ta bude dnes hotová.“

„Chcete říct, že necháte naši rotu běhat výcvikovou dráhou?“ Rembrandtová doufala, že špatně slyšela.

„Samozřejmě. Musíme z nich přece udělat vojáky. Je na čase, aby začali jako vojáci vypadat a aby se tak taky cítili. Snad se mnou souhlasíte?“

Poprvé za noc se neozvalo automaticky sborové přitakání. Namísto toho na něj oba poručíci zůstali koukat, jako by mu narostla další hlava.

KAPITOLA SEDMÁ

Zápis v deníku 007

Pro ty, kteří jsou jako já, řekl bych, absolutní civilisté, a tudíž neznalí vojenského žargonu, říkám, že by si přinejmenším měli být vědomi toho, že tento jazyk je sám o sobě fantazií a že je vymyšlen proto, aby skryl všechny činnosti pod roušku úřední uhlazenosti. Podobně je tomu v případě takzvané výcvikové dráhy.

Je to cesta posetá překážkami, kterou musí vojáci projít za nejkratší možný čas. Normální lidé by to nazvali překážkový běh. Voják však nebyl nikdy považován za normálního člověka. Každý však má v sobě skryté vzpomínky na svou starou překážkovou dráhu (je zajímavé, že každý z armády o ní píše, až když je propuštěn). Než aby začal cvičit ještě jednou na nové dráze, to si raději změni jméno. Teoreticky by se s tím mohli smířit aspoň ti, kteří byli vychováni tak, aby pochopili její funkci, což jest »voják si musí dokázat sám sobě, že stačí. Samozřejmě to předpokládá, že zmíněný voják tuto dráhu zdolá.

Osobně se domnívám, že moudrost mého zaměstnavatele v použití výcvikové dráhy spočívala v tom, že chtěl, aby si legionáři začali sami sebe více vážit. Poté, co jsem se podíval na jejich osobní záznamy a s mnohými z nich hovořil osobně, v duchu jsem musel konstatovat, že nejsou nic moc. Ačkoli mě setkání s nimi potěšilo, obával jsem se, že si neumí ani zavázat tkaničky u bot, natož překonat překážko... – promiňte mi – výcvikovou dráhu. Z jejich poznámek při výcviku jsem zjistil, že jsem se příliš nemýlil.

Nepříjemné ticho se rozprostřelo v malé skupince pozorovatelů dívajících se na průběh výcviku na dráze... nebo spíše na pokus o něj. Z těch čtyř lidí jen velitel vypadal, že to sleduje s klidem. Brandy, seržantka z Amazonie, měla z toho šaškování opravdovou legraci a cítila se uvolněně, zatímco oba poručíci na každý kiks střídavě zdvi-

hali oči anebo si vzájemně vyměňovali pohledy spojené s jejich pocity.

Kapitán s jistotou věděl, co se bude dít, dá-li rozkaz k takovému cvičení. Znal všechny ty poznámky, že jeho skupina je daleko od standardu legie, avšak nedal najevo žádné známky toho, že by čekal něco navíc. Vydal přesto rozkaz, aby se toto cvičení konalo. Důležitějším než časy jednotlivců bylo měření výkonnosti celé skupiny, která se zde skládala asi z půl tuctu lidí. Znamená to, že stopky byly zapnuty a teprve po doběhnutí posledního člena týmu byly zastaveny. Co však bylo horší, on chtěl, aby běželi v kompletní výstroji se zbraněmi a jídelními vaky. To se samozřejmě neobešlo bez poznámek a trochy nevrlosti. Zděšení, že se poběží se vším všudy, je oloupilo o veškerou energii a nadšení, které měli. Na moment se jistě jejich myšlenky shodly s úmyslem zlynčovat ho.

Výsledkem byl nepředstavitelný chaos. Přestože většina roty byla schopná překonat několik překážek, nikdo nebyl schopný zdolat překážky všechny. Dráha byla většinou lehká, a pokud byla nějaká obtížnější překážka, skupiny legionářů se spolu spojily, aby si pomohly.

I když to Armstrong a Rembrandtová všechno očekávali a velitele na to upozornili, byli stále zachváceni určitým neklidem. Phule jim řekl, že jakákoliv výtržnost bude na jejich zodpovědnost.

Ačkoliv již byli trochu rozmrzelí z této nesnáze, ještě ke všemu jim jejich vnitřní hlas našeptával, že jsou vinni za neschopnost roty.

Byli by lepší, kdyby s nimi každý den chodili běhat? Snad kdyby trvali na každodenním rytmu, který by zlepšil fyzickou kondici legionářů, nemuselo by být dnešní představení tak šokující. Samozřejmě si uvědomovali, že kdyby zkoušeli vyžadovat takovýto program, vypadali by nemožně.

Minulost byla minulostí a nic se s tím nedalo dělat. Čím se situace při běhu více zhoršovala, tím více se legionáři mračili. Aby zapomněli na námahu, zaměřili se na vlastní činnosti.

Tiplice, malá »mužatka«, se právě blížila k třímetrové rovné stěně. Byla to obtížná překážka, jedna z těch, které se báli všichni s výjimkou těch nejzdatnějších. Kvůli tomu kolem překážky vedla úzká pěšinka umožňující těm, kteří se několikrát neúspěšně pokusili o její překonání, aby překážku obešli a zbavili se tak svých depresí. Není

třeba říkat, že tento »zabejčilec« roty si zvolil předepsanou cestu po běhu na prkně. Mnoha lidem to nestálo ani za pokus. Ne tak Tiplice.

Nabrala pěknou rychlost a hodila sebou na stěnu se slyšitelným zaduněním. Tím se dostala asi do poloviny výšky. Začala sebou trhat a házet. Diváci se začali sbíhat ze všech stran. Byla to úmorná snaha, ale možná zbytečná. Někdo by namítl, že by bylo lepší použít méně obtížné pěšinky okolo, avšak zdálo se, že Tiplice byla jiného mínění.

Potom, co se zvedla z prachu, se na dostatečně dlouhou dobu zastavila, aby si mohla urovnat všechny zbraně. Opět se rozběhla a praštila sebou o překážku s přesvědčením, že druhý pokus bude lepší..., ale nebyl. Znovu se rozběhla a zase nic, a tak to opakovaně zkoušela.

Ostatní legionáři ji už od toho zrazovali, ale ona stále útočila na tu zeď. Poručíci se ušklíbili a soucitně sebou škubli při každém jejím nárazu. Dokonce i vytrénovaná Brandy kroutila hlavou s podivem nad takovou houževnatostí. Phulova reakce však byla jiná.

Vyrovnaným krokem, aniž by to kdo tušil, Phule došel k překážce. Přesně si načasoval, kdy se k ní přiblíží, protože poté, co se Tiplice odrazila, se zastavil a strčil jí ruku pod zadek, aby jí tak pomohl přelézt stěnu a následně seskočit. Ač byli legionáři touto pomocí bezpochyby překvapeni, raději si jí příliš nevšímali a pokračovali dál. Byli si totiž vědomi toho, že by takováto pomoc mohla posloužit i jim.

Zbýlé trio na kopci se dívalo, jak Tiplice odchází. Potom se zadívali na vyzývavě hledícího velitele s jistou zlostí.

„Jestli je tohle nějaký zkrachovalec nebo bídák,“ zabručel Phule, „tak potom nejsem hoden důvěry.“

Seržantka se teď zúčastnila výměny ustrašených pohledů, protože nebylo co říci. Naštěstí byli mluvení ušetřeni, protože velitel pokračoval s mírně zvýšeným hlasem.

„V pořádku,“ řekl. „Myslím, že jsme již viděli dost. Teď je čas na to se něco naučit.“

Brandy již nepotřebovala více povzbuzení. Ač byla skeptická ke změnám, které Phule zavedl, líbil se jí náramkový komunikátor... a byla ráda, že má možnost ho užívat. Zmáčkla tlačítko VŠEOBECNÝ ROZHLAS konečkem prstu a oslovila rotu prostřednictvím reproduktoru.

„Zrušte cvičení! Opakuji! Zrušte cvičení. Všichni legionáři se sejdou na kopci, teď hned! Tak se pohněte!“

Několik skupinek se hned po zaznění zprávy zastavilo. Většina nechala všeho a blížila se ke kopci se sklopenýma očima. Vypadali špatně a dobře to věděli. Lepili se na sebe a byli spravedlivě rozhořčení.

Ačkoliv Brandy si byla jistá, že její obličej vyjadřuje znepokojení nad přibývajícím shromážděním, byla v duchu více než hrdá. Bylo jí jasné, že dnešní představení ospravedlňovalo její názor, že je Phule zrušil pro svůj cynismus. Těšila se jen na to, až ho uslyší vyjmenovávat nedostatky té chátry, kterou tolik obhazuje.

„Nemusím vám říkat, že tohle představení bylo pěkně mizerné,“ oznámil VD jakoby mimochodem. „Jen se dívím, že se nenajde nikdo, kdo by mi řekl, co je tady špatného.“

„Jsme tady na nic.“

Byl to hlas ze zadního konce zástupu, který byl dobře slyšet. Ostatní s tím plně souhlasili. Phulovi, jak se zdálo, to nebylo jedno.

„Kdo to řekl?“ zeptal se Phule a podíval se směrem, odkud hlas přišel. Masa lidí se začala rozpouštět. Zbylo tam jen tmavovlasé individuum s krysím obličejíčkem.

„Myslím, že jsem to..., pane,“ připustil s obtížemi.

„Vy jste Do-Wop, není-liž pravda?“ řekl velitel, když poznal legionáře, se kterým si před pár dny popovídal.

„Ano, pane.“

„Ve skutečnosti De-Wop,“ zašeptal někdo polohlasně. Všichni se zasmáli a vypadali jako nějaká vybraná smetánka, avšak trochu otrávená.

Phule to zcela ignoroval.

„Tak tedy, De-Wope, obdivuji ty, kteří nahlas vyslovují své myšlenky..., ale tohle je špatná myšlenka, strašně špatná.“

Členové roty se zaškaredili, byli zmateni. Výjimkou byla seržantka, která se ujala řeči.

„Špatné je to, že jste na mizině a my,“ její gesto zahrnulo všechny kolem, „to víme. Řekla jsem, že naší povinností je udělat z vás pořádnou rotu a ne tady jen stát a pokyvvovat hlavou, zatímco vy postupně ztrácíte odvahu, jakmile zjistíte, že se vám při cvičení opako-

vaně nedaří. Jestli bych měla něco říci, tak omluvit se za to, že jsem vás násilně nutila projít první kolo, abychom splnili závazek. Máte můj slib, že je to naposled, co jsem vás nutila cvičit o samotě.“

Nastalo hrobové ticho.

„V pořádku,“ řekl VD a pokynul těm v prvních řadách, aby se posadili, aby ti v těch dalších viděli a slyšeli vše. „Řekl jsem vám už předtím, že jsme tým. Všichni. První chybou bylo, že jste se pokoušeli zdolat tento běh jako jednotlivci. Jsou tam překážky, přesně takové, jaké se nám vyskytují v životě, chceme-li něco uskutečnit. Ale společně, když pracujeme jako tým, pomáháme jeden druhému a předem věci promyslíme, není nic, co bychom nepřekonali. Nic! Přijměte to jako nezvratný fakt. Vypalte si do svých myslí a srdcí, že jsme schopní udělat vše. Teprve potom bude všechno klapat a nezáleží na tom, kde se tým nachází.“

Rota pochopila, jak je pro něj důležitá jistota a její kvalita.

„Pojďme a podívejme se na některé překážky. Problémová je jistě třímetrová stěna.“

Ukázal na tu nebezpečně hrozící překážku. Legionáři přikývli až na několik, kteří se ušklíbli.

„I na první pohled je zřejmé, že máte-li dostatečnou výšku a sílu, můžete to přelézt. Jestliže ne, pak máte málo šancí. To však může být pravda pro někoho jiného, ale ne pro nás. Jsme tým a nenecháme naše spoláčnický uvíznout někde za námi jen proto, že nejsou vysocí. Zapomeňte na to, že »já« se musím přehoupnout přes, ale začněte myslet na to, že »my« se musíme dostat přes. Jestliže se někdo dostane nahoru a zůstane tam, aby podal ruku těm, kteří jdou po něm, tak každý z nás se přes tuhle věc dostane o hodně snadněji. Ještě lepším řešením je to, když někdo těžký udělá schody ze svých dlaní a ramen. Úplně snadno lze potom vylézt nahoru. Znovu říkám, že tahle myšlenka by měla výrazně zlepšit váš výkon a už by se nemělo stát, že většina se takovéhle překážky bojí.“

Shromáždění rozehrál teplý úsměv. Neodolatelná kapitánova energie se rozlila do správných míst a legionáři začali věřit, že to půjde dobře.

„Jiný příklad,“ pokračoval Phule. „Někteří z vás jsou pomalejší než ostatní. Například Sinthianové nejsou na rychlost stavění. Dobře,

nemají se za co stydět, zvláště když je to vrozený faktor jejich fyzického těla. Neměli by již více trpět, že nejsou rychlejší než ostatní, jako my netrpíme, že neumíme létat. Je to věc, o které je důležité si pohovořit. My jim to pomůžeme vyřešit, protože to jsou naši společníci. Jestliže se naskytne situace, jako například tento kurs, kde záleží na čase, nenecháme je být jako páte kolo u vozu, ale pomůžeme jim, samozřejmě půjde-li to, například tím, že je chvíli ponese. Pamatujte si, že naše výhra spočívá v efektivnosti a my musíme udělat všechno, abychom jí dosáhli. Teď se podívejme na nějaké další překážky...”

Vykročil vpřed směrem ke skupině dalších překážek jednotně nazvaných »díry« se zbytkem roty, která kráčela těsně za ním. Když se dostal k první překážce, obrátil se k legionářům, kteří se samovolně pustili dolů.

Překážka se skládala z výkopu asi čtyři metry širokého naplněného až po okraj slizem, řasami a bahnitou vodou. Nad tím byla masivní konstrukce z rámců a trubek, z které visela tři silná lana. Legionáři se museli na každém laně zhoupnout přes onu směsici. Tento manévr se zdál být na první pohled jednodušší, než tomu bylo ve skutečnosti.

„Zmínil jsem se již, že na tomhle místě to nebylo nikdy jednoduché,“ řekl Phule. „Zatímco někteří z vás měli dobrý nápad vaše kamarády postrčit, aby se více rozhoupali, opravdový problém je v tom, že tři lana nestačí pro nás všechny. Než bychom se všichni zhoupali, potřebovali bychom alespoň půl hodiny.“

Potom se odmlčel a letmo se podíval do té vody.

„Vím, že si všichni ceníte svých uniforem, jste na ně hrdí, ale toto má simulovat bojové podmínky a v boji nemáte čas starat se o to, zda máte čisté oblečení. Ví někdo, jak je ten výkop hluboký?“

Legionáři se po sobě podívali, ale VD je s tím nechtěl trápit, tak pokračoval.

„Nejhodnotnější věcí je v boji kromě iniciativy informovanost a intelligence. Seržantko Brandy!“

„Pane?“

„Předvedla byste rotě, jakým způsobem lze nejrychleji zjistit, jak je výkop hluboký?“

Společnost zamrkala v úžasu nad kapitánovým požadavkem, a ani seržantka se necítila příliš příjemně. Nová uniforma, naleštěné boty a všechno ostatní vzala s sebou, když jedním dlouhým krokem zahučela do příkopu. Shledala, že ta špína jí sahá až pod její pevná prsa, a s největším úsilím o důstojnost se brodila na protější stranu a nevypadala přitom o moc jinak, než Bismarck přijíždějící do přístavu.

Poručík Armstrong, který vždy záviděl seržantce vysoké postavení, nehodlal skrýt svůj škodolibý úsměv. Naneštěstí Phule obrátil svou pozornost k nim.

„Poručíci?“

„Pane?“

Nižší důstojníci se přihrčili, když jejich velitel pokynul hlavou směrem k příkopu, ale byli nuceni následovat příklad seržantky. Dvě důstojnické uniformy nasákly špínou a zbytek společnosti se na to pobaveně díval.

„Jak vidíte,“ komentoval to chladně Phule, „je mnohem rychlejší to jednoduše přebrodit, než stát frontu na lano. Nyní, budete-li mě následovat, podíváme se na další problém. Vzpomeňte si, jak hluboký je výkop, a podávejte ruce menším společníkům.“

Na to se otočil, odkráčel od hrany příkopu a podal ruku Brandy, která zatím dosáhla druhé strany. Rota se vydala za svým velitelem, dychtivá se dozvědět, co má dál v úmyslu.

Další zastávka byla zhruba podobná té poslední, s výjimkou toho, že jáma byla širší a tři klády podél měřily její délku. Phule tentokrát neváhal a skočil ihned na jednu a přešel na druhý konec, kde pokynul hlavou na promočeného Armstronga, aby ho následoval.

„Není to příliš obtížné,“ volal z druhé strany, „jestliže jste dostatečně hbití. Samozřejmě někteří z nás hbití nejsou a zabere poměrně dlouho, než získají rovnováhu. Takže znovu říkám, musíte si zformovat svět tak, aby vám posloužil... Zubče-Anini, mohl bys nám s tím pomoci?“

Přínejmenším sedm stop vysoký, obrovský Voltroňan byl nejsilnější a nejimpozantnější figurou mezi legionáři, i když mu jeho tmavé vlasy, vyčnívající tesáky a deformovaná hlava nedodávaly příliš příjemný vzhled – něco mezi bradavičnatým prasetem a Frankensteinovou nestvůrou. Kráčel vpřed a uchopil jeden konec klády. Phule a

Armstrong uchopili kládu na druhé straně a otáčeli s ní tak dlouho, až ji přemístili do středu. Za malý okamžik byly vedle sebe všechny tři klády.

„Tohle se dá snadněji přejít,“ prohlásil Phule a vyšel doprostřed narychlo zhotoveného můstku a mírně zakolíbal nohama, aby zkusil stabilitu. „Ale je to ještě trochu vratké na to, abychom to mohli všichni rychle přeběhnout. Má každý svůj provaz?“

Nikdo neměl.

„Nuže, vím, že máte všichni nože. Byly vám vydány, a přestože nejsou nejkvalitnější, na chvíli nám postačí. Do-Wope?“

„Tady, kapitáne!“

„Vemte si partnera a přineste nám nějaká lana, abychom mohli tyto klády svázat dohromady.“

„Pane!“

„Myslete, vojáku, věřím že najdete nějakou cestu zpět. Samozřejmě, jestliže budete ochotni se namočit ve prospěch roty.“

Phule jim se suchým úsměvem zamával a vyzval ostatní: „Zatímco na ně budeme čekat, povězme si něco o tom, jak zdolat další překážku. Má někdo nějaký nápad?“

Jako by to osud chtěl, neměl Bombest jen službu, ale byl i v hale, když rota dorazila do hotelu po svém zápolení s výcvikem.

Do-Wop vstoupil první, ač byl sotva k poznání, neboť byl po uši zalepený slizem a zaschlým bahnem. Byl bezesporu ve výborné náladě, když odhodil kus mokřiny na recepci stůl a vybral stoh novin z přepážky.

„Hej, Tiplice!“ zvolal na další postavu u dveří, poznatelnou pouze podle své výšky, respektive jejího nedostatku. „Pomoz mi s tímhle! Víš, co kapitán řekl. Jestli tady z toho uděláme paviání doupe, tak si potom budeme muset zaplatit vyčištění z našich kapes.“

Manažer se se zájmem díval, jak ti dva pokládají noviny mezi hlavním vchodem a výtahem. Výjimečně včas, byli vlnou legionářů dostiženi, až když skončili. „Viděla jsi ten obličej, Brandy, když velitel řekl...“ „Říkala jsem ti, že jsem si nikdy nemyslela, že něco takového uvidím.“

„Hej, Bombaste! Lepší bude zavolat někoho z personálu, aby to posbíral. Máme před nima jenom malej náskok!“

Ředitel hotelu udělal všechno proto, aby potlačil svůj vztek z přezdívký, ale nakonec vypadal, jako by se šklebil s našpulenými rty. „Já jsem připraven na drink, nebo i na pět.“ „Nejdříve to tady uklidíte a vyčistíte se. Nemůžete před civilisty vypadat takhle!“

Nějaká postava se oddělila od rozjásané skupinky a přiblížila se k recepčnímu stolu.

„Řekni, Bombeste, mohl bys někoho sehnat, aby odemkl areál s bazénem? Myslím, že se chce rota trochu pobavit, a je pravděpodobně pro nás všechny lepší, když se pobaví v bazénu a ne v baru nebo restauraci.“

Ředitel ještě nespustil oči ze vzniklé hrůzy. Bombest nikdy nestál o to, bavit se s tak zablácenými osobami, jako byl Phule. Jeho mysl rovněž nepřijala fakt, že někdo tak společensky založený by se mohl natolik pokořit a válet se v bahně společně se svojí rotou.

„Bazén?“ zopakoval slabým hlasem neschopen zastavit slzy, když viděl velitele tak zahnojeného.

Phule se na něj podíval a chybně si to vysvětlil.

„Neboj se, Bombeste,“ ušklíbl se. „Jsem si jistý, že se každý osprchuje předtím, než skočí do bazénu.“ Ukázal na rozprostřené noviny na podlaze haly. „Jestliže jste tak chudí, abyste si nemohli dát koberec vyluxovat, určitě nebudete mít ani vydrhnutou obrubu kolem bazénu.“

Ó, a mohl byste poslat pokojovou službu, aby na každé patro dodala jeden vozík s pivem? Samozřejmě na můj účet.“

„Všechno je na váš účet, pane Phule,“ poznamenal Bombest, který znovu našel svůj klid. Vypadalo to, že se velitel chystá odejít, ale ten se namísto toho opřel o stůl se zřejmou chutí si popovídat.

„Víte, Bombeste, tohle je zvláštní příležitost. Řeknu vám, že bych si přál, aby se jim o vás dneska zdálo. Nemyslím, že by mohli dosáhnout úspěchu ve výcviku za kratší dobu, než dosáhli dnes.“

„Zdají se být dobře naloženi,“ souhlasil ředitel a snažil se udržet přátelský tón konverzace.

„Měli by být. Víte, že jsme ten běh proběhli dneska více než dvákrát? Jistě by to ještě zkusili párkrát, kdybych to neukončil.“

„Proč jste to udělal? Myslím, že je ještě příliš brzo.“

„Dráha musí být nejprve pozměněna,“ řekl hrdě Phule a jeho úšklebek jiskřil pod špinou na tváři. „To mně připomnělo, že musím zavolat stavební četě a zeptat se, jestli mohou někoho uvolnit, aby se na to ještě dneska podíval.“

„To zní, jako byste byl s nimi spokojen.“

„Také že jsem. Jen jsem nespokojen se Sinthiany. Nejsou schopni být chvíli bez pomoci. Musím přijít na nějaký způsob, jak vyřešit, aby byli rychlejší, než se z toho zhroutí.“

Bombest tápal po patřičné odpovědi, když zaznamenal, že se k nim přiblížily dvě postavy.

„Willarde, jste to vy?“

Phule se otočil a usmíval se, když poznal reportérku, jejíž článek slyšel ze štábu. Bylo jí sotva dvacet, s hebkými, kadeřavými hnědými vlasy a křivkami, které šaty zakrývaly jen chabě.

„Ahoj, Jennie. Jsem překvapen, že jsi mě poznala.“

„Téměř ne, ale Sidney tady vedle mi řekl, že si myslí, že to asi budete vy. Není snadné oklamat holofotografa.“ Reportérka se pousmála a ukázala na svého partnera. „Specializuje se na odkrývání událostí, které mají být utajeny.“

„Ano, vím, kde by to docela dobře šlo,“ řekl velitel a přinutil se k úsměvu. Nikdy neměl rád holofotografy s ostrými očima, kteří se shromažďovali jako supi okolo umírajícího zvířete. Zjistil, že nemá vůbec rád slizké fotografie se širokými rameny a vlnitými vlasy, motající se kolem Jennie. Nicméně se snažil tvářit přátelsky a řekl: „Těší mě, Sidney.“

Usmál se a podal mu ruku.

„Takže, co pro vás mohu udělat, Jennie? Nemyslím si, že bychom mohli překonat váš včerejší článek, dokud se nenaučíme chodit po vodě.“

Sarkasmus, skrytý v jeho otázce byl rozpuštěn nadšením reportérky.

„Náš vydavatel nás pověřil, abychom o vás každý týden udělali sérii článků i s obrázky..., jestliže budete ochotný. Doufala jsem, že bychom si mohli popovídat a získat pár záběrů nebo strávit trochu času ve vašem zařízení.“

„Rozumím. Naneštěstí nejsem v této chvíli na tisk připraven,“ ukázal Phule na svou zabláčenou uniformu. „Dnes jsme měli cvičení na výcvikové dráze...“

„Opravdu? To by mohlo být dobrým příkladem...“

„A kromě toho,“ pokračoval velitel, „byl bych raději, kdybyste si napsala pár příběhů o rotě samotné. Jsem si jistý, že to bude určitě veřejnost zajímat více než seriál o mně.“

„Já... domnívám se,“ řekla reportérka váhavě a zdálo se, že nechce promeškat příležitost strávit čas s velitelem. „Rádi bychom měli nějaký materiál o tom, jak vás lidé vidí a co si myslí o vašich činnostech.“

„Fajn. To jste tady správně. Tak se podíváme, co můžeme udělat, abychom vám poskytli nějaké informace... Do-Wope! Brandy!“

Zamával na dvě postavy, které se k nim blížily.

„Tihle dva mají zájem napsat něco o našem výcviku,“ vysvětloval. „Myslím, že je do toho rádi zasvětíte.“

„Jo, paráda?“ zvolal Do-Wop a prohlížel si holografické zařízení. „Jistá věc, kapitáne.“

„Ale tihle zrovna nevypadají, jako by tím dnes prošli,“ poznamenal taktně reportér.

Dva legionáři se již osprchovali a změnili se tak, že s výjimkou jejich vlhkých vlasů nebyly na nich žádné stopy po nedávném cvičení.

„Žádný problém,“ řekl Do-Wop rychle. „Můžeme se znovu naléknout do našich uniforem a znovu se ušpinit...“

„Mám lepší nápad,“ řekla povýšeně Brandy, dívající se na perfektní oblečení holofotografa, které ji fascinovalo. „Mohli bychom přejít ulici do parku a rychle se ponořit do fontány, abychom se namočili. Nejsem si jistá, že chce veřejnost vědět, jak jsme ve skutečnosti byli špinaví.“

Holofotograf si prohlédl s patřičným oceněním figuru seržantky a strčil loktem do reportérky.

„To by bylo bezva,“ prohlásil. „Půjdeme?“

Když se skupina dostala ven z hotelu, Phule strčil do fotografa loktem a vzal si ho stranou.

„Ehm, Sidney, oba víme, že Jennie má dost nadšení na to, aby mi tu vyzpovídala celou jednotku. Doufám, že ty budeš trochu umírněnější.“

„Co tím myslíte...?“

„Chci říct, že by bylo moudřejší se s jednotlivými legionáři o focení domluvit předem. Někteří utekli do legie, aby za sebou zanechali svoji minulost.“

„Skutečně?“ fotograf se rozhlédl, ale Phule ještě neskončil.

„A jestli, když je budete fotit, vám hlavu neuříznou oni, udělám to já. Budu se osobně zajímat o vaši kariéru tak dlouho, dokud to bude nutné. Rozumíme si navzájem?“

Když Sidney uviděl velitelův pohled, který na něj upíral, pochopil, že teď není pravý čas mluvit o svobodě tisku.

„Rozumím, pane Phule,“ řekl fotograf a lehce pohrdlivě zasalutoval.

Phule si dal za úkol dohlížet na fotografování. Namísto toho se přistihl, že sleduje skupinku dětí ze sousedství, které přestaly dovádět na prkně a ze zvědavosti se potloukaly kolem. Poté, co je reportérka asi pětkrát vyhodila a hrozila, že zavolá policii, vrátily se děti ke svým hrátkám.

Přesto, že s prkny se jezdilo nejlépe po tvrdém povrchu, dala se použít i kdekoliv jinde a děti hrdě ukazovaly své mistrovství. Přejely přes vrcholky laviček v parku a přes nerovný trávník. Jejich oblíbený kousek byl přelétnout stráž a pak se namočit ve fontáně. Jejich prkna jezdila na souši lépe než na vodě, ale i tak neměly žádné těžkosti s tím, aby přejely celou fontánu před oběma novináři tak rychle, že ti mohli jen hlasitě protestovat. Phule se na ně chvíli díval a potom se rozběhl směrem k nim, když právě hodlaly uskutečnit svůj další trik. Děti ho upozorovaly a byly připraveny při jakékoliv známce nebezpečí utéci. On se na ně však usmíval, a tak ho nechaly přijít na vzdálenost, ze které spolu mohli mluvit.

„Co chcete, pane?“ vyzval ho jeden z nich, zřejmě vůdce. „Vypadáte, že byste se měl v té fontáně vykoupat.“

Phule se ušklíbl. Neměl dosud čas se umýt a dát do pořádku a vypadal hůře než nějaký bezdomovec.

„Jen bych se rád zeptal, jestli byste mi mohly něco říci o vašich prknech,“ řekl. „Je těžké to zvládnout?“

Děti se podívaly jeden na druhého, zmítány mezi láskou ke svým prknům a pokušením poškádlit dospěláka. Prkna vyhrála.

„Zpočátku jsou trochu lstivá,“ připustil mluvčí.

„Musíte se naučit držet rovnováhu nízko, nebo vás to vymrští ven.“

„S trochou praxe...“

„S velkou praxí...“

„Můžete s ním dělat cokoliv...“

„Chcete si to vyzkoušet?“

„Jak se tomu jednou dostanete na kloub...“

Ledy se prolomily, když se všechny děti najednou snažily vylíčit své zkušenosti. Phule to na okamžik poslouchal, potom je gestem umlčel. „Co bych opravdu chtěl,“ řekl spikleneckým hlasem, který přilákal všechny děti, „je zjistit, jestli si myslíte, že byste mohly učit Sinthiana něčemu takovému... Už jste se někdo setkal se Sinthianem?“

KAPITOLA OSMÁ

Záznam 091

Jejich úspěchy při výcviku (a to se nezmiňuji o jejich pyšné nad novými uniformami, se zdály být rozhodujícím zlomem ve změně chování legionářů. Jako jednotlivci i jako celek začala rota přijímat víru svého nového velitele »můžeme dokázat cokoli, pokud budeme pracovat společně a pokud se nebudeme příliš zaobírat tím, jak to dokážeme!«

Jako děti hledající příležitost pochlubit se novou hračkou nejezdili legionáři ve svém volném čase domů, ale namísto toho se potloukali po celé kolonii, oděni do nového ohozu, a snažili se uplatnit své nově získané znalosti společné práce, ať již to bylo nutné, nebo ne. Mnoho místních občanů bylo nakloněno věřit tomu, že tato extravagantní posádka je zcela nová jednotka, která sem byla přidělena, jelikož většina jejích činů se dala nazvat »dobré skutky«, či »práce pro veřejnost«. Naneštěstí se však některé její způsoby pohybovaly na hranici legality, což udržovalo mého zaměstnavatele poměrně vytiženého pobíháním mezi legionáři a místními autoritami.

Navíc strávil spoustu času tím, že se snažil co nejideálněji rozdělit své vojáky do dvoučlenných skupin. Jeho snaha samozřejmě potvrdila to, co já jsem mu říkal už dávno: že legionáři v rotě Omega nepatří právě k nejjednodušším osobnostem ve vesmíru.

„Mohu si k vám přisednout?“

Tiplice vzhlédla od snídaně a spatřila velitele roty, jak stojí vedle jejího stolu. S úsměvem mu pokynula na vedlejší židli.

Nejmenší členka roty byla docela atraktivní, přestože ne každý by o ní řekl, že je krásná. Měla pihy na nose a tvářích, srdcovitý obličej, krátké hnědé vlasy. Vypadala jako víla – ne, divoženka.

Phule pomalu usrkával kávu a snažil se zformulovat své myšlenky.

„Už si s vámi chci nějaký čas promluvit,“ začal, ale Tiplice ho zarazila gestem ruky.

„Ušetřím vám čas, kapitáne. Jde o to, že se peru, že?“

„No... ano. Zdá se, že si poněkud libujete v... šarvátkách.“

„V šarvátkách.“ Malá legionářka se smutně usmála. „Kdybych byla větší, říkal byste tomu výtržnosti. No co. Nechte mě vyprávět vám chvíli o sobě, kapitáne.“

Zatímco mluvila, odstrčila talíř.

„Byla jsem v naší rodině nejmenší z devíti dětí – ne nejmladší, nejmenší. Oba rodiče byli velmi zaměstnaní a neměli na nás moc času. Takže jsme se museli starat sami o sebe a jako většina dětí jsme se k sobě nechovali zrovna demokraticky. Pokud se někdo nepostaral o sebe sám, nikdo jiný to za něj neudělal, takže skončil špatně. Musela jsem se hodně snažit, abych si ubránila své místo na slunci. Víte, co to je, mít sestru o pět let mladší a o hlavu větší?“

Phule si rozpačitě odkašlal, když zvažoval odpověď na tuto otázku. Tiplice naštěstí pokračovala.

„Zkrátka jsem si musela vytvořit pověst, že půjdu po krku každému, kdo se mě nějak dotkne. Pochopte, že někdo tak vysoký jako já nemůže čekat, až ten druhý udeří první, protože pak už je pozdě. První musíte zaútočit vy, pokud chcete přežít. Sice se to vždycky nepodaří, ale alespoň je tu šance.“

Odmlčela se a napila se kávy.

„Tvrším, pane, že máte jen to, co si sám vezmete. Přiznávám, že mé chování může být nesnesitelné, ale zvyk je železná košile a já sama se změnit nedokážu. Pokud vám to skutečně vadí, můžete mě převelet jinam. Bůh ví, že by to nebylo poprvé.“

Phule se přistihl, že je zpovědi malé legionářky dojat. Přestože se snažil soustředit především na prospěch celé roty, pocítil k Tiplici náklonnost.

„Já... si nemyslím, že to bude nutné,“ zamítl tuto možnost. „Ale řekněte mi, nevádí vám, že vždycky dostanete nářez? Proč se pořád perete, když nemůžete vyhrát?“

Poprvé od začátku jejich rozhovoru vypadala Tiplice zaraženě.

„Víte, pane, naučila jsem se, že důležité je být sám sebou a věřit tomu, co dělám. Pokud se někdo bije, jenom když může vyhrát...,

pak je sketa, která využívá svoji výhodu proti slabším. Sraby nesnáším, a proto jsem taková, jaká jsem.“

Velitel byl poněkud zaskočen. Poznámka o sketách se mohla týkat i jeho.

„Ale *nechtěla* byste občas zvítězit? Alespoň sem tam?“

„Samozřejmě, že bych chtěla,“ řekla. „Nechápejte mě špatně, kapitáne. To, že nemám ráda zneužívání síly, neznamená, že mám ráda prohru. Pokud máte nějaký nápad, jak to změnit, uvítám ho.“

„No, napadlo mě, jestli byste se *nechtěla* naučit nějaké bojové umění... víte, karate a tak. Většina z nich byla vytvořena právě pro malé lidi a...“

Přerušil se, když viděl, že Tiplice na něj útrpně zírá.

„Nemusíte mě poučovat o bojových uměních, pane. Ovládám tři školy karate – korejské, japonské a okinawské – navíc judo a trochu čínské kung-fu. Problém je, že si musíte udržet čistou hlavu, a mě když to popadne – a mě to vždycky popadne, když se peru – tak na všechny tyhle věci prostě zapomenou a biju se hlava nehlava.“

„Tři školy,“ řekl ozvěnou Phule.

„Správně. Můj první manžel byl Mistr, takže bylo velmi snadné od něj mnoho pochytit. A nyní, kdybyste mě omluvil, pane. Musím jít pomáhat do kuchyně.“

Odešla a nechala Phula sedět s otevřenými ústy.

„Máte minutku, kapitáne?“

Phule překvapeně vzhlédl a uviděl Čokoládového Harryho, jak stojí v předsíni jeho apartmá. Ve skutečnosti se nedalo říct, že černě oděný zásobovací seržant v předsíni stojí: svým vzezřením ji celou vyplňoval.

Přestože mluvil klidným tónem, velitel byl na rozpacích, co si má o Harrym myslet. Nemluvili spolu od té doby, co přišly nové uniformy, a třebaže zásobovací seržant udělal kus práce, Phule si nebyl jist, co si opravdu myslí o reorganizaci roty.

Harry vstoupil do místnosti a rozhlédl se kolem sebe hodnotícím pohledem. Pak si rukou přihladil vlasy a začal.

„No, pane,“ řekl a nějak dokázal, že jeho nakřáplý hlas zněl oduševněle. „Trochu sem přemejšlel. Víte o tý potíži se zbraněma pro Spartaka a Louie?“

Phule opatrně přikývl. Kromě problémů s pohybem měli Sinthiani ještě další potíže, zejména potíže s rukama. Jejich vřetenovité paže měly příliš malou sílu na to, aby udržely střelné zbraně, které měla rota ve výzbroji. Další problém byl s jejich stopkovitýma očima umístěnýma po stranách hlavy. Vypadalo to, že nikdy nedokáží zamířit. Při výcviku museli Sinthiani používat stejné zbraně jako celá rota, ale měli přísný rozkaz nestřílet, dokud nedokáží alespoň přibližně trefit cíl.

„Našel jsi nějaké řešení, Harry?“

„Možná jo,“ zazubil se seržant. „Už jsem vám říkal, že než jsem se sem zapsal, byl jsem člen... jistýho klubu. Pěkně drsný hoši. V každým případě jsme tam měli jednoho, slepýho jako netopýr, kterej byl jeden z nejlepších střelců, který jsem kdy viděl bojovat. Měl totiž upilovanou brokovnici a používal ji, jenom když se věci vyvíjely hodně špatně. S takovou věcí nemusíte bejt moc přesnej a jemu stačilo, když mu někdo zhruba řekl směr, kam má střílet. A tak mě napadlo..., co se týče Sinthianů...“

Phule to zvažoval. Upilovaná brokovnice byla klasická zbraň pro boj zblízka. Nebylo žádných pochyb o její účinnosti, i když armáda tyto zbraně většinou nepoužívala. Samozřejmě je používala policie ve vyhrocených situacích, takže by jejich užívání nebylo bez precedentu. Navíc tohle byla Harryho první nezávislá snaha pomoci rotě a velitel ho nechtěl odmítnout.

„To je skvělý nápad, Harry,“ řekl. „Za pár dnů k nám přijedou obchodní zástupci z Phulovy zbrojovky. Můžeme se podívat, jestli mají na skladě něco, co by se dalo pro naše účely použít.“

„To je skvělý, kápo. Rád bych se na tom výběru podílel. Rád bych taky jednou viděl něco nového namísto věcí z druhý ruky a černýho trhu.“

„Budeš mít ve výběru volnou ruku, seržante,“ usmál se velitel. „A na peníze nehleď. Abych se však vrátil k těm brokovnicím, možná vyvstane problém v tom, jak s tím Sinthiány naučit zacházet. Konkrétně bude životně důležité, aby dostávali správné pokyny, kam

mají střílet. To znamená, že k nim musíme dát někoho schopného. Bohužel však většina našich legionářů je jako partnery asi nebude chtít. Každý se bojí, že jejich pomalost ho může ohrozit v boji. Snad se to zlepší, pokud bude fungovat nápad s těmi prkny, ale zatím...”

„Podívejte, to bude v pohodě, kapitáne,“ seržant vycenil zuby v širokém úsměvu. „Jeden nebo možná oba by se vešli na sajdkáru mého motodla. Klidně na ně můžu dohlédnout.“

„Tvého čeho?“

„Motodlo..., motorový vznášedlo. Řeknu vám, kapitáne, nikdy jsem nepochopil, proč je armáda nepoužívá v boji. Jsou to vynikající věčičky a dostanete se s nima kamkoliv, stejně jako se dostanete s těma prknama.“

Phule měl neodbytný dojem, že se ho Harry snaží přimět k tomu, aby mu dovolil na jeho motorovém vznášedle jezdit ve službě. No, ale pokud by se to osvědčilo...

„Víš co, Harry, přijed' sem s tím... motodlem... zítra, až budeš mít volno. Já se na to podívám.“

„Fajn, kápo!“

„Jo a Harry, když už mluvíme o těch nehumanoidech, jakou zbraň bys doporučoval pro Zubce-Aniniho?“

„Pro Zubce?“ seržant zamrkal. „Heleďte, kápo, já myslím, že je to úplně jedno. Stejně z ní nebude střílet.“

„Promiň, cože?“

„Myslel jsem, že to víte, kápo. Ten Voltroňan sice vypadá jako drsňák, ale je to striktní pacifista. Proti nikomu nepozvedne ani hlas, natož zbraň.“

Bylo už pozdě, když se velitel vrátil, hodil popsaný notes na stůl ve své ložnici a začal bilancovat uplynulý den. Předtím na to ani nepomyslel, ale teď zjistil, že má hlad. V době oběda pracoval (jako vždy) a věděl, že teď už jsou hotelová restaurace i bar dávno zavřené. Jenže teď, když se uvolnil, mu jeho prázdný žaludek připomněl, že pokud *něco* nesní, bude dělat problémy. Byl tu sice automat, kde se dalo koupit něco k snědku, ale ten byl o dvě patra níž (nepředpokládalo se, že by tam chodili lidé pronajímající si apartmá). Beekrovi dal volno už před několika hodinami a nechtělo se mu volat službu

konajícího legionáře jen proto, aby ho poslal pro něco k jídlu. Vypadalo to, že si bude muset jít něco sehnat sám.

Když už se rozhodl, řekl si Phule, že se přece jen staví ve vedlejší místnosti u služby.

„Jdu si koupit něco k zakousnutí,“ řekl Phule, když otevřel dveře. „Chcete také něco přinést?“

Legionářka na stráži vzhledla od časopisu, vstala tak rychle, jako by po ní začal střílet, a zavrtěla hlavou. Ještě předtím však zrudla jako rajče v katalogu, který si prohlížela.

Velitel se odmlčel a vzpomínal, co vlastně všechno o téhle ženě ví. Uvědomil si, že tohle je Růže, o které mluvil s poručíky. Měli pravdu, když říkali, že je docela atraktivní. Měla světlé vlasy a velmi vlnitou postavu. Bohužel však její snaha skrýt se v uniformě jako želva v krunýři jí na přitažlivosti nepřidávala.

Když se dělal rozpis služeb, Brandy se snažila ji opomenout, ale Phule s tím nesouhlasil a přidělil jí směny jako komukoliv jinému. Když teď uviděl její ustrašený obličej a vyděšený pohled, říkal si, jestli to přece jenom trochu nepřehnal. Jak to tak vypadalo, pokud by někdo zavolal, zřejmě by radši zemřela, než by odpověděla.

„Poslyšte, nemáte náhodou drobné za dolar?“ zkusil to ještě jednou.

Jedinou odpovědí, které se mu dostalo, byl ještě větší ruměnc a další zavrtění hlavou.

Velitel to však nevzdal.

„Když už si tak pěkně povídáme, docela by mě zajímalo, co si myslíte o změnách, které jsem zavedl. Jsou podle vás dobré, nebo je to jen plýtvání časem?“

Růže od něj odvrátila hlavu, ale nakonec řekla:

„Mmphl gump hmm ol.“

Phule překvapeně zamrkal a přikročil blíž.

„Promiňte..., mohla byste to zopakovat? Špatně jsem slyšel.“

Legionářka vypadala, že má blízko k srdečnímu selhání, a odpovídala pouze potřásáním hlavy a nervózním tikem.

Kapitán svou snahu vzdal, protože pokoušet se o další konverzaci by pro ni mohlo být nebezpečné.

„Ted' jdu pryč,“ řekl, když zavíral dveře. „Kdyby někdo volal, jsem za pár minut zpátky.“

Růže se sice nepatrně uklidnila, ale vypadalo to, že od této chvíle bude považovat jeho velení za hrůzostrašné.

Když za sebou zavřel, Phule se zhluboka nadechl, jako by předtím zadržoval dech. S nemalým překvapením si uvědomil, že hovořit s někým tak vyděšeným jako Růže ho znervóznilo. Legionářčin bolestný výraz způsoboval, že se během »hovoru« snažil pečlivě volit slova tak, aby se co nejméně uklidnila. Ke všemu si ještě připadal, jako by sebral malému dítěti bonbón.

V hlubokém zamyšlení, místo aby čekal na výtah, začal Phule scházet k automatu po schodišti.

Ted' už chápal, proč poručíci – a možná i všichni ostatní – považovali Růži za problémový případ. Měl by si s ní promluvit ještě jednou, někdy, až nebude tolik unavený. Možná se mu nějak podaří najít si k ní cestičku. Bude to ale těžké s někým, kdo se na vás dívá, jako byste byl nějaká zrůda.

Jako v hororu ho náhle dostihla noční můra, krácející mu v patách, a zastavila mu myšlenky – i srdce – v děsivém úleku.

„Co... ách! Jéžíš, Zubec-Anini. Vyděsil jsi mě... vůbec jsem si tě nevšiml.“

„Neomlouvejte se, kapitáne. Hodně lidí děsím, i když si mě všimnou včas. Vy jste mě neviděl, tak jste se lekl.“

Veliký Voltroňan pohodil hlavou a obnažil kly, takže vypadal opravdu příjemně. Nebylo divu, že tento legionář ostatní děsil, protože vypadal přesně jako to, co byste opravdu *nechtěli* potkat pozdě v noci na opuštěném schodišti.

Byl přinejmenším sedm stop vysoký a měl obrovskou prasečí hlavu. Vysoko vyčníval i nad těmi největšími lidmi, a kdo se mu chtěl podívat do očí, musel se daleko zaklonit. Jeho olivově hnědá kůže připomínala daleko víc zvířecí než lidskou a jeho zjev dotvářely černé, ježaté vlasy. Korunu tomu všemu nasazoval obličej, který se mohl líbit snad jen jeho matce nebo jinému Voltroňanovi. Měl obrovský rypák s dvěma vyčnívajícími kly po stranách jeho veliké tlamy. Bylo zcela jasné, proč mu legionáři dali takové jméno.

„Když už jsme se potkali, omlouvám se, že jsem si s vámi ještě nepromluvil,“ řekl velitel a stále se snažil potlačit chvění.

„Vo nic nejde, kapitáne, vim, že ste zaměstnanej. Mimochodem, děláte svoji práci dobře. Pomůžu vám, jakkoli budu moci.“

Phule ho poslouchal jen na půl ucha, protože celou pozornost zaměřil na kupu knih naskládaných pod schody.

„Co tu děláte, Anini, čtete?“

Legionář přikývl.

„Nemusím moc spát, tak hodně čtu. Šel sem sem, páč můj spolubydlící nemoh spát při rozsvíceném světle.“

Phule se sklonil, aby si přečetl názvy knih, a vzhlédl s novou otázkou v očích.

„Tohle je pěkně náročná četba. Proč jste si toho vzal tolik najednou?“

„Mám to za noc přečtený.“

„Celou tuhle hromadu?“

Voltroňan souhlasně přikývl.

„Čtu rychle. Lidi toho hodně vědí. Šel sem do legie, abych se to dověděl taky. Chci bejt učitel, až mi jednou vyprší smlouva.“

Velitel poopravil svůj názor na Voltroňana. Bylo velmi jednoduché říct, že je to tupec, protože byl tak neforemný a mluvil špatnou angličtinou. Když se nad tím ale člověk zamyslel, tak skutečnost, že Voltroňan ovládl jazyk jiné rasy tak, že se dokázal domluvit, místo aby používal translátor jako Sinthiani, vypovídala mnoho o jeho duševních schopnostech a jeho pýše. To, že hovořil lidským jazykem, i když mizerně, vypovídalo o jeho osobnosti. Přesto však jeho mluva vzbuzovala představu idiota.

„Proč nepoužíváte strážní místnost v mém apartmá?“ řekl Phule, protože mu kmitl hlavou nápad. „Je to tam mnohem pohodlnější a taky je tam lepší světlo na čtení.“

„Dík, kapitáne. To je od vás velko...dušný.“

Voltroňan se trochu zakoktal a začal sbírat své knihy.

„Pomůžu vám s tím. Víte, Zubče-Anini, možná byste mi s něčím mohl trochu píchnout.“

„Vo co de?“

„Dostávám spoustu papírů od štábu. Kopie hlášení, úpravy řádů a regulí. Většina z toho je jenom zbytečné papírování, ale já to musím všechno číst, protože nesmím přehlédnout těch pár věcí, které se nás skutečně týkají. Hlavně ty změny regulí. No, a kdybyste se tím prokousal místo mě a vybral to skutečně důležité, abych se na to podíval...“

Pípání Phulova náramkového komunikátoru přerušilo jeho proslov. Chvilí se to snažil ignorovat, protože chtěl pokračovat v rozhovoru. Nakonec si vzpomněl, že řekl Růži, že se nezdrží, a stiskl přepínač.

„Tady komunikační centrála,“ zazněl hlas z mikrofону. „S jakou pitomostí nás kdo otravuje?“

Velitel nevěřícně vytřeštil oči a raději do hovoru nezasáhl. Volající byl evidentně šokován úplně stejně, protože předtím, než odpověděl, udělal dlouhou pomlku.

„Je... je tam kapitán Jester?“

Velitel podle hlasu okamžitě poznal Brandy, což znamenalo, že druhý hlas musel patřit...

„Velkej Bílej Otec neboli Starej momentálně není k dosažení, šéfe. Šel se nažrat nějakýho blivajze.“

„Kdo... kdo je tam?“ zazněl hlas první seržantky.

„Tady Růže, veleseržo... Růže, právě utrhla ze zahrady. Věrně a s nekonečnou trpělivostí zaznamenávám veškeré pitomé večerní hovory. Jsem prostě ucho roty, ale jinak žádný ucho nejsem.“

„To být Růže?“ řekl překvapeně Zubec-Anini, ale Phule ho umlčel, aby slyšel pokračování rozhovoru.

„Růže?“ v Brandině hlase bylo jasně slyšet překvapení. „No to teda... řekni kapitánovi, že až se vrátí, chci s ním mluvit.“

„Vydrž vteřinku, Brandy – Dandy, než mu to řeknu, měla by sis to ještě rozmyslet. Doufala jsem, že náš velkej šéf spráská pytlík brambůrků a bude si pak na pár hodin lehnout, abych od něj měla pokoj. Pokud s ním budeš chtít mluvit, bude určitě otravovat celou noc. Přece určitě nechceš, abych s ním já, ubohá zaměstnaná duše, trpěla až do rána.“

„Růže, ty jsi pila?“

Phule potlačil úsměv a poslouchal dál.

„Ani kapku ničeho, co nebylo tak čistý jako panenství, ó velký vůdče... a doufám, že o tom hovoru s kapitánem změníš názor. Víš opravdu, že je zcela absolutně, totálně, úplně, tutově nabeton nezbytné, abys mluvila se svým drahoušem zrovna dneska v noci? Nestačilo by ti nechat mu zamilovanej vzkaz, kterej mu dám, až ráno vstane?“

„Tak jo, zahradní Růže, když to podáváš takhle, myslím, že to opravdu počká do rána.“

„A co ty, krasavice Brandy, pořád se tak snažíš a pracuješ. Víím, jak to musí bejt těžký dělat vrchního seržanta a kopat každýho do zadku, aby plnil rozkazy oficírů. Proč si občas trochu nevyraziš a neodpočineš si?“

„Co si myslíš, že jsi? Moje matka?“

„Jenom průměrně loajální legionářka, která se snaží dělat to nejlepší pro pilíře naší vojenské mašinérie místo toho, aby šla domů a vykašlala se na to. Nemůžu ovšem dělat nic jiného, než pomáhat vám, neohroženým vůdcům, abyste se mohli svými statečnými činy zapisovat do historie. Rozumíš mi, nebo jsem na tebe moc rychlá?“

Bylo slyšet, jak se Brandy zasmála.

„Fajn. Vyhrála jsi. Půjdu se trochu prospat a nechám to na zítřek. Dobrou noc... máti. Brandy končí.“

„To být Růže?“ zopakoval Zubec-Anini svou otázku, jakmile rozhovor skončil.

„To je jisté, jako samo peklo,“ zašklebil se Phule. „Jestli jsi připravený, tak pojď, musím si s tou ženskou promluvit.“

Velitel vyletěl po schodech nahoru, vrazil do svého apartmá a s nadšením rozrazil dveře do strážní místnosti.

„Slyšel jsem ten rozhovor, Růže,“ prohlásil, když vešel. „Byla jsi fantastická!“

„Uggle mpt.“

Kapitán se zarazil a civěl na legionářku, ze které před chvílí proudil takový příval slov. Třásla se po celém těle a červenala se úplně stejně jako předtím.

„O...omlouvám se. Nechtěl jsem se tě nijak dotknout,“ řekl opatrně. „Jenom jsem ti chtěl složit poklonu, jak skvěle jsi zvládla rozhovor s Brandy.“

Růže se třásla, červenala a klopila oči.

„No, splním tvé přání a půjdu si trochu odpočinout. Jo, a řekl jsem Zubci-Aninimu, že si tu může číst. Bude tady za pár minut.“

Vysloužil si za to přikývnutí, ale nic víc. Chvilí váhal, pak odešel a zavřel za sebou dveře. Opřel se o ně a pár minut přemýšlel. Nakonec zvedl ruku a stiskl knoflík na svém komunikátoru.

„Tady celonoční zpěv komunikační centrály,“ zazněl známý hlas. „Chcete pomoci s rozhodnutím, co budete dělat po zbytek svého života?“

„Růže, tady kapitán Jester,“ řekl Phule a posadil se na židli.

„Copak, ty šibale s vysokou hodnotí? Copak jsi mi neslíbil, že pudeš spinkat?“

„Pravda, Růženko. Chtěl jsem tě jenom ještě chvilku slyšet a říct ti, že máš krásný hlas.“

„No to díky, kapitáne. Koneckonců, to, že tady musím sedět zavřená, je jenom vaše zásluha.“

„A také,“ pokračoval Phule rychle, „bych rád věděl, proč se každému tváří v tvář chováš tak zakřiknutě.“

„Hmmm... Myslím, že bych vám tu rozkošnou historku mohla vyklopit, abych nějak zabila čas – ale jenom když mi slíbíte, že budete do postýlky, hned jak skončím.“

„Fajn. Tak jak to tedy je?“

„No, moc toho není. Jako dítě jsem hodně koktala. Než jsem někomu řekla »ahoj«, zabralo mi to patnáct minut. Ostatní děti ve škole mi kvůli tomu prováděly hrozné věci, a tak jsem zjistila, že je lepší nemluvit, aby se mi nesmály.“

Velitel přikývl, jako že rozumí, ale pak si uvědomil, že ho Růže nevidí.

„Nakonec mi udělali nějaké testy a voperovali mi do hlavy sluchátka. Udělali to tak, abych se neslyšela, když mluvím, a víte vy, co? Mohla jsem mluvit jako každý jiný! Moje koktání zmizelo, když jsem neslyšela vlastní hlas! Od té doby je to lepší, ale pořád mám problémy, když s někým mluvím přímo. A tak jsem si našla práci v jednom rádiu. Děkala jsem všechno. Byla jsem disžokej, hlasatelka zpráv, předpovídala jsem počasí. Často jsem vedla telefonické hovory s posluchači. Všechno bylo dobrý tak dlouho, dokud jsem s někým

nehovořila z očí do očí. Vlastně jsem v tom rádiu pět let žila... Dokud nepřišel nový majitel a nevyrazil mě.“

„A potom jsi vstoupila do legie,“ zakončil Phule zamyšleně.

„No, pár věcí jsem dělala ještě mezitím, ale nakonec jsem skončila tady. Ale neplač pro mě, starouši. Jsem dospělá žena a šla jsem sem na základě vlastního rozhodnutí.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

Zápis v deníku 104

Sestavování týmových dvojic způsobilo v rotě velký rozruch. Ačkoli celá akce proběhla během několika týdnů, výsledek se dostavil ihned.

Všichni se obávali, kdo jim bude přidělen, a očekávali neshody a nesnáze. Netřeba říkat, že si z toho můj zaměstnavatel nic nedělal.

„Promiňte, kapitáne, máte na minutku čas?“

Phule zdvihl oči od kávy a poznal dva ze svých legionářů, Do-Wopa a Sushiho, kteří nervózně postávali u jeho stolu. Zdálo se, že je ranní káva příliš neuklidnila.

„Jistě. Nechcete si sednout?“

„Nezabere to dlouho,“ řekl Do-Wop a zavrtěl hlavou. Byl středně vysoký, s hrubou pletí a kudrnatými vlasy, které vypadaly vždy stejně – byly zralé na umytí. „Rádi bychom věděli, zdali je možné si změnit partnera. Mám dojem, že někteří z nás jsou stále ještě volní.“

„Chcete to oba?“ přerušil je velitel.

„Ano, myslíme si to oba, kapitáne,“ potvrdil Sushi. Byl o hlavu menší než Do-Wop a pocházel z Orientu. Oblékal se velice pečlivě. „Každý jsme rozdílná osobnost a ctíme různé hodnoty. Obávám se, že naše spolupráce může narušit poklidný chod roty.“

„Rozumím vám,“ řekl Phule a kývl hlavou. „Sedněte si, oba.“

Tentokrát to byl rozkaz a ne zdvořilá nabídka. Legionáři, ač neradi, usedli.

„Povězte mi něco víc o těch rozdílných osobnostech.“

Oba muži se na sebe podívali. Žádnému z nich se nechtělo začít si stěžovat. Do-Wop se nakonec ujal řeči: „Vždycky mě přemluví..., protože zná spoustu velkolepých slov.“

Velitel pokynul rukou, aby ho zadržel.

„Nemyslím si, že v tom hlavní roli hraje rozsáhlost slovníku vašeho partnera.“

„Není to jen tohle,“ řekl Do-Wop a nepatrně se zarděl. „Řekl mi do očí, že jsem darebák.“

„Řekl jsem, že jsi malý zloděj – a to jsi,“ poopravil ho Sushi ostrým hlasem. „Každý, kdo ohrožuje jednotu rotu pro pár centů...“

„Vidíte?“ obrátil se ten druhý na velitele. „Jak mohu být s někým, kdo...“

„Tak moment!“

Phulův hlas zaduněl, jako když hrom uhodí. Oba muži se vyděsili a ztichli. Velitel čekal, až se znovu opřou o opěradla svých židlí. Potom se obrátil na Sushiho.

„Byl bych rád, kdybyste mi něco vysvětlil. Co přesně si představujete pod pojmem »malý zloděj«?“

Orientálec se podíval na kapitána a potom řekl:

„Malý zloděj je ten, který při své kriminální činnosti riskuje za neúměrně malou odměnu.“

„Kriminální činnost!“

„Sed'te, Do-Wope,“ nařídil Phule a stále sledoval Sushiho. „Jestli dokážete udržet pusu zavřenou, můžete se něco přiučit.“

Kudrnatý legionář znovu zapadl do své židle. Velitel pokračoval se sérií otázek.

„Jestli vám dobře rozumím, Sushi, tak nemáte nic proti tomu, že Do-Wop krade, ale spíš proti způsobu jeho práce.“

Sushi se nepatrně pousmál.

„Ano, to je pravda, kapitáne.“

„Takže nám řekněte, jaká je ta odměna kterou vy byste ospravedlnil..., jak jste to říkal? O ano... tu kriminální činnost?“

„Ne méně než čtvrt miliónu,“ řekl orientálec odhodlaně a bez váhání.

Do-Wop zdvihl hlavu.

„Cože? Čtvrt... sakra!“

Oba muži ho ignorovali.

„Samozřejmě,“ řekl Phule, „že osm nebo devět miliónů by bylo lepší.“

„Ovšem,“ přikývl Sushi a podíval se na velitele.

Do-Wop se překvapeně díval z jednoho na druhého.

„O čem to sakra mluvíte?“ otázal se nakonec.

Orientálec jen zavrtěl hlavou a povzdychl si.

„Kapitán Jester se nám jen snažil naznačit něco, co nechtěl, aby se o něm vědělo – zvláště od té doby, co je tady. My dva jsme se totiž setkali už předtím, než jsme vstoupili do legie... v obchodní záležitosti.“

„Takže se znáte?“

„Co víc,“ pokračoval Sushi, „věřil mi, i když věděl, že jsem musel společnost obchodníků opustit pro podezření ze zpronevěry několika miliónů dolarů.“

„Nikdo to nikdy nedokázal,“ řekl Phule.

Orientálec se pousmál. „Počítače jsou vynikající zařízení, že?“

„Tak moment!“ vybuchl Do-Wop. „Snažíš se mi říct, že vlastněš devět miliónů dolarů?“

„No, vlastně je nemám,“ ušklíbl se Sushi. „Utratil jsem je za..., dalo by se říci, ...špatné investice.“

„Špatné investice?“

„Je to vlastně jiný výraz pro dluh vzniklý přílišným hazardem,“ poučil ho Phule.

„Promiňte. Kapitáne?“ otázala se seržantka, která se právě přiblížila k psacímu stolu.

„Brandy, může to chvíli počkat?“ řekl Phule a přerušil konverzaci. „Právě si povídáme o něčem důležitém.“

„Bude to jen vteřinka,“ ujišťovala ho seržantka. „Někteří se ptali, jak je to s tou čestnou stráží. Mě by zajímalo, jestli jste se už o to nějak zajímal.“

„Sjednal jsem si na příští týden schůzku s guvernérem,“ informoval ji Phule. „Mezitím se budu snažit přijít na nějaký způsob, jak se s ním spřátelit.“

„Skvělé. Díky, kapitáne. Promiňte mi, že jsem vyrušovala.“

Phule se vrátil k nedávné situaci. Sushi se díval do dálky s nevyzpytatelným výrazem orientálce, zatímco Do-Wop na něho civěl téměř s úctou.

„Takže poslouchejte. Oba. Vaše jména jsem nevytáhl z klobouku, když jsem vás dal dohromady. Chtěl bych, abyste se jeden od druhého učili.“

Sushi, ty se potřebuješ odreagovat a tady Do-Wop ti ukáže, jak to dělat, aby měl člověk z věcí radost. A Do-Wope, práce se Sushim ti možná pomůže... k životnímu úspěchu. Ocenil bych, kdybyste to napřed spolu zkusili, než se rozhodnete to vzdát.“

„Hej! Říkáte, že si myslíte, že jsem zloděj, kapitáne?“ naježil se Do-Wop.

Velitel se na něj chladně podíval.

„Nechtěl jsem se o tom zmiňovat, Do-Wope, ale četl jsem několik zpráv o chybějících osobních věcech v naší rotě.“

„Nemůžete to na mě hodit! Zámky jsou v tom hotelu na nic! Do-kážu projít, aniž bych se zastavil.“

„Opravdu?“ Zdálo se, že to velitele velice zajímá. „Myslíte si, že byste to mohl naučit i ostatní legionáře?“

„Raz dva,“ zazářil legionář. „Jak jsem již řekl, každý se to může naučit.“

„Bezvadné,“ řekl Phule. „Mohu tedy oznámit, že se již zítra začne.“

„S radostí, kapitáne.“

„Před vaším pokojem.“

Do-Wop zbledl.

„Mým pokojem?“

„Správně, chci jen, abyste je naučil zacházet s různými zámky – od dveří, od šatníku... Můžete to tedy demonstrovat na zámčích ve vašem pokoji.“

„Ale...“

„Samozřejmě, je-li ve vašem vybavení nějaká zatoulaná věcička, měl byste jí ukázat směr nazpátek k jejímu majiteli dřív, než začnete vyučovat. Nesouhlasíte snad?“

Do-Wop několikrát otevřel a zavřel pusku jako vylovená ryba. Nic neřekl.

„Tak do toho, partáku,“ zasmál se Sushi a poklepal ho po rameni. „Myslím, že na tebe tentokrát vyzrál.“

Většina párů byla spokojena, avšak tomu snad nejspokojenějšímu se během volna stala nehoda v koktejlovém salónku.

Přestože legionáři usilovali o ovládnutí hotelového bazénu, vzdyc-ky se našli civilisté, kteří jim tam lezli. Někteří byli přitahováni tím, jak se o legionáře zajímají noviny, a dělali ze sebe hlupáky neustálým dolézáním. Ostatní byli překvapeni tolika uniformami tam, kde si mysleli, že je místo vyhrazené jen pro civilisty, a proto zůstali. Avšak navzájem se tyto dvě skupiny vytrvale ignorovaly.

Ne že by legionáři o civilistech nevěděli. Jakmile civilisté přišli na drink do restaurace u bazénu, ustalo veškeré jejich hlasité reptání a žertování. Stále v sobě skrývali bolestné vzpomínky na situaci před Phulovým příjezdem a dobu před přemístěním do hotelu Plaza. Měli mezi sebou nevyřčenou dohodu, že se budou v hotelu chovat co možná nejlépe.

Avšak tento večer se pohoda vytratila. Trio chlápků v civilu sedělo za barem na vysokých trojnožkách. Zdálo se, že ti chlapi mají v úmyslu vyvolat nějaký rozruch. Dali by se zařadit do té nejpitomější věkové kategorie: mladí a nezodpovědní, ale příliš velcí na to, aby se nedali brát vážně. Nejpravděpodobnější bylo, že to byli studenti, možná atleti z druhého konce kolonie. Měli na sobě příliš drahé šaty na to, aby byli pouličními rváči. Navíc pouliční rváči mají vyvinutý instinkt na záchranu života, nezávisle na tom, jak hlasitě mluví. Ti už dlouho před maturitou ztrácejí dětskou víru ve svou nezranitelnost a na sto honů rozeznají situaci, která by mohla být zdraví nebezpečná. Tihle tři takoví nebyli.

Podle jejich nuceného veselí se dalo snadno poznat, že je to skupinka vyvolávající pozornost, problémy nebo obojí. Dávali hlavy k sobě, šeptali si a během toho se vždy dívali na nějaké místo nebo na nějakou osobu. Pak se hlasitě rozesmáli, až to s nimi cloumalo. Když se nikdo neptal: „Co je tady tak veselého?“ tak si vybrali novou oběť a opakovali celou akci, vždy o trochu hlasitěji.

Legionáři je zatím ignorovali, ale věděli, že se s nimi bude muset něco udělat. Problém byl však v tom, že nikdo nechtěl učinit první krok. Ne proto, že by se mladíků obával. Přestože byli mladíci ukázkově zdatní a mohli by si přijít na své ve rvačce jeden proti jednomu, rota je počtem převyšovala a bylo by jednoduché je obklíčit a vyhodit na ulici. Legionáři o tom hodně přemýšleli. Nikomu se však do toho nechtělo.

Napadnout výtržníky, zvláště když se ostatní civilisté dívají, by mohlo vyústit v nepříjemnou kritiku. I kdyby vyzvali vetřelce ve stejném počtu, věk a vojenská praxe legionářů by z nich udělala násilníky. Navíc, jestliže by rvačku prohráli, ztratili by tvář. Co bylo horšího, velitel a jeho sluha byli v tomto salónku také. Uchýlili se k zadnímu stolu, kde se zabrali do svých kapesních počítačů. Přestože se legionářům nechtělo začít bojovat před civilisty, tím víc se nechtěli stát pachateli vojensko-civilní rvačky před zvědavýma očima svého vlastního velitele.

V důsledku toho členové roty stiskli zuby a nevšímali si úšklebků od barového pultu. Všichni doufali, že ředitel nebo kapitán s tím něco udělají, než se to ještě zhorší. Velitel si však zaujatě povídal s Beekrem a zdálo se, že si nevšímá toho, co se děje na druhé straně místnosti.

Nakonec vykročila Tiplice.

Legionáři ztuhli. Kdyby to byl býval western, někdo by zařval: „Dojděte někdo pro maršála! Budou potíže!“ Poněvadž to byl reálný život, udělali jinou vynikající věc.

„Hej, Tiplice!“

„Pojď zpátky, Tiplice!“

Malá legionářka se zastavila překvapena, jak moc ji její druhové chtějí odradit od jejího úmyslu. Samozřejmě, že to k ničemu nebylo.

„ZATRACENĚ, KOUPII BYCH JÍ DRINK, ALE KDYŽ VONA NA NĚJ NEDOSÁHNE!“

„CHA, CHA, CHA!“

Atmosféra v místnosti zhoustla, když k nim Tiplice otočila hlavu.

„HELE, PODÍVEJ NA NI, NA BLÁZNA! TAK CO TY NA TO, ZAKRSLÍKU?“

Vojáci se polekali, když malá legionářka sklonila hlavu až k ramenům a vykročila divoce k výtržníkům. Nepsaným zákonem bylo neplést se do cizích rvaček. Byla velmi zuřivá a nikdo nechtěl vidět, jak se potom bude kroutit bolestí. Nikdo nepochyboval o výsledku rvačky. Bylo jasné, že nemůže přemoci jednoho provokatéra, natož všechny tři. Jediná věc byla jasná – ublíží-li jí nějak vážněji, budou mít problémy dostat se ven ve zdraví.

Náhle se z šera vynořila velká postava a vsunula se mezi civilisty a Tiplici. „Ehm, Tiplice,“ zarachotil Zubec-Anini nemelodickým hlasem, „kapitán ti vzkazuje, že způsobíš-li nějaké škody, tak si je zaplatíš ze svého.“ Malá legionářka se otočila a očima hledala velitele, aby mu mohla dát najevo nesouhlas s tímto nařízením. Zatímco se dívala po Phulovi, sledovali její protivníci postavu mezi nimi a jejich obětí.

Voltroňané nepůsobí ani za denního světla příliš dojemně. V ponurém osvětlení koktejlového salónku by se zdálo, že k nim přistoupil kus skály, a ta skála měla velkou beztvárovou hlavu s kly a rozčuchanými tmavými vlasy.

Tři výtržníci se pokusili vstát, ale zjistili, že poté, co se před nimi objevil tento přízrak, jsou svázaní strachy... Zubec-Anini byl opravdu obrovský.

„Eh... vy jste její přítel?“ otázal se jeden z nich.

„Chce se jen zeptat,“ vložil se do toho druhý, „jestli se musíme prát i s vámi.“

Voltroňan překvapeně ustoupil o krok zpět.

„Se mnou? Ne, ona vůbec nepotřebovat pomoc, být drsnější, o moc drsnější než já.“

Všichni tři těžce polkli a podívali se znovu na Tiplici.

„Chtít radu?“ řekl rozzlobeně Zubec-Anini. „Odejděte teď hned. Jestliže ne, tak to bude někoho bolet..., nebude-li to s ním velmi špatné.“

Voltroňan to myslel bezpochyby upřímně, ač byla teď jeho mírumilovná povaha vyprovokovaná na nejvyšší míru. Vyděšení mladíci, vědomi si své zranitelnosti, hodili pár drobných na stůl a hodlali se rychle vzdát.

Po příhodě nazvané »Tiplice v salónku« bylo přirozené, že Tiplice a Zubec-Anini se spolu dají do páru. Plný dopad spojení ohnivě Tiplice a mírného obra se projevil až za několik dnů. Na rozdíl od příhody v salónku zde nebylo nic, co by předem naznačilo nebo upozornilo na explozi.

Legionářům bylo dovoleno užívat restaurace Plaza jako společenskou místnost. Bylo zde více světla než v salónku. Obyčejně zde bylo

pár tuctů lidí – a to bylo to, co hledala Brandy, když se tu večer před spaním zastavila na šálek kávy.

Dívala se po místnosti, až uviděla Zubce-Aniniho, zabraného do stohu papíru.

„Hej, Zubče!“ řekla a naklonila se nad jeho stůl. „Jak to vypadá mezi tebou a tím zakrslíkem? Nechá tě pracovat v klidu?“

Voltroňan zdvihl hlavu a pohlédl na ni svýma černýma kamennýma očima.

„Brandy, nenazývej partnera zakrslíkem. Nezaslouží si to.“

Zaražená seržantka to odbyla smíchem.

„Sakra... vždyť to žádná urážka není. Víím, že je na zakrslíka citlivá, ale její výška!“

„NENAZÝVEJ PARTNERA ZAKRSLÍKEM!“

Voltroňan se rozzlobeně postavil. Brandy bylo velmi nepříjemné, když se všechny hlavy otočily směrem k nim.

„Sedni si Zubče,“ upozornila. „Co ti na tom tak vadí?“

„Když tě uslyší, tak z toho zešílí. Chtěla by se prát, proto ji nenazývej zakrslíkem.“

Celá místnost se dívala na rozhovor Gargantuy roty a seržantky a všichni viděli, že to seržantku popudilo.

„Podívej, Zubče!“ zabručela. „Nikdo mi nebude říkat, o čem se mám bavit – ani kapitán! Když chci nazvat Tiplici zakrslíkem, tak to udělám... a nemůžeš mi v tom nijak zabránit.“

Voltroňanova sevřená pěst ji udeřila do hlavy. Upadla na zem a chytla se nohy od židle.

Ostatní užasle zírali a v místnosti nastalo ticho. Zubec se tyčil nad seržantkou a chvěl se zuřivostí.

„VARUJI TĚ, BRANDY. NIKDY NENAZÝVEJ PARTNERA ZAKRSLÍKEM.“

Bylo to už dlouho, co Brandy někdo fyzicky napadl, ale některé věci se nezapomínají. Potřásla hlavou, aby se zmátořila, potom tápala kolem sebe, nahnátla židli a vstala.

„Příští taneček bude můj,“ zasyčela, popadla židli a vrhla se na Voltroňana.

Phule vzdychal a kontroloval si uniformu, když na jeho dveře dopadla vlna bušení.

„Vstupte, Tiplice,“ zvolal, protože se to nestalo poprvé.

Nejmenší členka rotý explodovala do místnosti a celá rudá začala chrlít, co měla na srdci.

„Kapitáne! Víte, že můj partner leží dole v místnosti s obvazem na hlavě? Že doktor říkal, že může mít otřes mozku?“

„Vím to.“

„A víte, že mu to udělala ta děvka Brandy?“

„Zaslechl jsem to.“

„Tak co s tím tedy uděláte?“

Phule na ni pohlédl.

„Nic.“

„Nic? Ale vždyť ona –“

„Poněvadž si myslím, že je lepší neudělat nic, než abych musel vašeho přítele obvinít z výtržnosti.“

Tiplice zamrkala a zaváhala.

„Obvinění? Nerozumím, kapitáne.“

„Posaďte se,“ nařídil jí tiše Phule. „Kdybych to měl řešit a postupovat podle vyhlášky, musel bych vzít v úvahu všechna svědectví o tom, že si Zubec-Anini začal... a celé to skončilo tím, že ho v sebeobraně udeřila. Nechci to udělat, takže dokud ta děvka, jak jste ji nazvala, bude plnit rozkazy, jsem ochoten si myslet, že se ta věc nikdy nestala.“

Tiplice se na chvíli zamračila a potom pohodila hlavou.

„Nemohu tomu uvěřit, kapitáne. Oni musí lhát. Zubec-Anini je ta nejjemnější duše z celé rotý. Proč by se začínal prát s Brandy?“

„Dovolte mi, abych se vás na něco zeptal,“ řekl Phule pomalu. „Chtěla byste se s Brandy pohádat?“

Malá legionářka se ušklíbla.

„Je jedním z lidí, se kterými bych se raději nestýkala, bylo-li by to možné,“ připustila. „Rovněž jsem poznala na tom cvičení, že by mě nejraději oloupala jako pomeranč. Je to děsná baba.“

Phule souhlasně přikývl.

„To je taky důvod, proč se spolu prali.“

„Pane?“

„Zdá se, že vás Brandy nazvala jedním z méně zdvořilých jmen a váš přítel se obával, že kdyby to řekla před vámi, tak by vás to pravděpodobně bolelo, protože byste se na ni vrhla vy.“

„Cože, můžete to říci znovu? Proč, ona mohla...“

Tiplice se zarazila uprostřed věty, když jí to došlo.

„Počkejte, říkáte, že starej Zubec se na ni vrhnul kvůli mně?“

„To říkají svědci. Zdá se, že si představoval, že má lepší šanci přemoci Brandy nežli vy. Samozřejmě nemá váš trénink. Udělal to, aby vás chránil. Myslel, že to musí udělat.“

Tiplice smutně pokývala hlavou.

„Pane?“

„Přemýšlejte o tom, Tiplice. Váš partner nikdy na nikoho nevztáhl ruku a snaží se, abyste se zbytečně nerozcilovala. Jestliže se nemůžete kontrolovat kvůli sobě, měla byste pomyslet na něho, předtím než zas vylítnete.“

Tiché zaklepání na dveře přerušilo jejich diskusi. Na Phulovo vyvolání do místnosti vstoupila seržantka.

„Dobrý večer, kapitáne. Ahoj, Tiplice.“

Tiplice se snažila skrýt vztek. Phule byl klidný.

„Dobrý večer,“ řekl. „Předpokládám, že jste tady kvůli Zubci-Aninimu.“

„Ó ne... Vlastně hledám Tiplici. Řekli mi, že šla směrem sem.“

„Tak jsi mě našla.“

„Myslím, že jsem povinna se ti omluvit.“

„Omluvit?“

„Jo. Přemýšlela jsem, co se stalo, a je pravda, že jsem nebyla ve své kůži. Ne proto, že bych myslela na následky, ale proto, že jsem pochopila, jak tě to moc musí trápit. Jestli by měl někdo pochopit, jaké to je být zesměšňován kvůli vzrůstu, tak jsem to já. Měla bych se polepšit, a proto se ti omlouvám. Pokusím se na to dát pozor.“

„Oceňuji to, Brandy, opravdu. Myslím, že Zubec by měl být také jedním z těch, kterým by ses měla omluvit.“

Brandy se ušklíbla.

„Byla jsem dole první. Trval na tom, abych se omluvila tobě.“

„Ó.“

„Takže se omlouvám vám oběma. Berete to?“

Tiplice přijala nabídnutou ruku a potřásly si na usmířenou.

„No, to bylo vše, co jsem chtěla. Možná, že až to tady skončíš, mohla bys přijít ke mně dolů, Tiplice. Znáám pár dobrých vtipů, možná bych ti je mohla říct.“

„Moc ráda,“ řekla legionářka a podívala se tázavě na velitele.

„Ještě jedna věc, když už jste tady, Tiplice. Co si myslíte o lekcích boje s holemi seržanta Escrimy?“

Tiplice jemně odpověděla.

„Abych řekla pravdu, kapitáne, myslím si, že to zatím není nic moc. Seržant to sice s holí umí, ale není příliš dobrý učitel. Předvádí to pro většinu lidí moc rychle... výjimkou jsou ti, kteří už něco takového dělali, jako například já. Takže já se vlastně jen dívám na to, co už dávno znám.“

„To si právě myslím také,“ řekl Phule. „Jestli s tím budete souhlasit, tak ty kursy přehraju na vás.“

„Na mě? Já toho zas tolik o boji s tyčí nevím.“

„Chtěl bych, abyste si domluvila se seržantem Escrimou soukromý výcvik, a potom to učila zbytek roty. Budou si vás více vážit, když uvidí, co umíte.“

„Zkusím to, kapitáne,“ řekla Tiplice s pochybami. Potom se ušklíbla. „Víte co, budu to dělat, když vy mi budete dávat lekce šermu. Souhlasíte?“

„Dohodnuto,“ řekl velitel. „Teď už běžte a nechte mě udělat ještě nějakou práci.“

KAPITOLA DESÁTÁ

Zápis 111

Přestože změna toho, jak se legionáři dívali sami na sebe i na druhé, byla pozoruhodná, změna postoje místních občanů vůči rotě byla úžasná. Možná nejvíce na ně změnila názor hlava policie, velitel Goetz.

„Jsem rád, že jste se tu zastavil, veliteli,“ řekl kapitán a potřásl nabídnutou rukou, když se sešli ve foyeru hotelu Plaza.

„Bylo od vás hezké, že jste mě pozval na ukázkou nových zbraní. To mi stálo za to přijet,“ řekl Goetz. „Když už o tom mluvíme, díky i za pozvání na hostinu, kterou připravoval váš šéfkuchař. Bylo to vynikající, i když jsem většinu času nevěděl, co vlastně jím.“

„Abych pravdu řekl,“ usmál se Phule, „tak ani já. Ale raději jsem se neptal. To by mohlo být zdraví nebezpečné. Escrima je znám tím, že je, co se vaření týče, velmi háklivý. Ale chutnalo to skvěle, tak co.“

„Samozřejmě,“ přikývl Goetz. „Nejlepší bylo to opékané prase. V této souvislosti si ovšem vzpomínám na hlášení, které jsem dostal den předtím. Týkalo se tří prasat chybějících ve zvěřinci místní univerzity.“

Phule v duchu zaklel. Nevšiml si, že by se Čokoládový Harry při uspokojování Escrimových potřeb pohyboval nějak zvlášť na špatné straně zákona. Kdyby to zjistil, dvakrát by si rozmyslel pozvat na hostinu šéfa policie. Nebo by alespoň zajistil, aby se prasata neservírovala vcelku.

„Dejte nám pár dní,“ řekl opatrně, „a my určitě zjistíme, kde jsme ty suroviny nakupovali.“

„Pár dní?“ Goetz nadzdvihl obočí. „Váš zásobovací seržant by musel být slepý, kdyby mu trvalo víc než pár hodin vyhrabat potvrzení o nákupu prasat.“

„Podívejte, veliteli...“

„Klid, kapitáne,“ řekl policista, „jenom jsem vás trochu škádlil. Ti univerzitní studenti, kteří neustále demonstrují za svobodu projevu, zlepšení morálky a vůbec za všechno, mi přidělávají starosti. Chtělo by to víc než jen pár prasat, aby se vyrovnalo skóre. Jen jsem chtěl, abyste věděl, že nejsme úplně neinformovaní..., co je zas, u všech d'áblů, tohle?“

Phule se podíval směrem, kterým ukazoval velitel policie, a usmál se.

„Tohle? Ale, to je jen jeden z našich experimentů. Funguje překvapivě dobře.“

Předmětem jejich pozornosti byl Spartakus. Sinthian stál na svém novém prkně a zkoušel si jízdu po schodišti, které vedlo z mezipatra do foyeru. Zrovna, když ho sledovali, se naklonil kupředu a odrazil prkno od paty schodiště. Vypadalo to, že nedostatek zkušeností ani děsivě se zvětšující rychlost mu nikterak nevadí. Prosvištěl dolů a nabral si to napříč halou, přičemž se úspěšně vyhýbal skupinkám legionářů zabraných do hovoru. Ti si ho nevšimli, stejně jako recepční a hotelový personál.

„Koukám, že ostatní jsou na tuhle zábavu zvyklí,“ řekl Goetz suše.

„Když si ho budeme všimat, začne se předvádět,“ řekl Phule. „Pak by mohl někdo přijít k úrazu. Je na té věci opravdu dobrý..., vlastně na ní žije. Překvapuje mě, že jste si ho dosud nevšiml. Obvykle s ní každý večer jezdí v parku a závodí s místními dětmi.“

„Promiňte, kapitáne.“

Phule se obrátil a spatřil zásobovacího seržanta, který se tu znenadání objevil. Opětoval pozdrav a řekl:“

„Dobré ráno, Harry. Zrovna před chvílí jsme o vás mluvili. Co se děje?“

„Nic, kapitáne. Akorát že za chvíli bude ukázka zbraní, a tak jsem si řek, že bych vás tam odvez na svém motodle.“

„Dnes ne, seržante. Pojedu s velitelem Goetzem..., mimochodem, vy dva už jste se setkali?“

Harry pod policistovým upřeným pohledem sklopil oči.

„Já... jsem už samozřejmě o panu Goetzovi slyšel.“

„A já jsem už slyšel o vás,“ řekl Goetz se škodolibým úsměvem. „Ted’ na to není čas, ale určitě si s vámi někdy promluvíme.“

„No, ale Harry má pravdu v tom,“ řekl Phule rychle, „že je nejvyšší čas vyrazit.“

Nové cvičiště legionářů už bylo téměř dostavěno a každý, kdo ho viděl, byl překvapen jeho kvalitou. Jedna z prvních věcí, které byly dokončeny hned po výcvikové dráze, byla střelnice. Právě tam se měla ukázka odehrát. Zástupce Phulovy zbrojovky měl s sebou impozantní sbírku zbraní a neustále o nich něco mlel. Měl ve zvyku říkat veliteli roty »Vilíku«, což Phula přivádělo do rozpaků a všechny ostatní, včetně Goetze, to pobavilo. Obchodníková obrovská znalost zbraní a smrtící přesnost střelby mu však rychle získala respekt celého shromáždění.

Vyvrcholení přišlo, když legionáři dostali možnost vyzkoušet si některé zbraně sami. Seržantům se je ještě dařilo jakž takž držet na uzdě, když se šikovali na prostranství, ale později už byl vzduch prosycen praskáním výstřelů ze všech hlavních, jak legionáři o překot páli-li na různé cíle.

„Máte tu docela výběr,“ řekl Goetz a rozhlížel se ze svého místa na tribuně vedle kapitána.

„To ano, myslel jsem si, že se vám to bude líbit. Zvláště ty plastické gumové náboje, které nezabíjí, jsou zajímavé.“

Policista se zašklebil.

„Když už něco takového používáte, tak se ovšem musíte sám nějak chránit. My raději používáme obušky než tohle. Moji muži totiž střílejí daleko lépe na terč než naostro. Vlastně mohu klidně říct, že ve stresu jsou skoro tak špatní střelci jako vaše posádka.“

Bylo očividné, že střelba legionářů má do přesnosti daleko. Veškeré zásahy cílů byly způsobeny spíše hromadnou palbou než nějakým mířením.

Ted’ bylo na Phulovi, aby se zašklebil.

„Už jsem viděl horší, přesněji řečeno, už jsem viděl víc mizerných střelců shromážděných na jednom místě. Co je však důležitější, už jsem *učil* horší střelce, než jsou tihle. Původně jsem chtěl s tímhle představením počkat do doby, až budou mít vojáci něco umět. Jenže

tohle je jedna z putovních Ukázek Phulovy zbrojovky, které cestují po celém vesmíru, a tak bylo lepší uspořádat to hned, než pár měsíců čekat, kdy se tu zase někde objeví. Teď bude ovšem dost těžké udržet vojáky dál od automatických zbraní, alespoň do doby, než jim vtluču do hlav nějaké základy.“

„V tom s vámi souhlasím, kapitáne. Pokud je hned na začátku nenaučíte, jak s tím pracovat, budou se pouze spoléhat na svou palebnou sílu, místo aby se učili, jak střílet.“

Phule, jako by ho právě něco napadlo, otočil hlavu na Goetze. „Možná bych se na to neměl ptát, veliteli, ale zdá se mi, že váš postoj vůči mně a celé rotě se od našeho posledního setkání pořádně změnil.“

„To máte pravdu, Phule. Možná jsem trochu tvrdohlavý, ale jinak jsem schopen upravovat si názory podle očividných faktů. Hodně mých pochůzkářů si vaše hochy otevřeně chválilo. Lidé z vaší posádky umravňují bandy výtržníků, a pár z nich nás dokonce přivedlo na stopu zločinců, které jsme už dlouho hledali. Navíc se ukazuje, že když se kolem potloukají lidé v uniformách, je jedno, jestli v policejních nebo jiných, každý lump si dvakrát rozmyslí, než si něco začne.“

„To je skvělé,“ řekl kapitán. „Věděl jsem, že mí lidé jsou v jádru dobří. Když jednou zjistili, že se mohou změnit, není nikterak překvapující, že se pokouší změnit k lepšímu.“

Goetz zdvihl ruku.

„Nechápejte mě špatně, kapitáne. Nebudeme si nalhávat, že vaši vojáci jsou nevinní andílci. Zatím udělali pár dobrých věcí, takže jsem k vám vstřícnější.“

„Ne dost vstřícný, abyste nehlásil do štábu legie každý krok, který moje posádka udělá,“ poznamenal Phule kysele.

Goetz si povzdychl a pokrčil rameny.

„Dělám to na základě jejich přímé žádosti. Dostal jsem ji zhruba v tu dobu, kdy jste přijel. Nechci se vám plést do vašich záležitostí, ale vypadá to, že někdo ve velení vás nemá rád. V každém případě vás pečlivě sledují a čekají, až uděláte chybu.“

Kapitán se zamračil. „To jsem nevěděl. Díky za varování.“

„Varování?“ Goetzův obličej byl nevinnost sama. „Jen jsem poskytl informaci jednomu z našich občanů, kterým mám sloužit a chránit je.“

„Chápu,“ přikývl Phule. „Takže díky... za informaci. Uvítal bych, kdybyste mi –“

„Kapitáne!“

V hlase, který volal, byla zvláštní naléhavost.

„Promiňte, Goetzi. Co se děje, Zubče-Anini?“

„Spartakus se chystá střílet!“

Rychlý pohled na střelnici Phulovi dokázal pravdivost tohoto tvrzení. Sinthian jel na svém prkně a brokovnici, kterou mu Čokoládový Harry podal během jízdy, svíral v chapadlech.

„Tak se mi zdá,“ řekl Phule, „že situace je vhodná k tomu –“

„Znáte třetí Newtonův zákon?“

Phule se zamračil. „Jaký zákon?“

„Ten říká, že-“ začal velitel Goetz, ale větu už nedokončil. PRÁSK!

Sinthianova schopnost ovládat prkno byla natolik velká, že místo aby ho z něj zpětný náraz brokovnice prostě vykopl, začal se na něm prudce točit jako káča..., i když ti, co byli v jeho blízkosti, by dali přednost první variantě. Spartakus totiž neustále střílel. Ti, kdo o třetím Newtonově zákoně nikdy neslyšeli nebo už na něj dávno zapomněli, byli nyní názorně přesvědčeni o jeho pravdivosti. Neboli, každá působící síla vyvolává sílu stejné velikosti, ale opačného směru. Jednoduše řečeno akce a reakce.

Ať už to věděli, nebo ne, ať už byli dobří, nebo špatní střelci, všichni prokázali skvělý smysl pro přežití. Každý, včetně pozorovatelů na tribuně, sebou hodil na zem. Spartakus naštěstí střílel pouze jednotlivými náboji, takže veškerá zranění nebyla nijak *vážná*. Kdyby přepnul na automatický chod, výsledek by tak veselý nebyl.

„Zdá se mi,“ řekl Goetz, když se zvedl ze země a podíval se na Phula, „že ta zbraň je na něj trochu silná. Přinejmenším, dokud stojí na prkně.“

„To vidím taky,“ řekl kapitán, který se už posadil zpět na své místo, „jenže ono je to těžké. Oči na stopkách Sinthianům neumožňují mířit. Právě proto jsem jim dal brokovnice. Vykašlal bych se na to a

dal jim automatické zbraně, ale obávám se, že problém zpětného nárazu se tím jen zvětší.“

„Jednoduše potřebujete něco, co tolik nekope.“ Goetz se zamyslel. „Uvažoval jste o tom vybavit je vzduchovými zbraněmi?“

„Vzduchovými zbraněmi?“

„Zbraněmi, poháněnými stlačeným vzduchem, které střílejí barevné kuličky. Tady na planetě jsou lidé, kteří je používají ke hrám na válku. Říkají tomu paintball a mají dokonce svůj klub.“

„Aha, tohle.“ Phule zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že jsou to spíš drahé hračky než zbraně.“

„Některé z těchto »hraček« jsou plně automatické a mají ústřelovou rychlost víc než čtyři sta stop za vteřinu.“

„Opravdu?“ kapitán vypadal překvapeně. „To jsem nevěděl. No ale stejně, k čemu je dobré po někom v boji střílet barevné kuličky. Ono je celkem jedno, jakou mají rychlost.“

„No,“ – Goetz se spiklenecky zašklebil – „možná bych vám mohl sehnat vysoce explozivní paintballové náboje.“

„Vysoce explozivní?“ nyní Phule vypadal opravdu zaujatě. „Je to legální?“

„Možná vás to překvapí, pane Phule, ale policie docela často používá věci, které nejsou tak docela v souladu se zákonem.“

„A – ha. Co mě tahle informace bude stát?“

„Já si to promyslím,“ řekl velitel. „Odpovídající cena by byla, kdybyste nám poskytl vašeho kuchaře na banket, který pořádáme příští měsíc.“

„Jako správný občan to udělám rád,“ usmál se Phule. „A docela rád bych věděl, jakým způsobem můžeme získat tyhle ne úplně legální zbraně.“

Goetz vstal ze svého místa a řekl: „Rád se o to postarám.“

Při dalších Spartakových pokusech o ovládnutí zbraně se Sinthian rozhodl, že bude stát raději na pevné zemi.

Poté Čokoládový Harry nepoučen vtiskl brokovnici aristokratickému Sinthianovi Louieovi. Vzhledem ke své neschopnosti dosáhnout Spartakova mistrovství v ovládání prkna, Louie už svou snahu v tomto směru dávno vzdal, takže nevyvstal žádný problém. Střílel ze

země nebo ze sajdkáry Harryho vznášedla. Svou zbraň byl schopen ovládat docela dobře, nebo to aspoň předstíral kvůli Phulovi, aby mu dovolil pokračovat ve střelbě.

Vrcholem bylo, že jeden z legionářů našel starou německou helmu, do které vyvrtal díry pro Louieovy oči na stopkách. Čokoládový Harry, trůnící za řídítky svého motorového vznášedla, a Louie v helmě, z níž mu trčely oči, a s brokovnicí v rukou, představovali takový obrázek, že většina kolemjdoucích se alespoň na chvíli zastavila a nemohla od nich odtrhnout oči. Velitel Goetz k tomu prohlásil, že tato dvojice by při potírání zločinu měla daleko větší úspěch než celý oddíl policistů.

Kupodivu se zdálo, že i třídní předsudky mezi oběma Sinthiany pomalu mizí. Rozhodli se totiž, že se z nich stanou obchodní partneři a začnou dovážet klouzací prkna na svou domovskou planetu. Spartakus nafilmoval spoustu ukázek a Louie využil své rodinné kontakty a vliv, aby zajistil potřebné licence a povolení. Celá rota udělala sbírku na jejich základní kapitál, což bylo něco nevídaného, a doufala, že se jí tato investice v budoucnu vrátí.

Duch přátelství a spolupráce, který se začal mezi legionáři tvořit, přispěl i k tomu, že začali lépe chápat jeden druhého. Nespočetné roztržky a rozdíly mezi nimi byly zapomenuty a celou rotou začal prorůstat duch pospolitosti. Každý legionář se k druhým stával víc a víc tolerantnější.

Některým to však trvalo déle.

Tohle byla poslední noc, kterou rota trávila v Plaze. Stavba jejich nové základny byla hotová a už byl vydán rozkaz připravit vše k jejich zítřejšímu odjezdu. Když dobalili, sešli se legionáři ve foyeru, aby uspořádali malou rozlučku. Samozřejmě, že tam nebylo tolik místa k sezení, aby se tam vešla celá rota najednou, ale spousta lidí se jen opírala o zeď nebo seděli ve skupinách na schodech nebo prostě chodili od hloučku ke hloučku a bavili se. A jak je obvyklé ve společnosti lidí se stejným zaměstnáním, většina hovorů se točila kolem jejich práce. Každý se předháněl, kdo kdy zažil horší službu.

„...tak ty si myslíš, že bažiny jsou drsný?“ Brandy se zachechtala a zamávala rukou se sklenicí, aby přivábila pozornost. „Tak poslouchej, jednou jsem sloužila v posádce, která byla umístěná – představ si to – na krvavý ledový hoře. Nikdy nikdo nezjistil proč, ale v tom, co jsme tam měli, se prostě nikdo nemohl zahřát. Po pár tejdnech mražení vypadali i ti nejhnusnější z nás docela dobře!“

Houf legionářů se překřikoval, protože každý chtěl být dalším vypravěčem.

„Řeknu vám, co je to drsná služba,“ prohlásila Tiplice a strkala do ostatních, aby byli zticha. „Moje druhá štace, nebo možná třetí? ...no, to je jedno. Tak tam jsme měli velící důstojnici, která nesnášela mrňouse. Jedinej způsob, jak jsem se dostala k basketbalu, byl, že jsem dělala míč. A vona si mě jednou zavolala do kanceláře a řekla –“

„Já vám řeknu, co je fakt drsná služba!“

Celá skupina se otočila a uviděla poručíka Armstronga, který jen stěží udržoval rovnováhu a nejistě se k nim potácel.

„Vono... je úplně jedno, *kde* ste a *co* tam děláte. Když máte za velícího magora... a ten magor je... váš fotr a jeden z nejuznávanějších vojáků vůbec, pak... strávíte celej život tím, že se snažíte bejt aspoň z desetiny tak dobrej, jak říká, že byl on. *To* je drsná služba. Jenom si přeju, aby ten zkurvysyn byl naživu dost dlouho, aby stačil udělat nějakou chybu.“

Legionáři se překvapeně dívali, jak se Armstrong snaží dopravit sklenici ke rtům.

„Ehm... co takhle si jít lehnout, poručíku?“ řekla Brandy opatrně. Armstrong se na ni podíval zamlženým pohledem a snažil se na ni zaostřit.

„Máte... pravdu, seržante Brandy. Nesmím říct nebo udělat něco, co by ze mě udělalo nevh...nevhodnej příklad. Já... myslím, že puđu na čerstvej vzduch. Dobrou... noc.“

Poručík se pokusil o pozdrav a začal se potáčet ke dveřím, přičemž se jednou rukou přidržoval zdi. Ostatní ho tiše sledovali.

„Důstojník a gentleman..., bůh nás chraň,“ řekl někdo.

„Nezdá se vám,“ řekla Tiplice, „že by se neměl procházet po ulici v tomhle stavu?“

„O co jde, vždyť je to lampasák.“

„Jo, ale je to náš lampasák. Nerad bych viděl, jak se něco stane někomu, kdo nosí stejnou uniformu jako já. Jdeme na to, Tiplice, pomůžeme tomu chlapovi, než si někde nabije hubu.“

Phule sledoval tuto výměnu názorů skryt za velikým fíkusem. S uspokojením viděl, že se legionáři víc a víc zajímají jeden o druhého. Ať už z kamarádství nebo kvůli reputaci roty, tento duch byl tady přítomen. Pokud by to vydrželo, pak možná...

Pípání náramkového komunikátoru mu přetrhlo nit myšlenek.

„Mami?“ řekl. „Co děláš nahoře? Pojd' dolů a –“

„Máme problém, tati,“ ut'ala ho komunikační odbornice, „máte na lince šéfa policie. Říká, že to spěchá.“ Phule si v duchu poblahopřál, že zatím nic nepil.

„Spojte nás.“

„Jste na příjmu, můžete mluvit, veliteli.“

„Willarde? Uděláte nejlíp, když se posadíte. Pár vašich hochů se venku veselilo a udělali sakra pitomou věc.“

„O co jde?“ řekl velitel a dobře věděl, jak bude znít odpověď.

„Vypadá to, že se navezli k někomu do domu,“ informoval ho šéf policie. „To by ještě samo o sobě nevadilo, ale ten dům patří guvernérovi a on je nechal osobně strčit do báně.“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Zápis v deníku 112

Přestože se můj zaměstnavatel snaží z většiny problémů vykupovat, co se týče politiků, používá drsnější metody. Není to, jak by se dalo předpokládat, výsledek nějaké jeho nechuti k vlivu »zvláštních zájmových skupin« ani to, že věří myšlence, že »čestný politik je ten, který, je-li někým zaplacen, zůstává zaplacen«. Je to opřeno o jeho neústupnou víru, že zvolení úředníci by neměli být přepláceni, aby vykonávali svou profesi.

Jak říká: „Číšnice a krupiéři jsou nejméně placení, protože se očekává, že dostanou spopitné. Takže jestliže jim někdo spopitné nedá, okrádá je na jejich živobytí. Na druhé straně veřejní úředníci žijí ze svých pravidelných příjmů, takže nějaká snaha dávat jim peníze za malou službičku je špatná a mělo by se za to zavírat.“

Netřeba říkat, že tento postoj k úředníkům mu popularitu u nich nezvýšil...

Guvernér Wingas neboli Větroplach, jak ho nazývali jeho protivníci, nemohl potlačit vzrušení, když se o něj začal Phule zajímat. Neustále četl, že je multimilionářem, usídleným v kolonii, a proto namáhal svůj mozek, aby přišel na to, jak z Phula vylákat nějaký tučný příspěvek na volební kampaň. Všechny jeho pozvánky na obědy, na večere nebo do společnosti zůstávaly bez odezvy.

Ted', po dlouhé době, dostal šanci nejen se setkat s dědicem zbrojovky, ale setkat se s ním za okolností »vhodných pro vyjednávání«. Slovy laika – se dvěma legionáři, uvězněnými a zamčenými v cele, měl velitele v hrsti. Neměl v úmyslu se dohodnout levně nebo dokonce... být shovívavý.

„Takže jsme se nakonec setkali, pane Phule... nebo vám mám říkat kapitáne Jestere?“ Guvernér se pousmál a opřel se pohodlně v

koženém křesle před psacím stolem – zatímco Phule si sedl na židli určenou hostům.

„Zůstaňme u kapitána Jesteru,“ řekl Phule, nevraceje žádný úsměv. „Tohle není žádná společenská akce. Jsem tady služebně.“

„V pořádku,“ pokývl Wingas hlavou. „Jste jediný, kdo nepřijal žádné mé pozvání. Nuže, můžeme začít vyjednávat? Co pro vás mohu udělat? Abych byl upřímný, očekával jsem vás již dříve.“

„Nejdříve bych se měl zmínit o jisté věci,“ odvětil velitel otevřeně. „Co se týče toho, co byste mohl pro mě udělat, je zrušit obžalobu dvou mých legionářů, kteří právě teď odpočívají ve vězení.“

Guvernér zakroutil hlavou.

„Nemohu to udělat. Ti muži jsou kriminálníci. Osobně jsem je chytil v téhle místnosti. Ne, pane. Nemohu pomyslet na to, že kdybych je pustil na svobodu, tak by zase kradli..., samozřejmě pokud mi nedáte... důvod k shovívavosti.“

„Mohu vám dát důvody hned dva, guvernére,“ procedil Phule mezi zuby, „ačkoliv očekávám, že vám bude záležet jen na jednom. Nejdříve bych chtěl říci, že ti muži se do vašeho domu nevloupali...“

„Vy jste mě asi neslyšel, kapitáne,“ usmál se guvernér. „Já jsem je chytil!“

„...oni se snažili dostat ven z vašeho domu,“ zakončil velitel, jako kdyby ho nikdo byl nepřerušil.

„Víte, moji legionáři dychtivě touží po šanci dostat práci u vaší čestné stráže, kterou vypisujete pro Pravidelnou armádu. Tito dva muži, Do-Wop a Sushi, se sem vloupali, aby našli nějaký způsob, kterým bych vás mohl donutit dát nám šanci.“

Phule se odmlčel.

„Kolem a kolem, je to moje chyba. Hovořil jsem o hledání způsobu. Oni to slyšeli a zkusili ho pro mne i najít. Něco tu vystrachali a já jsem jim nařídil dát to zpátky. Opravdu. Vy jste je chytil, když byli na odchodu. V krátkosti – nebyl to žádný zločin, který by se musel ospravedlnit, abyste stáhl obžalobu.“

„Žádný zločin!“ zasupěl guvernér. „Kdybych věřil té vaší historce, kapitáne, což se neděje, tak jste právě řekl, že se sem vloupali celkem dvakrát.“

Velitel se poprvé od svého příchodu do místnosti usmál.

„Přeberte si to, jak chcete. Bud’ mi věříte, anebo nevěříte. V případě, že byste měl problémy s rozhodováním...“ Phule natáhl ruku a ukázal na guvernéřův stůl. „Spodní šuplík vlevo, svazek se štítkem »Staré záležitosti«. To je to, co přinesli. Přesvědčen?“

Guvernéřův úsměv se vytratil takovým fofrem, jako kdyby právě prohrál volby.

„Jestli myslíte...“

„Upřímně, guvernéře,“ pokračoval Phule. „Nezajímá mě, jaké je vaše sexuální zaměření, ani jak ho využíváte a s kým. Chci jen, aby byli moji muži zpět. Samozřejmě, pokud by se to dostalo k soudu, svědčil bych v jejich prospěch včetně detailního popisu – který mají sdělovací prostředky velmi rády – těch ukradených obrázků.“

„Nemůžete dokázat něco,“ obořil se guvernéř, „dokud... cože! Říkáte, že máte kopie těch obrázků?“

„Mohl bych lhát a říci ano,“ řekl Phule, „ale pravdou je, že nelžu. Nemám žádný úmysl použít jich proti vám. Proto jsem řekl mým mužům, aby je vrátili zpět. Nicméně pověst politika je věc velmi choulostivá, není-liž pravda? Nejmenší náznak skandálu ji může zničit nezávisle na tom, je-li anebo není-li důkaz. Otázkou pro vás je, stojí-li za to věznit mé muže, a ohrozit tak svou kariéru.“

Wingas se chvíli díval na Phula. Potom popadl telefonní sluchátko a zuřivě vytulkal číslo.

„Komisaře Goetze, prosím. Tady guvernéř Wingas... Ahoj, komisaři, tady guvernéř. Já... je pěkná, díky... Podívej, rozhodl jsem se stáhnout žalobu na ty dva legionáře, které máš teď ve vazbě... To je v pořádku, nech je jít... Neptej se mě proč. Prostě to udělej.“

Praštil sluchátkem a zadíval se z okna. Čekal, dokud se jeho nálada trochu nezmírní, a potom se obrátil k Phulovi.

„Vše je v pořádku, kapitáne Jestere. Je to vyřízeno. Teď, jestli proti tomu nic nemáte, tak bych vás požádal o prominutí. Myslím, že musím spálit nějaké fotografie.“

K jeho překvapení však neudělal Phule ani krůček.

„Ještě jedna věc, o které bych si s vámi rád pohovořil, guvernéře.“

„Ještě něco?“

„Čestná stráž, o které jsem se již zmínil.“

„Ó ano. Jediná věc, kdy jste nehodlal použít obrázků, abyste si ji vynutil.“

S obdivuhodnou rychlostí se guvernér zbavil svého vzteku. V politice není místo pro toho, kdo se nedokáže rychle přizpůsobit situaci nebo si libuje v nenávisti k někomu, kdo by mohl být mocným spojencem nebo sponzorem. Na chvíli Wingas doufal, že by snad mohl po tom všem ještě dostat příspěvek!!!

„Víte, guvernére Wingasi,“ řekl Phule, „myslím, že se můžeme ochnout v situaci, kdy bychom mohli potřebovat jeden druhého.“

Guvernérova naděje značně vzrostla. Bylo to divné, ale lidé jen výjimečně přišli rovnou s nějakou žádostí... nebo nabídkou. Jednoduše se musí počkat, než se k tomu dopracují. Jediné, co teď guvernéra trápilo, bylo, jak velký ten příspěvek asi bude a jak dlouho bude trvat, než se Phule dostane na dolní hranici.

„V politice to tak chodí,“ řekl.

Velitel si pozorně prohlížel místnost. Jeho pohled se zastavil u knih s koženou vazbou a uměleckých děl, které zdobily zdi.

„Máte to tady hezké, guvernére.“

„Díky. My...“

„Ačkoli asi ne tak hezké, jako je dům ve městě nad Altairem, ve kterém bydlí vaše žena.“

Ačkoliv chtěl být guvernér shovívavý, píchlo ho u srdce, když slyšel o svém osobním vlastnictví... a o své manželce.

„Ano, ano. Takže, o jak velkém příspěvku na kampaň tady mluvíme?“

„Příspěvku?“ sraštil Phule čelo. „Myslím, že se mýlíte. O žádném příspěvku na kampaň jsem nemluvil. Zvláště, když si žijete nad poměry.“

Wingas zčervenál. „Kdo říká, že si žiju nad poměry?“ otázal se.

„Ne »kdo«, guvernére,“ řekl velitel. „Lépe by sedělo »co« – zvláště vaše současná žádost o půjčku. Upřímně, nedostanete-li ji, budu překvapen, když do konce roku nezkrachujete.“

„Je to jen konsolidační půjčka, takže mohu... No moment! To je důvěrná informace! Jaké máte právo k tomu, abyste se hrabal v mých osobních záležitostech?“

„Souhlasím, ta informace je důvěrná,“ ujistil ho Phule. „Jsem členem správní rady banky, kterou jste o tu půjčku požádal, a z této pozice jsem povinen zjistit co nejvíc o tom, zda tato půjčka není riskantní.“

Guvernér se zhroutil v křesle, jako by ho někdo udeřil.

„Chcete tím říci, že pokud nedám legii smlouvu na čestnou stráž, bude žádost o půjčku zamítnuta?“

„Řekněme, že bych to musel zahrnout do posudku o vaší spolehlivosti a rozhodnosti,“ usmál se velitel.

„Rozumím.“

„Avšak něco si musíme ujasnit. Nechci, abyste ten kontrakt dodal legii na talíři. Dejte jim jen stejnou šanci jako Pravidelné armádě.“

Wingas se na Phula překvapeně podíval.

„Jestli vám to nevadí, kapitáne, rád bych se zeptal, proč to nechcete hned?“

„To je zajímavá otázka, guvernére,“ řekl velitel. „Víte, snažím se v mých legionářích vypěstovat důvěru v sebe sama. Jestliže si ten kontrakt vybojují ve spravedlivém boji s armádou, tak jejich sebedůvěra vzroste. Kdybych jim ten kontrakt zařídil a dal jim ho, mělo by to účinek zcela opačný. Mysleli by si, že mohou získat zaměstnání jen tím způsobem, že jim ho seženu. Jsem si jistý, že při otevřené spravedlivé soutěži obstojí přinejmenším stejně dobře jako Pravidelná armáda.“

„Zajímavé,“ zamumlal zamyšleně guvernér. Díval se z okna a pak zakroutil hlavou.

„Ne, nemohu to udělat. Vzhledem k tomu, že jste na mou hlavu namířil zbraň, kapitáne, měl bych k vám být upřímný. Normálně bych si vzal vaše peníze a vrátil se zpátky se zprávou, že je vše v pořádku. Situace je ale taková, že nemohu vašim chlapcům dát šanci. Již jsem podepsal kontrakt s Pravidelnou armádou a nemohu to vzít zpět, i kdybych chtěl.“

„Očekával jsem to, guvernére,“ řekl Phule s lehkostí. „Věřím, že jsou nějaká zadní vrátka, která byste mohl použít..., kdybyste chtěl.“

„O co jde?“

„Nařízení, které zakazuje jednostrannou dohodu s brannou mocí bez poskytnutí řádných soutěžních podmínek, samozřejmě.“

„Omlouvám se, nevzpomínám si na nějaký takový –“

„Vzal jsem s sebou na důkaz kopii tohoto nařízení.“

Velitel vytáhl kus papíru a položil ho na stůl před guvernéra.

„Všimněte si, že to podepsali členové Sněmu kolonie a je to datováno týden předtím, než jste podepsal ten kontrakt s Pravidelnou armádou... pane.“

Wingas se nenamáhal, aby ten dokument sebral. Namísto toho se na Phula podezíravě podíval.

„Kapitáne..., proč se domnívám, že kdybych požádal o originál tohoto dokumentu, zjistil bych, že některé podpisy jsou ještě mokré?“

„Myslím, že jsem se již zmínil o tom, že jsem se musel ještě někde zastavit, než jsem vám zavolał,“ řekl Phule klidně.

Guvernér zvedl ruce.

„Dobře! Vzdávám se! Vypíšeme soutěž, kde vy a vaši rváči dostanete šanci na kontrakt! Je to všechno, nebo chcete také mého psa? Dceru nemám.“

„To je vše, guvernére Wingasi,“ řekl Phule, když ten papír sebral a zandal jej do kapsy. „Netřeba říkat, jak jsem rád, že jsme si trochu popovídali. Byl jsem si jist, že si vyhovíme.“

„Kapitáne Jestere!“

Guvernérův hlas ho zarazil, když už měl ruku na klice dveří.

„Pane?“

„Už jste někdy uvážil, že byste se ucházel o místo v nějaké státní instituci?“

„Já pane? Ne.“

„Dobře.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Záznam 121

Když se probírám svými starými záznamy, zjišťuji, že vzbuzují představu, že můj zaměstnavatel byl vždy nad věcí a předvídal každou eventualitu. Tak to úplně nebylo. Určitě byl výjimečný, když přišlo na to, přizpůsobit se rychle nové situaci nebo skrýt své překvapení, ale on býval překvapený... mnohem častěji, než by si připustil. Víím, o čem mluvím, neboť jsem byl přítomen při několika příležitostech, kdy byl přistižen (alespoň jak se to jevílo mně) se spuštěnými kalhotami.

Nová základna neboli Klub, jak jí legionáři začali říkat, si, co se týče komfortu, s hotelem Plaza nijak nezažala. Kromě už zmíněné překážkové dráhy a střelnice měla vlastní plovárnu a saunu, středně velkou tělocvičnu a tolik pokojů, že se v nich mohla ubytovat malá armáda. To nejlepší však byla kombinace jídelny, společenské místnosti a salónku. Měla pohodlné pohovky a prostor na házení šipek mezi roztroušenými stoly. Bylo to ideální pro odpočinek v době volna a z řečí se tam dalo zjistit množství informací, které legionáři před svými nadřízenými tajili.

Phule se rozhlédl a zasedl k snídani. V jídelně byla zvláštní atmosféra. Zdálo se, že se dnes ráno něco děje. Legionáři dávali hlavy dohromady a stále si něco mumlali. Zachytil pár pohledů, které se na něj upíraly..., a bylo jasné, že jeho přítomnost vyvolala neobvyklý rozruch. Velitel to přešel bez poznámky. Připadal si jako mezi dětmi, které zjistily, že přišel učitel. Nechápal, co toto chování způsobilo. Nakonec vzdal snahu přijít na to, co se děje, a posadil se vedle svého sluhy.

„Dobré ráno, Beekře,“ řekl a rozhlížel se po místnosti. Ani si nevšiml, že Beeker stále upírá oči na obrazovku svého počítače.

„Dobré, pane.“

„Pověz, Beeku..., dozvíš se od vojáků věci, které mně neřeknou..., nevíš, co je to dneska ráno popadlo?“

„Myslím, že vám to mohu objasnit.“

Phule obrátil pohled na Beekra, přesněji na temeno jeho skloněné hlavy.

„No a?“

„Myslím, že vám tím také vysvětlím poměrně značný příspěvek Brandy do fondu roty... ten, co vás tak překvapil.“

„Tak Beeku, nenapínej mě.“

„Podívejte se na tohle, pane,“ řekl Beeker a ukázal veliteli obrazovku svého počítače. Byla na ní stránka z nějakého časopisu, na které byl obrázek s palcovými titulky:

PEKELNÉ KRÁSKY

Děvčata z Phulovy rotы přicházejí v malé, střední a (velmi) velké velikosti!!

Zbytek stránky zabíral obrázek, na kterém byly v plném lesku vyvedeny postavy Brandy, Tiplice a... Mámy! Beeker sledoval velitele a hledal nějakou známku překvapení nebo paniky, ale Phule zachoval kamenný výraz, stejný, jaký měl po celou dobu svého působení v rotě. Jediné, co bylo na jeho reakci nenormální, byla doba, po kterou sledoval displej, a i to by poznal jen člověk, který ho dobře zná. Phule totiž byl obvykle schopný vstřebat informace a udělat na jejich základě rozhodnutí během okamžiku, ale teď civěl na obrazovku a nemohl od ní odtrhnout oči.

„Mohu to nahrát a udělat vám kopii, pokud chcete, pane,“ řekl nakonec sluha, který už nemohl vydržet Phulovo mlčení.

„Já vím, Beekře,“ zazněla odpověď a Phule pokračoval ve fascinovaném zírání na obrazovku.

„Nebyl by to žádný problém,“ pokračoval Beeker neodbytně. „Pár legionářů už mě o to požádalo, takže udělat jednu nebo dvě kopie navíc –“

„Je ten časopis místní, nebo mezihvězdný?“

„Co myslíte, pane?“

Phule chvíli zíral na vzdálenou zeď.

„Myslím...“

„Á, už jste to viděli, ahoj Beekře!“

Beeker zdvořile povstal, aby se s první seržantkou pozdravil.

„Dobré ráno, Brandy. Máte pravdu, kapitán a já už jsme o tom mluvili.“

„Vážně? No a co myslíte, pane? Není to špatný, co?“

„Není... vypadáte dobře, Brandy,“ Phule se zmohl na malý úsměv. „Všechny vypadáte dobře.“

„Taky si myslím,“ zazubila se seržantka. „Řeknu vám, že jsem nejdřív byla trochu nervózní, brát na sebe ty šílený nový modely,“ – ukázala, jak »šílený«- „ale fotografové byli skvělí, tak mě to nakonec přešlo.“

Sluha přikývl.

„Mimochodem ty kopie, které jste chtěla, budou hotové dnes odpoledne.“

„To je super. Kolik vám dlužím?“

„Nic. Považujte to za můj – a kapitánův – kompliment. Koneckonců ta tiskárna je jeho.“

„Díky, kapitáne. No, už musím jít... mí obdivovatelé čekají.“

Phule konečně přerušil své mlčení.

„A, Brandy?“

„Ano, pane?“

Chvilí se rozmýšlel, než zformuloval otázku.

„Jak jste přiměly Mámu, aby do toho šla s váma?“

„Aby do toho šla s náma? To byl její nápad. No, uvidíme se později.“

Oba muži se za ní dívali, jak se nakrucuje před ostatními, a slyšeli vlnu bouřlivých hlasů, které se ozvaly, když k nim došla.

„Tak to byl Mámin nápad..., pane,“ zopakoval Beeker překvapeně.

Phule se smál.

„Kristepane!“ Odvázal se, tak jako již dlouho ne.

„Uvědomuješ si –“

Pípání komunikátoru ho přerušilo uprostřed věty – což je u každé inteligentní bytosti v celém známém vesmíru vždycky nápor na ner-

vy. Phule počkal, až se mu zase rozproudí krev v žilách, a pak zapnul komunikaci.

„Ano, Mami?“

„Strašně nerada tě ruším od snídaně, tati, ale máš na holografu plukovnici Battleaxovou. Chce s tebou děsně mluvit.“

„Jsem na cestě,“ řekl Phule a vstal. „Jester končí.“

„Jak by řekla Brandy,“ prohlásil Beeker, „vaši obdivovatelé čekají.“

Vzhledem k nedávným špatným zkušenostem s umístěním holografu mimo Phulův dosah, bylo toto komunikační zařízení nainstalováno v místnosti vedle velitelské kanceláře. Místnost sice nebyla úplně nejvhodnější, ale byla blízko.

„Co jste si to zase vymyslel za hovadinu, kapitáne?“

Obraz plukovnice Battleaxové se vznášel pár stop nad kobercem, i když vzhledem k tomu, jak vibrovala vztekem, to nemusela být chyba přenosu. Neupravená uniforma byla známkou toho, že se vysílalo bez jejích obvyklých předběžných příprav.

„Hovadiny?“

„Nechte toho, Jestere. Mluvím o obrázku vašich děvčat v tom bezbožném T&A časopise!“

„Aha, tohle,“ řekl Phule a v duchu požehnal pokroku v rychlosti distribuce. „Ano, madam. Je něco v nepořádku?“

„Jestli je něco v nepořádku? Uvědomujete si, co to udělá s dobrým jménem legie?“

„Odpusťte, madam..., s dobrým jménem? Hovoříme oba o té samé legii?“

„Víte dobře, co myslím, Jestere.“

Léta cviku v udržování klidu tváří v tvář katastrofě Phulovi velmi pomohla.

„Nejsem si tím jistý. Naopak myslím, že plukovnice v našem minulém rozhovoru sama řekla, že je unavená čtením nudných hlášení o mé rotě. Navíc legionářky trávily fotografováním výhradně ve svém volném čase a pravidla legie silně omezují pravomoc velitele zasahovat do toho, jak jeho vojáci tráví čas mimo službu..., odstavce 147 až 162.“

Obraz na něj přezíravě shlédl.

„Dobrá, Jestere. Jestli to chcete brát takhle, tak odstavec 181 zakazuje legionářům vykonávat jinou placenou práci, než kterou mají v legii – a je jedno, jestli mají volno nebo ne.“

„Ale odstavec 214 legionářům povoluje vykonávat placenou práci s tím, že výtěžek musí věnovat do fondu roty, ke které jsou přiděleni. Mohu plukovníci ujistit, že legionářky postupovaly naprosto v souladu s tímto odstavcem.“

„Ten odstavec znám, Jestere. A nejsem překvapena tím, že si ho pamatujete i vy. Jenže zbytek toho odstavce říká, že velitel roty musí být takové činnosti přítomen. Postupoval jste v souladu i s tímto?“

Phule horečně přemýšlel, jestli má lhát nebo alespoň neříci všechno, což by ale později mohlo být považováno také za lež. Nakonec velmi opatrně řekl:

„Plukovníku..., madam..., jsou to jejich těla. Myslím, že nemám právo přikázat jim, aby je neukazovaly, stejně jako nemám právo přikazovat jim, aby je ukazovaly.“

Obraz se zamyslel.

„Chápu. No dobře, kapitáne. Zase jste se z toho vyvlékl. Nicméně doufám, že si uvědomujete, jaké potěšení mi způsobí, až to budu nahoře vysvětlovat.“

„Uvědomuji si to, madam,“ odpověděl Phule, v duchu potlačil úsměv, „a rád bych řekl, že já i celý zbytek roty oceňujeme vaši snahu stát za námi.“

„Fajn, tak vyřídíte té vaší bandě, že nejlépe dokážou své ocenění tím, že toho budu mít vysvětlovat co nejméně.“

„Ano, madam, zařídím se podle toho.“

„To jsem velmi ráda. Battleaxová končí.“

Obraz nezmizel okamžitě a Phulovi se na chvíli zdálo, že zahlédl na plukovníkově tváři úsměv.

Nejpodivnější na úspěšných lidech mi vždycky připadalo, že sami vypadají překvapení svým úspěchem. V případě mého zaměstnavatele – přijel k rotě Omega s jasnou představou toho, jak ji přebuduje na efektivní jednotku. Hodlal to udělat tak, že legionářům pozvedne

sebevědomí, a tomuto cíli podřídil vše. Když však jeho úsilí nakonec začalo přinášet ovoce, byl z toho absolutně rozhozený.

Samozřejmě rychlost změn byla vyčerpávající. Všechno má svou cenu, to platí i pro fanatickou oddanost, kterou zde našel. Nadšení legionářů bylo leckdy nezvládnutelné.

„...a nakonec vám mohu s potěšením oznámit, že majetek na našem kontě se od mé poslední zprávy podstatně zvětšil. Pro ty, kdo o to mají zájem, mám připravený detailní rozbor, ale jednoduše řečeno, majetek se zvětšil osmkrát, neboli z každého dolaru na našem kontě je jich teď osm.“

Po tomto oznámení začal mezi přítomnými tichý šepot a někteří legionáři zřejmě už plánovali, co s nově nabytým bohatstvím udělají. Na těchto pravidelných schůzkách se vždy shromažďovala celá rota. Přestože většina otázek se řešila přes náramkové komunikační přístroje a obecné informace navíc visely na nástěnce, velitel cítil, že je důležité setkávat se s legionáři tváří v tvář, a ti se mu za to odvděčovali plnou účastí. Chvilí čekal a pak požádal o ticho.

„Takže to by bylo, co se týče byznysu, vše. Má někdo nějaké otázky, nebo chcete se na něco zeptat, než přejdeme k dalšímu bodu?“

„Ano, pane!“

Poručík Armstrong stál s nehybným výrazem ve tváři v předpisovém pozoru. Kapitán si všiml, že několik legionářů si mezi sebou vyměnilo úšklebky, ale přičítal to jejich nesnášenlivosti k Armstrongovým armádním zvykům.

„O co jde, poručíku?“

Poručík místo odpovědi připochozoval dopředu a v každém rohu místnosti přitom prováděl perfektní obrátku. Když se dostal před velitele, švihl rukou ke štítku čepice a držel ji tam, dokud velitel pozdrav neopětoval.

„Pane! Rota mě požádala, abych jejím jménem vyjádřil stížnost.“

Když domluvil, všichni legionáři se tiše postavili do pozoru a snažili se napodobit Armstrongův vzorový postoj. Velitel se na ně podíval a čekal, co se bude dít dál. Ať už to bude cokoli, je to zřejmě jednomyslné. Ale co to, sakra, může být?

„Pohov, poručíku..., a vy ostatní také. Tohle je přece informativní schůzka. Takže o co jde?“

„No, pane..., rotě se nelíbí uniformy, které jste jí zajistil.“

„Chápu. O které uniformy jde?“

„O všechny, pane. Zdá se nám, že postrádají barevnost.“

„Barevnost?“

Phule se neudržel a po očku se podíval na ostatní. Všichni se na něj zubili.

„Tomu nerozumím. Černá je oficiální barva uniforem Vesmírné legie. I když se vám možná zdá nudná, nevidím žádný důvod ji měnit, zejména pokud se chceme vyhnout problémům s velením.“

„Nechceme změnit barvu uniforem, pane..., pouze přidat malý doplněk. Konkrétně...“

Poručík něco vytáhl z kapsy a položil to před Phula.

„...žádáme, aby nám kapitán dovolil nosit tento emblém jako znak naší jednotky..., pane!“

Emblém byl jasně červený ve tvaru diamantu a v každém rohu byla lebka s šaškovskou čepicí.

Phule si ho chvíli prohlížel a v celé místnosti se rozhostilo ticho. Pak, protože nevěřil svému hlasu, jen odlepil papír ze zadní strany nálepky a přitiskl si ji na rukáv uniformy. Pak se pomalu postavil do pozoru a zasalutoval. Jako jeden muž mu legionáři jeho pozdrav vrátili... a pak místnost vybuchla radostným halasem.

„Jak se vám to líbí, kapitáne?“

„Vymyslela to poručice Rembrandtová. Není to krása?“

„Všichni jsme pomáhali...“

Legionáři si jeden druhému navzájem přilepovali emblémy na rukávy. Z rychlosti, jakou se toho zhostili, bylo veliteli jasné, že vše už bylo dávno připraveno a všichni čekali jen na to, aby ho mohli překvapit.

Phule seděl sám v místnosti a prohlížel si emblém na uniformě. Tak ho zastihl sluha.

„Už jsi to viděl, Beekře?“

„Ano, pane. Až se podíváte do svého šatníku, zjistíte, že je už máte na všech svých uniformách.“

„Takže ty jsi o tom taky věděl, co?“

„Požádali mě, abych to držel v tajnosti, pane. Chtěli vás překvapit.“

Velitel pokýval hlavou.

„To se jim podařilo. Ani se mi nesnilo o tom, že by upekli něco takového.“

„Myslím, že byste to měl brát jako kompliment. Chtěli tak ocenit vaši snahu.“

„Já vím. Je to... nevěděl jsem, co říct, Beeku. A pořád nevím. Musel jsem mlčet, protože jsem se bál, že když něco řeknu, udělám ze sebe hlupáka.“

„Počínal jste si správně, pane. Vypadal jste jako otec, který má ze svých dětí radost, ale šetří slovy chvály.“ Phule znovu pokýval hlavou.

„Neuvěřitelné. Vůbec jsem nedoufal, že se posádka tak rychle stmelí. Řeknu ti, Beekře, že bych na ně nemohl být pyšnější, i kdyby to byly moje děti.“

„Jak se říká, pane, to nejlepší na konec. Jak jinak si taky měli pozvednout sebevědomí, když Pravidelná armáda přijede už zítra?“

„Nezapomněl jsem na to.“ Velitel se protáhl. „Musím vojákům připomenout, aby dnes v noci moc neslavili..., zítřek tu bude brzy.“

Možná vás bude zajímat, že použití názvu »Hookerovy holky« jako označení prostitutek pochází z americké občanské války. Provázely generála Hookera na všech jeho taženích. Když někdo navštívil jeho tábor, zajímalo ho, co jsou tito »vojáci v sukních« zač, řekli mu: to jsou Hookerovy holky. A tento název se ujal.

Není proto nikterak překvapující, že legionáři pod velením mého zaměstnavatele začali být známí jako »Phulovi hoši«. Toto jméno už jim zůstalo.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Zápis v deníku 122

Přestože jsem se již zmínil o tom, že můj zaměstnavatel není imunní vůči překvapení, měl bych také poznamenat, že párkrát se mu podařilo na sebe vyvrát. Ačkoli je normálně velice schopný, když jedná se sdělovacími prostředky, rád to zakrývá, až to hraničí s jeho bezpečností.

Nervózní ovzduší panovalo mezi legionáři, když čekali na příjezd vesmírné lodi. Ačkoliv měli »pohov« a mohli udělat jeden krok a popovídat si se sousedem, nikdo nemluvil. Postávali ve znepokojujícím tichu. Každý, jak se zdálo, byl ponořen do svých úvah.

„Jste si jistý, že je to dobrý nápad, kapitáne?“

Důstojníci se mohli volně pohybovat, přestože Phule se donutil zůstat v čele formace. Snažil se být příkladem pro ostatní a vypadat klidně. Ale i on skrýval jistý neklid. Přivítal poručíci Rembrandtovou lehkou otázkou, aby měl na co zaměřit svou pozornost.

„Myslíte si, že bude zdvořilé, když budete asistovat při uvítání našich rivalů, poručíku?“ řekl s falešnou vážností.

„Domnívám se, že ano,“ opětovala Rembrandtová, která to vzala vážně. „Ačkoliv ze strany armády se nějaké zdvořilosti asi nedočkáme.“

„Taky si myslím,“ připustil Phule. „Pro vaši informaci, poručíku, opravdový důvod, proč jsme tady, nemá nic společného se zdvořilostí.“

„Pane?“

„Uvažujte. Každý se obává, že nás v nastávající soutěži Pravidelná armáda nakope do zadku. To mě nepřekvapuje, zvláště když byli připraveni na to, že Pravidelná armáda je složena ze samých supermanů, zatímco Vesmírná legie vyškrabuje zbytky z talíře jejich pracovních příležitostí. Tedy, máme-li se vzchopit, musíme nejdříve otrást

touto vírou. Naše účast je první krok. Chci, aby každý tu soutěž sledoval a viděl, že armádní vojáci jsou taky jenom lidi a nejsou na tom o nic lépe než my. Chápete?“

„A a... domnívám se, že ano, pane.“

Ač zřejmě ještě nepřesvědčena, byla poručice ušetřena dalšího výkladu, neboť se ozval křik legionářů.

„Přicházejí!“

„Už jsou tady!“

„Mé tělo pošlete ženě..., maso by se jí mohlo hodit!“

Loď se snášela k zemi skrze mraky a manévrovala tak, aby dosedla na konec ranveje.

„Tak fajn. Připravte se.“

Ačkoliv měli všichni pohov, byla to pro ně výzva, aby se připravili na rozkaz »pozor«.

Ti legionáři, kteří seděli na zemi, rychle vstali, oprášili si uniformy a spěchali, aby se zařadili do útvaru.

Všechny oči sledovaly loď, která dosedla na zem a pomalu popojížděla do vzdálenosti necelých padesáti metrů. Zdálo se to být nekončící dlouhé. Potom se otevřely padací dveře a vysunuly se schůdky. Za několik vteřin se objevil první pasažér.

Na chvíli se rozhostilo ticho, pak se útvarem začal nést vzrušený šepot.

„Pane!“ zašeptal naléhavě poručík Armstrong. „Víte, kdo to je?“

„Vím, poručíku.“

„To jsou Rudí Orlové.“

„Řekl jsem, že to vím, poručíku!“

„Ale pane...“

„Roto... pozor!“

Phule vydal tento rozkaz, aby vojáci v rotě přestali kecat a vypadali jako řádná jednotka. Nejvíce si však přál získat trochu času, aby si mohl uspořádat myšlenky.

V zářících uniformách, s červenými barety, což byl jejich odznak, nebylo pochyb o tom, co jsou vojáci sestupující dolů z rampy zač. Rudí Orlové! Z nějakého důvodu se armáda rozhodla poslat k tomuto úkolu svoji elitní bojovou jednotku!

Přestože to bylo v Pravidelné armádě neobvyklé, Rudí Orlové byli do jisté míry podobní Vesmírné legii. Také reprezentovali meziplanetární kulturu. Tím však jakákoliv podobnost končila. Vysoce oceňovaní a slavní, byli tím nejlepším z Pravidelné armády. Každý se snažil dostat mezi ně a stovky vojáků se ucházelo o tuto čest, když dělali nábor. Na druhou stranu však legionářům lichotilo vědomí, že Rudí Orlové si za soupeře vybírají vždy jen ty nejlepší. Všechno tohle a mnohem více letělo Phulovi hlavou, jak se tak díval na vojáky sestupující z rampy. Orlové seřazené legionáře úplně ignorovali a nevěnovali jim ani pohled, neboť byli zabráni do konverzace mezi sebou.

Nakonec z rampy sestoupila impozantní postava. Nedívala se ani napravo, ani nalevo. Šla klidně, krokem vycvičeného atleta. Namířila si to přímo k Phulovi.

„Kapitán Jester, nemýlím-li se? Jsem major Matthew O'Donnel.“

Phule se omezil na pouhé zaslutování.

„Vítejte na Haskinově planetě, majore!“

O'Donnel nikdy pozdravy neopětoval.

„Jasně,“ řekl a lehce se pousmál. „Podívejte, kapitáne, myslím, že jste tak šťastný z naší přítomnosti jako my z našeho pobytu tady. No, je tady nějaké místo, kde bychom si mohli promluvit? Samozřejmě klimatizované. Rád bych tuhle pitomost skončil, jak nejdříve bude možné.“

Phule strnule ukázal směrem k letištní hale. Oba tam vykročili. Major šel svou charakteristickou chůzí.

„Poručíku Armstrongu, Rembrandtová,“ zavolal velitel a pokynul svým nižším důstojníkům.

„Pane?“

„Ano, pane?“

„Vezměte rotu zpět do objektu a počkejte tam na mě. Přijdu hned, jak se dozvím, co to k čertu má znamenat.“

„Ale pane –“

„Jen to udělejte! Ale ať tady na mě počká řidič. Mám dojem, že by se mi nechtělo jít zpátky pěšky.“

Když Phule došel do haly, zjistil, že překvapení neskončila. První, co uviděl, bylo, jak si major O'Donnel srdečně potřásá rukou... s guvernérem Wingasem!

„Kapitáne,“ zazářil guvernér. „Pojďte se k nám připojit. Tady s majorem jste se už seznámil, ne?“

„Ano, seznámil,“ řekl velitel. „Připouštím, že jsem tak trochu překvapen. Neočekával jsem, že armáda pošle Rudé Orly na tak jednoduchou práci, jako je tahle.“

„Jestli vás to potěší, také nás to překvapilo. Zdá se, že si někdo z vyšších kruhů přečetl v novinách, jak jste dal dohromady tuhle zatracenou skupinu, a rozhodl se, že se musí postarat o reputaci armády. A teď, jestli vám to nevadí, pojďme se podívat na termíny soutěže. Chtěl bych své vojáky na ni připravit.“

„Mám si myslet, že už o té soutěži víte?“ řekl opatrně Phule.

„Ano, jistěže. Tady guvernér je dobrák. Poslal nám před odletem pár informací.“

Velitel legie očima probodl guvernéra, který s úsměvem krčil rameny.

„Zdálo se mi, že je to to nejmenší, co mohu udělat pro armádu po mých dobrých zkušenostech s ní.“

Phule se rozhodl, že Wingasovi překazí radost, ač byl touto zradou velmi rozrušený.

„Jistě, to je od vás šlechtné.“

„Jak tomu rozumím, kapitáne,“ pokračoval hbitě O'Donnel, „máme rozhodnout, kdo dostane kontrakt na čestnou stráž. Budou se konat celkem tři soutěže s nezávislou porotou. Armáda si vybere nějakou disciplínu, vy si také nějakou vyberete a nakonec, jak doufám, se do třetice na nějaké shodneme. Co vy na to?“

Phule přikývl, ač se mu nelíbil majorův tón.

„Dobrá. Co se nás týče, vybereme si pořadová cvičení, protože je to z větší části to, co potřebujete na službu u čestné stráže. A co vy?“

S kapitánem to trochu trhlo. Že všech vlastností, které by vojáci měli mít, byla tato v jeho rotě nejméně vyvinutá.

„Překážkový běh.“

Major byl zpočátku překvapen. Zdvihl obočí, až zmizelo pod baretem.

„Překážkový běh?“ opakoval. „Dobrá, kapitáne. To je váš pohřeb. No a co bude tou třetí disciplínou...“, řekl s posunkem na Wingase.

„Tady guvernér mi říká, že vy a vaše skupina jste si oblíbili šerm. Jak by se vám líbil souboj se třemi zbraněmi..., rapírem, šavlí a kordem..., nejlepší dva ze tří?“

Phulovi zazvonilo v hlavě na poplach. Zdálo se mu to riskantní.

„Zdá se, že vám o tom guvernér povídal,“ řekl a odmlčel se.

„Tak ano nebo ne? Do toho kapitáne, ať nám to nezabere celý den.“

„Řekněte mi, majore, šermujete?“

„Já? Kdysi jsem si trochu pohrával s kordem.“

„Dovolte mi tedy ten váš plán trochu doplnit – přidáme souboj... mezi veliteli jednotek.“

Major O'Donnel se rozjasnil.

„Nic mi neudělá větší radost, kapitáne. Souhlasím, ač pochybuji o tom, že to něco změní.“

„Můžete být překvapen, majore,“ odpověděl Phule s úsměvem na tváři. „Mí vojáci už překvapili hodně lidí... včetně mě.“

„Tak mě překvapte!“ řekl O'Donnel. „Promiňte, že zatím překvapením neskáču.“

„Nuže, pánové, jak jste se dohodli,“ zeptal se guvernér se snahou vmísit se do rozhovoru.

„Ještě jednu otázku, majore, nevadí-li vám to,“ zdůraznil velitel legionářů. „V případě výhry Rudých Orlů je armáda skutečně ochotna nasadit svoji zásahovou jednotku na místo čestné stráže?“

O'Donnelovy oči sklouzly stranou ke guvernérovi.

„Když jste se o tom zmínil, kapitáne, mám dojem, že existuje paragraf, který stanovuje, že v případě zvláštního nasazení některé jednotky může armáda dodat na její místo jinou jednotku, podle požadavků v dané situaci.“

„Takže si mohou poslat Rudé Orly, aby jim zabezpečili toto místo pro armádu, a potom se mohou vyměnit s jinou jednotkou, která ani smlouvu nemá, je to tak?“

Phule se otočil na Wingase, který krčil rameny, že o tom nic neví.

„To je šoubyznys, kapitáne..., nebo bych měl říci politika.“

Vždy velice otevřeně zaznamenávám chyby mého zaměstnavatele. Avšak, nechci-li působit špatným dojmem, musím ihned dodat, a to bez jakékoliv pochybnosti, on je nejlepší bojovník, kterého jsem kdy mohl vidět. Málokdy se stalo, že jsem mu musel pomáhat, když byl v úzkých.

„Všechno to podvádění a sezení na dvou židlích –“

„To stačí, Armstrongu!“ šlehl hlas velitele jako rána bičem.

„Nemáme čas na proklínání morálních nedostatků guvernéra. Ne, dokud nedáme dohromady plán celé té zítřejší akce.“

„Rota stále čeká v jídelně, kapitáne,“ oznámila Brandy, která se potichu vplížila do velitelské kanceláře. „Co chcete, abych jim řekla?“

„Řekněte jim, že budu dole do půl hodiny a promluví si s nimi. A Brandy, řekněte jim, že jsme vyhráli.“

„Vyhráli?“

„Jistě. Vyhráli jsme tím, že se armáda rozhodla poslat nám za soupeře Rudé Orly. I kdybychom zítra prohráli, naskýtá se zde otázka, zdali bychom neporazili nějakou jinou, normální jednotku.“

„Když si to myslíte, pane,“ řekla seržantka s pochybami. „Skoro bych zapomněla. Do-Wop řekl, že jste to chtěl.“

„Co to je?“ otázala se Rembrandtová, když se pokoušela přečíst list papíru, který měl Phule před sebou.

„To je kopie seznamu jmen Rudých Orlů. Domnívám se, že ho zapomněli někde poblíž jejich lodi.“

„Mám požádat Beekera, aby se na to podíval do svého počítače?“

„Není třeba, Armstrongu, už jsem si to zjistil. K čertu! Měl jsem to předvídat!“

„Co jste zjistil?“

Oba poručíci se nalepili na Phula a civěli do papíru, jako by tam byla nějaká kódovaná zpráva.

„Říkal jsem si, proč O'Donnel dychtí po souboji v šermu,“ zamumlal Phule sám k sobě. „Vidíš to jméno? Třetí odshora. Isaac Corbin! Byl triplanetárním šampiónem v boji se šavlí po dobu pěti let! Co k čertu dělá v armádě?“

„Řekl bych, že nás hodlá zbavit nadějí na vítězství,“ pousmál se Armstrong. „Přinejmenším jedno kolo jsme prohráli.“

„Možná ano, možná ne,“ zamumlal Phule zamyšleně. „Myslím, že budeme –“

Povyk jeho náramkového komunikátoru ho náhle přerušil.

„Plukovnice Battleaxová by ráda poznala vaše charakteristické vlastnosti, pane.“

„Úžasné... naprosto! Už tam letím, Matko!“

„To máte za to, jakou jste vzbudil pozornost v tisku, kapitáne. Takovou veřejnou výzvu armáda nemohla odmítnout.“

„Podívejte, plukovníku, nevěděl jsem, že na nás pošlou Rudé Orly. Rovněž připouštím, že byla chyba, že jsem sem sezval všechny ty hledače drbů od novin.“

„Klid, kapitáne,“ řekla Battleaxová. „Nechci vás kárat. Volám jen proto, abych vám popřála hodně štěstí v zítřejší soutěži. Doufám, že vám nebude vadit, když řeknu, že ho budete zítra potřebovat.“

„To mi povídejte,“ řekl Phule a odkašlal si. „Promiňte, madam. Nechci být nezdvořilý, ale mám do zítřka ještě spoustu práce.“

„No, nebudu vás zdržovat. Jen mezi námi, Jestere, myslíte si, že máte vůbec nějakou šanci?“

„Vždycky je nějaká šance, madam,“ řekl automaticky. „Ale teď vážně..., prostě udělám vše, co je v mých silách, a nevzdám se bez boje. Vsadil bych se, že bychom mohli zvládnout normální armádní jednotku, ale teď... nevím. Jediná věc, která hraje v náš prospěch, je to, že má posádka udělala na místní obyvatele dobrý dojem. To nám poskytne výhodu domácího prostředí.“

„Překvapujete mě, kapitáne,“ usmála se Battleaxová. „Zejména když vím, že jste spíš obchodník než voják. Nechci vám pokazit radost, ale oba víme, že tady je odborník nad jiné zdatný. Jen doufám, že úspěch s místními neučinil z vašich vojáků příliš známé postavy, takže neúspěch s Rudými Orly je příliš neodrovná!“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Záznam 129

Mám to štěstí, že mohu vydat svědectví o soutěži mezi legií a armádou z první ruky... jako divák, ne jako rozhodčí. Přestože se obvykle vůči rotě snažím zůstat nestranný, za čímž je stálý vliv mého zaměstnavatele, musím připustit, že jsem si pro legionáře vypěstoval slabost. Cítil jsem, že vzhledem k nastávajícímu střetnutí potřebují veškerou morální podporu. Jak vyplynulo z následujících událostí, měl jsem pravdu.

Soutěž se měla odehrávat na základně legie, což na legionáře žádný zvláštní dojem neudělalo, ale na Rudé Orly ano. Guvernér Wingas byl stále nápomocen a se svou Radou doladovali všechny detaily a určili lidi, kteří měli pracovat jako rozhodčí... navíc upřednostňovali ty, kteří měli vyhradit trochu času a zmínit se o soutěži ve vojenské kázni a pořadových cvičeních. Legionáři byli schopni propotácet se touto částí soutěže, aniž by udělali příliš mnoho chyb, které by oku civilisty neunikly. Tím byli s to vyvarovat se totálního krachu. I tak však bylo jasné, kdo má větší zkušenosti.

Namísto klasického – vpravo hled', vlevo hled', čelem vzad a tak dále – upřednostňovali Rudí Orlové blýsknout se svou znalostí přehlídkových procedur. Na vysvětlenou těm, kteří stejně jako já nemají o vojně ani zdání, toto sestává z rychlých změn tempa pochodu, směru pochodu a čas od času se útvar rozdělí a každá část pochodu je jiným směrem. Toto vše prováděli s úžasnou rozmanitostí. Rozhodčí i diváky to uchvátilo natolik, že Orly odměňovali častým a hlasitým potleskem. Já sám jsem se takových projevů zdržel, ale jen málo ostatních diváků mě napodobilo.

Jako zlatý hřeb Orlové předvedli jednu z nejtěžších dovedností. Pochodovali bez toho, že by jim někdo udával rytmus nebo dával rozkazy..., což prováděli s mrazivou přesností.

Dalo by se předpokládat, že tato ukázka přivede už tak dost nervózní legionáře do hlubin nejčernějšího zoufalství. Překvapivě to však mělo přesně opačný efekt. Z místa, kde jsem seděl, jsem slyšel některé poznámky, které si mezi sebou šeptali, zatímco se Orlové předváděli. Obecně v nich zaznívalo, že by Orlové mohli vyhrát, aniž by „přišli k prachu«. Jenže se rozhodli, že se budou vytažovat a legionáři před nimi mají vypadat horší, než doopravdy jsou! Na konci představení Rudých Orlů se mezi legionáři rozšířilo nové pevné rozhodnutí. Pokud by se jim někdo podíval do očí, viděl by v nich touhu po krvavé odplatě.

Cítil jsem, že ji zrealizují při nadcházejícím překážkovém běhu.

Vrchní seržant Spengler, který stál u kulometného stanoviště před ostatným drátem na překážkové dráze, zavrtěl s údivem hlavou. Ze všech bláznivých věcí, které viděl během svého působení v armádě, byly ty dnešní zdaleka nejbláznivější. Tihle legionáři měli nadšení..., to jim musel přiznat. Ale nepoužívali mozek. Po jasné převaze Orlů v soutěži v pořadových by se vůbec nedivil, kdyby se na to vykašlali a šli někam tiše poplakávat. Oni ale namísto toho nejenže pokračovali v soutěži, ale zatížili překážkový běh tak drsnými pravidly, že o nich Spengler nikdy neslyšel!

Seržant si mimoděk sundal červený baret a otřel si rukávem zpotené čelo. Byl stále ještě unavený z toho, jak běžel dráhou, a barety, i když vypadaly pěkně, byly v tom vedru ničující. Kdyby to neslyšel na vlastní uši, nikdy by nevěřil, že ta pravidla navrhl sám velitel legionářů.

První bylo, že měli proběhnout dráhou v »bojových podmínkách«, což znamenalo, že se většinu času plazili a měli na sobě plnou polní. Předtím se ještě rozpoutala bouřlivá diskuse, protože někteří legionáři chtěli používat jakási prkna a motorová vznášedla, neboť patřila do jejich polního vybavení, ale major si stál tvrdě za svým a používat tyto věci bylo nakonec zakázáno.

Opravdové překvapení však nastalo, když ten důstojník v černé uniformě řekl, že vojáci poběží ve skupinách a ne jednotlivě. Navíc s časovým postihem za vynechané překážky. Major protestoval a poukazoval přitom na to, že Rudých Orlů je jenom dvacet a legionářů

skoro dvě stovky. Jeho protivník by měl vybrat dvacet svých nejlepších, kteří by s Orly závodili. Seržant si myslel, že i při zachování původních počtů by tato výhoda legionářů neměla takřka žádný efekt, ale radši byl zticha a nevměšoval se do rozhovoru důstojníků. Velitel legionářů však prohlásil, že nevidí žádný důvod redukovat počty, protože měl na mysli závod na čas *celé* rotý naráz proti dvaceti Rudým Orlům! Major byl tak vyvedený z míry, že už se vším souhlasil bez jakýchkoliv námitek.

Ještě teď, když si na to vzpomněl, seržant opět nevěřícně zavrtěl hlavou. Přestože pocítil úctu k veliteli, který svým vojákům takhle věřil, bylo nad slunce jasnější, že ten člověk je šílený. I kdyby byly síly mezi oběma týmy vyrovnané, což nebyly, zkoušet drahou proběhnout v tolika lidech najednou a navíc ještě s časovým omezením, byla naprostá sebevražda!

Schopnosti Rudých Orlů »bojovými podmínkami« nijak neutrpěly. Na tom, že měli na sobě plnou polní a všechny zbraně, nebylo nic zvláštního. Byli zvyklí s nimi i spát a často měli na sobě všechno ve skutečném boji, takže to pro ně byla druhá přirozenost. Použili Mickey Mouse, základní způsob pohybu na překážkové dráze s takovýmhle naložením, nicméně byl to i tak trochu problém. Překážky na dráze byly udělány tak, aby vojáky naučily rozdělovat si síly, ale s *takovýmhle* přístupem se v klasickém výcviku málokdo setkal. Po seržantovi například za celou jeho bojovou kariéru nikdo nikdy nechtěl, aby se v plné polní zhoupnul na laně přes díru naplněnou bahnem..., až do dnešního odpoledne. Další problém byl, že nikdo z nich nebral soutěž příliš vážně. Každý Rudý Orel věděl, že Vesmírná legie je banda ubožáků, a nic, co do svého přiletu na planetu viděli, je nenutilo tento názor změnit. Proto bylo velmi těžké přimět je k tomu, aby se opravdu snažili. Každý se spíš snažil šetřit si síly, jak to bylo jen možné. Orlové doběhli v požadovaném čase a některé překážky vynechali, ale jen proto, že neměli v úmyslu se udřít.

Spengler přimhouřil oči, do kterých mu svítilo slunce, a uviděl masu legionářů na startovní čáře. Koneckonců, nebyli tak daleko. On osobně tipoval, že legionářům zabere půl hodiny, než doběhnou... nebo se vzdají. Armáda pak bude mít svoji smlouvu – a publicitu – a Orlové stráví příjemnou noc ve městě.

Seržant začal přecházet po svém stanovišti. Jeho úkolem, až legionáři dosáhnou tohoto místa, bylo střílet jim nad hlavu z kulometu, zatímco se budou plazit pod ostatními dráty, připnutými na kůlech. To byla další věc, která vás ve skutečném boji nikdy nepotká. Překážka měla probíhajícím ukázat, jak se pod palbou pohybovat tak, aby poskytovali co nejmenší cíl. Byla také velmi náročná na čas. Pod dráty se prostě nedalo pohybovat nějak rychle, zvláště proto, že jste se museli občas otočit na záda, odstrkovat se nohama a rukama nadzvedávat překážející dráty.

Jak tak přecházel před stanovištěm kulometu, všiml si něčeho divného. Zvláštní *zarážka*, která udržovala sklon zbraně směrem nahoru, úplně chyběla! To znamenalo, vzhledem k její váze, že střílející se musel sakra snažit, aby někoho z plížících se náhodou netrefil. Seržant tiše zaklel.

Zdálo se mu, že když se oni sami plížili pod drátem, šla palba zatraceně nízko. No dobře, tuhle hru můžou hrát dva. Až tohle skončí, promluv si s tou seržantkou, která zbraň obsluhovala, když běželi. Jakže se jmenovala... Brandy? Jo, to je ono. Spengler si dovolil malý úsměv, když si vzpomněl na fotku z jakéhosi časopisu, který si prohlížel, když sem letěli.

Musel připustit, že s něčím takovým, jako je tahle jednotka, se ještě nesetkal. U Rudých Orlů byly také ženy, ale ty připomínaly spíš buldozery. Možná, že by na tu Brandy neměl být tak přísný. Nejlepší by byla sklenička nebo pět...

Ostrý výstřel startovní pistole přitáhl seržantovu pozornost. Legionáři vyběhli. Mezi ním a jimi bylo mnoho překážek, a tak měl seržant dost času na to, aby přihlížel. Myslel si, že ke zdolání dráhy použijí klasickou taktiku »každý běží, jak nejrychleji umí«. Místo toho si všiml, že celá rota se pohybovala pohromadě a místo rychlého sprintu zvolila poklus.

Zajímavé. Zřejmě jsou lépe organizováni a disciplinovanější, než předpokládal. Vepředu byli průzkumníci, zřejmě nejlepší běžci. To byla novinka. Skoro jako v opravdovém boji. Kdo by si pomyslel, že u vesmírné legie se najde takové věrné napodobování?

Spengler viděl, že ty dva legračně vypadající mimozemšťany – jakže se jim říkalo? Sinthiani? – nesli jejich kolegové. Seržant se už

setkal s podobnými projevy solidarity, ale nikdy nikoho neviděl něco takového praktikovat na překážkové dráze. A není tamhleto... ano! Velitel roty běžel se svými vojáky! A s ním i ostatní důstojníci!

Seržantova obvyklá nechuť k Vesmírné legii ustoupila opravdovému nefalšovanému obdivu k téhle posádce. Rudí Orlové to nebyli..., to bylo jisté. Ale pokud by někdy ukončil svou opravdovou vojenskou dráhu, tohle by nemuselo být špatné zaměstnání.

Nějaký zvuk přitáhl seržantovu pozornost.

Co to... ? Jeden z průzkumníků se houpal na dřevěném trámu první překážky a přeřezával lana, na kterých se dalo zhoupnout na druhou stranu. Házel je dolů.

To přeci nejde! Co to zase, sakra, zkoušejí? Jak se chtějí dostat na druhou stranu, když tam ty lana nejsou?

Jako odpověď na jeho otázku první běžec dosáhl jámy. Ignoroval zbývající lana a jednoduše skočil dolů do toho bahna... a postavil se tam! Legionáři za ním mu přeběhli po zádech a postavili se před něj. Za chvíli byl řetěz kompletní a zbytek roty po něm přeběhl na druhou stranu. Někteří pak pomáhali zablácencům dostat se ven z jámy.

Krátká historka, kterou četl kdysi na střední škole, jedna z mála, které si pamatoval, se jmenovala Lennington proti mravencům. Byla o boji bohatého plantážníka proti neustále se množícím mravencům. Jak tak sledoval postupující legionáře, nepříjemně mu tato nemilosrdně postupující černá masa připomínala právě mravence. Tihle vojáci už zdaleka nevypadali tak komicky jako ráno. Kdyby snad...

Zadunění blízké exploze seržanta vytrhlo ze zamyšlení. Nejdřív si myslel, že vypuklo nějaké zemětřesení, ale pak viděl, že se mýlil. *Oni vyhazovali zbývající překážky do vzduchu!*

Seržanta se zmocnila hrůza a rozhořčení, když viděl, jak se třimetrová stěna s třeskotem rozpadla na kusy. Ještě než dozněla ozvěna výbuchu, v průlomu se z mraku prachu vynořili první vojáci.

S železnou disciplínou bojového veterána se seržant otočil ke kulometu a začal kontrolovat municí.

Je na majorovi, aby proti této taktice protestoval. Jeho práce je střílet jim nad hlavy. *Tuhle* překážku tak rychle nepřekročí. Ne s náboji svištěcími kolem nich...

Náhle ho nějaká síla násilím strhla a přitiskla k zemi. Otřesený a zmatený se pokoušel vyprostit, ale bylo to naprosto k ničemu.

„No, no, no... zůstaň v klidu, jasný?“

Když se pootočil, uviděl snědý obličej s černýma očima. Byl to jeden z těch legionářů a Spengler na boku cítil lehký tlak nože.

„Co... co to děláš?“ řekl a snažil se přitom nepohnout. „Nemůžeš přece...“

Zmlkl, jakmile ucítil, že tlak zesílil.

„Kapitán mi řekl: Escrimo, chci, abys odstranil tuhle překážku. A ty jsi ta překážka... jasný? A já tě takhle odstraňuju. Esli chceš, tak tě místo toho zabiju.“

Spengler se ani nepohnul. Za dobu své praxe se naučil rozeznávat, kdy někdo jen blufuje a kdy mluví vážně. Tenhle legionář neblufoval. Sledoval, jak první dobíhající přerezávají dráty a jak následně celá rota v mžiku probíhá.

„Nemůžete to nechat jen tak..., pane.“

Major O'Donnel obdařil svého seržanta zamračením.

„Neřekl jsem, že to nechám jen tak, řekl jsem, že nevznesu žádný protest.“

„Ale oni tou dráhou neproběhli..., oni ji převálcovali!“

„A my jsme to mohli udělat taky..., kdyby nás to napadlo!“ odvětil major. „Vybavení jsme na to měli a řeklo se, že se bude soutěžit jako v bojových podmínkách. A v boji bychom udělali přesně to, co oni. Chytili jsme se do pasti konvenčního myšlení, to je všechno.“

„A stejně to nebylo fér,“ zavrčel seržant.

„To, co jsme my udělali ráno, taky ne. No nic. My jsme měli šanci ukázat se a teď ji měli i oni. Tak to prostě chodí.“

„Takže necháme Vesmírnou legii vyhrát?“ řekl Spengler a snažil se zahrát na důstojníkovu pýchu.

„Smiřte se s tím, seržante. Tuhle soutěž jsme prohráli. Měli lepší čas než my a nevynechali ani jednu překážku..., a bylo jich přitom mnohem víc. Samozřejmě, že jsme jim trochu pomohli. Předvedli jsme dneska pěkně laxní výkon. Vlastně myslím, že jsme si ani nezasloužili vyhrát.“

Seržant se znovu zamračil.

„Nepředpokládali jsme, že budou tak silní, pane.“

„Správně. Špatně jsme odhadli protivníka,“ řekl O'Donnel.

„V každém případě bychom měli legionářům poděkovat za cennou lekci. Myslím, že máme sakra štěstí, že jsme ji nedostali ve skutečném boji. Takhle jsme alespoň pořád naživu... a máme další šanci.“

„Víte, pane,“ řekl Spengler opatrně, jakoby překvapen vlastními slovy, „nikdy bych nevěřil, že to řeknu, ale nechtěl bych mít tuhle posádku za skutečného protivníka.“

„Pravda,“ řekl major, „mne už to taky napadlo. Nikdy bych si nemyslel, že mi dají tolik práce..., skoro jako skuteční nepřátelé.“

Zasmál se vlastnímu vtipu.

„Ale dost už o tom. Musím se soustředit na šermířský souboj. To bude naše poslední šance zachránit čest armády, a to nemluvím o naší vlastní reputaci.“

„Myslíte, že budou nějaké potíže, pane?“ zeptal se seržant. „Koneckonců, máme na své straně Corbina.“

„Ano, to máme,“ O'Donnel přikývl. „Ale to je jenom jeden ze tří. Po dnešní zkušenosti bych moc nesázel na to, že nás tihle blázni zase něčím překvapí.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Zápis v deníku 130

Pochybuji, že by někdo z vás navštívil nějaký šermířský turnaj, pokud zrovna nejste tímto sportem zainteresovaní buď jako pořadatelé, nebo soutěžící. Vyplývá to z jednoduchého faktu, že šermování není sportem pro diváky. Všechny akce se odehrávají daleko a příliš rychle na to, aby je mohlo vstřebat oko nezasvěcenec. (Možná by vás mohlo zajímat, že šermování je jedním ze sportů, kdy si všechny poplatky platí soutěžící a diváci tam chodí zdarma.)

Obvykle se taková událost odehrává ve velké tělocvičně nebo na hřišti s minimálně šesti tucty pořadatelů. Soutěžící jsou rozděleni do skupin. Nejdříve se utká každý s každým ze své skupiny. Nejlepší dva nebo tři postupují do dalšího kola, kde jsou zas rozděleni do nových skupin a celý proces začne znovu. Převážná část účastníků je v soutěžním prostoru a skládá se hlavně ze soutěžících a jejich trenérů, zatímco diváky jsou rodiče a přátelé, kteří jen znučeně přihlížejí. Jen finální souboj vzbudí o trochu více pozornosti. Sami soutěžící odcházejí ihned, jakmile jsou vyřazeni.

Netřeba říkat, že při souboji mezi Rudými Orly a rotou mého zaměstnavatele byla situace naprosto odlišná.

Major O'Donnel na chvíli přerušil své cvičení, aby se podíval na ten dav. Navzdory svému rozhodnutí nenechat se ničím rozptýlit během přípravy byl ohromen.

Hrůza!

Taktika legionářů na překážkovém běhu byla bláznivá, ale tohle! Kdo to kdy slyšel! Vypadalo to, že přišla celá Vesmírná legie, která zabrala půlku haly. Rudí Orlové byli překvapeni, když poznali, že jsou v menšině. Vrtěli se netrpělivě na narychlo zhotovených sedadlech na protějším konci haly. Co však majora opravdu překvapilo, bylo publikum.

Samozřejmě věděl, že nějací diváci tam budou, ale nikdy si nepředstavoval takový dav, který se tísnil po obou stranách tělocvičny, aby sledoval boj. Proboha! Rovněž sdělovacím prostředkům tato akce neunikla. Měli zde už přichystány holokamery, aby mohly celou událost natáčet. Vypadalo to více jako fotbalový nebo hokejový zápas... nebo jako koloseum čekající na gladiátory.

Major tuto myšlenku zapudil, ale nemohl se zbavit pocitu, že se chytil do pastí.

Phule, neboli kapitán Jester, jak mu tady říkali, nebyl nijak davem překvapen. Oznamil před několika minutami ukázkový trénink jednoho svého muže, aby tak udržel pozornost obecenstva. Čekal jen na formální zahájení.

Postava v šermířském úboru, která ukázkou právě předváděla, vzbudila u Rudých Orlů pozornost. Poznali v něm legionáře, který držel seržantovi Spenglerovi nůž pod krkem. Když však viděli malou, hnědě oděnou postavu, jak máchá mečem do vzduchu a zkouší si šermířské výpady, začali přihlížet s ještě větším zájmem. Rudí Orlové byli experti na boj zblízka a věděli, že sledovat neznámého protivníka je životně důležité.

Major začal studovat další drobnou postavu lehce se rozcvičující proti zdi.

Byl velmi překvapen, když se mu dostal do ruky seznam soutěžících. Uvědomil si totiž, že v boji s rapírem bude legii reprezentovat žena. Připadalo mu to jako snadné vítězství. Nabídl legionářům, že proti ní postaví také ženu. Velitel legie však odmítl: „Nejlepší proti nejlepším!“

I když se to může zdát podivné, byla tato nejpoužívanější šermířská zbraň pro Orly slabinou. Normálně by rapírem bojoval O'Donnel, který byl druhý nejlepší šermíř hned za Corbinem. Tím by však soutěž mohla skončit už po dvou kolech. Navíc Jester ho vyzval k boji s kordem, což bude až třetí kolo.

Major se znovu soustředil na svoji přípravu. Neměl důvod se rozčilovat. Ta věc se vyřeší jednou provždy!

Ukázka skončila a vedoucí – trenér univerzitního šermířského klubu – přikročil k mikrofonu, aby oslovil zástup. O'Donnel se s ním již seznámil. Byl to bystrý muž menší postavy. Byl zřetelně nervózní.

Dívalo se na něj nespočetně párů očí z obecenstva a také několik kamer. Přesto byl jeho hlas pevný a sebejistý, když se jal vysvětlovat divákům principy tohoto sportu.

Major tomu nevěnoval pozornost, neboť to všechno znal z paměti. Věděl však, že je velmi těžké vysvětlit některé zvláštnosti šermování. Lidem, kteří jsou z filmu zvyklí na to, že hlavní hrdina se zhoupne na laně a přitom šermuje, se těžko vysvětluje, co je to například iniciativa.

Jednoduše řečeno »iniciativa« neboli »přednost« je pravidlo navržené tak, aby zachovalo ducha starých zápasů, ze kterých se tento sport vyvinul. Podle těchto pravidel má povolen útok jednou šermíř A. Může svoji zbraň natáhnout maximálně na délku ruky a ohrozit tak soupeřovu zásahovou oblast. Šermíř B musí hrozbu nejprve odrazit nebo se jí nějak jinak zbavit předtím, než začne útočit. Jistě by se smrtonosnými zbraněmi bylo bláznovství ignorovat útok ve prospěch získání iniciativy. Přestože se může zdát tento koncept jednoduchý, dosti velký podíl z každého kola šermu zaberou okamžiky, kdy rozhodčí určuje iniciativu a uznává získané body a soutěžící v rozčilení postávají vedle a čekají na výsledek. Je to o hodně nudnější podívaná než růst trávy. Avšak ještě horší než určování iniciativy je výklad pravidel, podle kterých se řídí.

Konečně hlavní rozhodčí ukončil svůj projev – nebo ho vzdal – a zvýšil hlas, aby vyhlásil první kolo.

„Nejdříve přijde na řadu šavle,“ zarachotil hlas z reproduktorů. „Tato zbraň se používá k útoku buď ostřím, nebo hrotem. Povolená zásahová oblast je od pasu výše, včetně paží, hlavy a zad.“

Muž se na chvíli odmlčel, aby si to překontroloval ve svých poznámkách v bloku.

„Reprezentant Rudých Orlů z Pravidelné armády bude Isaac Corbin, který je již pátým rokem držitelem triplanetárního šampionátu v boji se šavlí!“

O'Donnel to tiše proklel. Doufal, že Corbinův záznam zůstane bez povšimnutí, nebo přinejmenším unikne komentáři. Od této chvíle byl reprezentant legionářů považován za předem poraženého. Když prohraje, bude to normální, když vyhraje, nastane zmatek!

„A reprezentant Vesmírné legie, seržant Escrima, který nikdy v minulosti nebojoval!“

Tentokrát majora nezajímaly reakce davu, vytáhl seznam z kapsy a začal ho rychle studovat.

Bylo tam: seržant Escrima..., šavle! Byl tak překvapen tím, že legionáři nominovali pro boj rapírem ženu, že si jména pro boj šavlí všiml až teď.

Po ukázce šermu si navlékl s pomocí dvou legionářů masku a šermířskou vestu.

Není to špatný nápad, pomyslel si O'Donnel s úsměvem, přivést nepředvídatelně šampiónovi za soupeře nešermíře. Uvažoval, je-li v tom nějaká výhoda. Corbin byl již starý veterán, který nebyl zvyklý na nějaké zmatkaření se začátečníkem.

Situace vyvrcholila přesně tak, jak major předvídal. Corbin zvítězil nad nezkušeným soupeřem. Avšak toto vítězství nebylo tak jasné, jak by si přál.

Zpočátku Escrima zabodoval několika údery a snažil se, aby se ke svému protivníkovi přiblížil nebo mu srazil útočnou ruku nazpět k nohám, kde se zásah neuznával. Dvakrát byl rozhodčím napomínán pro tělesný kontakt.

Dav, který nerozuměl zcela pravidlům, jásal a tleskal Escrimovým pohybům. Chvilí nastalo ticho z úžasu a bylo slyšet sem tam nějaké zasyčení nebo proklínání – to když nebyla jeho akce uznána nebo byl oceněn soupeř.

Escrima, sportovní ignorant, to dovršil tím, že zmeškal konec kola. Po uznaném posledním zásahu sundal Corbin svou masku a kráčel vpřed, aby si potřásl s protivníkem rukou a trochu s ním pohovořil. Escrima byl však stále připraven bojovat. Na chvíli to vypadalo, že nastane katastrofa, ale pak Escrima poznal, že soupeř již nebojuje. Přehodil si šavli do druhé ruky a potřásl Corbinovi rukou. Potom si odložil masku a zůstal stát, zcela omámen, když potlesk sílil a pak ztichl.

„Seržante Escrimo!“ zvolal zvonivý hlas a Escrima se otočil k sedátkům legionářů.

Velitel roty, který předtím seděl, stál v pozoru, připravený na své kolo a oblečený v dresu. Opatrně pozvedl zbraň a zasalutoval Escrimu.

movi. Legionáři za ním se postupně zvedli a přidali se k němu. Zasalutovali seržantovi k jeho prohře.

Velitel Orlů byl na rozpacích. Nedivil by se, kdyby se jim saltovat nechtělo. Samozřejmě, že řádný vojenský útvar by salutoval, ale jen v případě, že by to nařídil jejich nadřízený. Zde ale salutoval každý a dobrovolně. Hezké gesto.

Escrima na chvíli civěl na své kolegy a potom přijal salut strohým kývnutím hlavy. Otočil se a vzpřímeně vykročil z bojiště. Zcela ignoroval novou vlnu potlesku od diváků.

„Další na řadě je rapír. Je to jen bodná zbraň. Povolená cílová oblast je celé tělo, včetně slabin a zad, kromě hlavy a paží. Reprezentantem Vesmírné legie je samouk... Tiplice a za Rudé Orly je to desátník Roy Davidson.“

Aniž by sledoval oznámení a začátek nového kola, byl O'Donnel zaujat malým dramatem, které se odehrávalo mimo diváky.

Major byl na výhodné pozici, protože viděl zeď za sedadly legionářů. Co ho upoutalo, byl Escrima, který vyzval šampióna šermu. Seržant seděl na bobku u zdi s obličejem odvráceným od své rot, se svěšenou hlavou a shrbenými zády. Byl to obraz ubožáka.

O'Donnelovi byl důvod ihned jasný. Všichni ostatní očekávali, že Corbin vyhraje, a Phule možná dával Escrimovi naději na vítězství. Ale zvolená strategie nebyla pravděpodobně nejlepší. Hrdý malý válečník zřejmě očekával, že vyhraje. Trpěl komplexem nejen z prohry, ale i z toho, že zklamal ty, kteří se na něj spoléhali.

Jak major zpozoroval, objevil se za seržantem kapitán Jester, který poklekl, aby si s ním mohl důvěrně promluvit. Ačkoliv byli velmi daleko na to, aby je mohl slyšet, dokázal si major velmi dobře zkonstruovat rozhovor v mysli.

Velitel znovu vysvětloval, jak nemožné bylo vyhrát tento zápas, a pravděpodobně se omlouval za to, že poslal Escrimu do této beznadějně situace, namísto toho, aby se toho ujal sám. Poukazoval na to, že byly seržantovi uznány body proti velmi zkušenému šermíři, a tudíž že je u celé rot velice uznáván.

Občas seržant pozdvihl hlavu a pokývl na to, co mu velitel říkal. Potom se oba muži postavili a kapitán poplácal Escrimu přátelsky po rameni, pak ho objal a odvedl ho k sedadlům.

O'Donnel souhlasně pokyvoval hlavou.

Malého seržanta už téměř opustila jeho chmurná nálada. Majorovo ocenění legionářského velitele ještě zesílilo, když se zaměřil na právě probíhající kolo.

„...úvodní útok selhal... pozdě... protiútok zastihl protivníka nepřipraveného... zásah... skóre tři ku jedné!... Do střehu!“

Tři ku jedné?

O'Donnel zaměřil pozornost na dění.

Co se tady stalo? Jak může jeho muž tak rychle prohrávat tři-jedna?

„*Do střehu! Šerm!*“

V náhlé smršti mečů, která následovala na signál rozhodčího, se objasnilo, co se stalo.

Drobná šermířka od legionářů – jak se jmenuje... á, Tiplice – našla způsob, jak kompenzovat svůj kratší dosah. Popošla o kousek nazpět z dosahu ostří Davidsona. Zřejmě ani ona nemohla z této vzdálenosti útočit, ale čekala, až Davidson zaútočí. Občas jednoduše uskočila a potom...

Major se mračil, když viděl, jak Tiplice uhýbá zásahu a pak se přibližuje na dosah svému vyššímu protivníkovi. Davidson se pokoušel využít své výhody, ale marně. Uhýbala mu velmi dobře.

„*Konec!* Zahajovací útok je u konce. Vyhrála protiútok! Skóre je čtyři ku jedné!“

Ta děvka byla tak malá, že její zásahová oblast téměř neexistovala! K čertu, mohla se snad za rapírem celá schovat! A využívala toho věčného přešlapování a poskakování...

O'Donnel se díval na Tiplici, jak poskakuje a tancuje kolem Davidsona jako teriér kolem slona. Už to viděl předtím. Nemohl si vzpomenout přesně kde, ale nebylo to při šermování. Co však bylo horší, Davidson postrádal Corbinovy zkušenosti a byl dosti zmatený neobvyklým způsobem šermu soupeře.

Šermíř Orlů se znovu zmátořil a vybojoval dva body za sebou. Majorovi ale byl výsledek jasný. Jednoduše řečeno, malá šermířka byla příliš vynalézavá na to, aby si nechala proklouznout tříbodový náskok.

Jako odpověď na jeho myšlenky, vymrštila se Tiplice a ostře zaútočila na Davidsona ve chvíli, kdy si promýšlel další tah.

„Dost! Útok se schvaluje! Uděluje se bod! Pět ku třem! Kolo pro legii!“

Diváci jásalí radostí a tleskali, když Tiplice zasalutovala protivníkovi, sejmula masku a odkryla zářící obličej. Potřásla rukou soupeři a rozhodčímu a obrátila se k sedadlům legionářů.

Tentokrát nemusel jít velitel nikoho povzbuzovat. Celá rota stála a salutovala slavnému vítězi. Tiplice s úsměvem od ucha k uchu vrátila salut s mečem v ruce, který zakončila přehnaným směšným úklonem. Pak ji legionáři obklopili.

„Perfektní, Tiplice!“

„Vyzrálás na to!“

První, který se k ní dostal, byl vysoký nehumanoidní legionář, jehož přítomnost zneklidňovala Rudé Orly. Radostně ji začal vyhazovat do vzduchu.

„Promiňte mi to, pane.“

Davidsonova omluva přivedla majorovu pozornost zpět.

„Nic si z toho nedělejte,“ řekl. „Nikdo nevyhrává pořád.“

„Ano, pane,“ řekl desátník a podíval se na oslavující legionáře. „Myslíte si, že to dokážou? Můžou to být pitomci, ale jsou pekelně vychytralí.“

Major souhlasně přikývl.

„Abych řekl pravdu, desátníku, nevím. Zeptejte se mě za deset minut.“

Davidson se na něj usmál.

„Dobře. Hodně štěstí, pane.“

„Naše další a poslední kolo...“ Hlas rozhodčího zarachotil skrz reproduktory a čekal, až se legionáři uklidní a usednou na svá místa. Pak pokračoval.

„Děkuji vám. Naše poslední zbraň je kord. Pro ty, kteří byli zmateni mým výkladem o předání iniciativy, teď říkám, že budou rádi, protože v *boji kordem toto neplatí!* Kdo první zasáhne, dostane bod.“

Krátká vlna potlesku a smíchu doprovodila toto prohlášení, na které rozhodčí zareagoval úšklebkem.

„Je to proto, že pro souboj kordem byla předělána pravidla. Dnes se uznává »první krev« a ne »smrt«, jak tomu bylo dříve. A protože může být »první krev« kdekoliv, ať je to chodidlo či dlaň, je zásahovou zónou pro kord celé tělo.“

O'Donnel si vzal masku a zbraň, kterou zastrčil do pochvy. Pohyboval se automaticky a psychicky se připravoval na nadcházející kolo.

„Podle údajů na displeji,“ pokračoval rozhodčí, „je snadné určit, kdo koho zasáhl. Stroj, ke kterému jsou oba šermíři připojeni svým kordem a výstrojí, určí během dvaceti sekund, kdo koho zasáhl dříve. Jestliže dostanou oba útočníci stejné skóre, což se stává častěji, než si myslíte, rozsvítí se obě světla a bude to hodnoceno jako dvojúder. To znamená, že každému šermíři bude oceněn zásah.“

Major si přál, aby už byl zápas za ním. Začínal cítit, jak se mu pocit napětí z toho rozhodování začíná pomalu rozlévat po celém těle. Nervózně zatřásl rukou s mečem, aby se uvolnila. Napětí znamená ztuhlost a ztuhlost jsou pomalé reflexy, fatální chyba ve sportu, kde sekundy rozhodují o výsledku.

„V závěrečném kole se utkají velitelé obou soutěžících skupin. Za Rudé Orly z Pravidelné armády to bude major Matthew O'Donnel... a za Vesmírnou legii to bude kapitán Jester!“

„Natřete mu to!“

„Legie!“

Jásající skupina na druhém konci tělocvičny pěkně řvala. Připomínalo to spíše zahájení boxerského zápasu. Když vstoupili do arény a zahákovali svoje kordy do navijáků na každé straně, zaznamenal O'Donnel, že je mu divné, že soupeře ten dav neznepokojuje. Zasalutovali sobě, rozhodčímu a pak si oblékli masky a postoupili na obranné linie.

„Šermíři, připraveni?“

„Připraven, pane.“

„Připraven!“

„Do střehu! Šerm!“

Podle toho, co dnes večer viděl, major očekával, že kapitán bude bojovat tím poskakujícím stylem jako jeho předchůdci a dělat nečekané tahy k získání bodů.

Namísto toho byl příjemně překvapen, když jeho protivník bojoval učebnicovým, konvenčním způsobem.

Tak se mi to líbí. Je to podle knihy, pane. Podíváme se, jak to opravdu umíte.

Na rozdíl od rapíru a šavle, kde jsou údery obvykle hodnoceny podle umístění, je tomu u kordu naopak. Na umístění nijak nezáleží. Běžné zásahy jsou například do ruky nebo paže a výjimečné do nohou.

Dav se pomalu ztišil, když viděl, že ti dva krouží kolem sebe a čekají na zahájení.

O'Donnel se naprosto soustředil na Phulovy pohyby.

...ruka se zbraní v úrovni ramen, druhá paže za zády... dokonalý kryt, pohybuje se malými krůčky... klasika!... Nedovolí mi žádný snadný úder!... Možná, kdybych se částečně odkryl...

Náhle legionář zaútočil, ne silou, ale neuvěřitelně technicky.

BZZZ!

„Stop! Jedno světlo! Úder je dobrý! Skóre jedna – nula! Šermíři připraveni?“

Major sotva vnímal hlas rozhodčího, natož potlesk stojících. Rozlobil se na sebe.

Noha! Zasáhl ho do nohy! Ke všem čertům...

Přestože se zásahy do nohou uznávají, pokoušejí se o ně šermíři jen zřídka. Když obránce vykročí nohou dopředu, nemusí se útočník strefit a jeho ruka je celá vystavena zásahu protivníka!

Když je rozhodčí znovu postavil na místa, přestal se O'Donnel zabývat sebekritikou a zaměřil se na další zásah.

Dobrá, moudřej hoch. Víš, že mi není jedno, žes to uhrál tak snadno. Když ti to bude líto, pokusíš se mi znova zaútočit na nohu. Budeš se spoléhat na to, že se budu příliš bránit, a pokusíš se zaútočit nahoru tak, abych se nestačil krýt. No, jsem na to zvědavěj.

„Do střehu! Šerm!“

BZZZ!

„Stop! Znovu jedno světlo...“

Jester začal útočit ihned, když rozhodčí mávl rukou na znamení začátku boje. Žádná lest... žádné zvláštnosti... jen bleskově rychlý výpad... zase na nohu!

Dva – nula!

Když opět stáli proti sobě, pokoušel se major zoufale ovládnout situaci.

Ten bastard ho už dvakrát dostal na ten samej zatracenej tah.

„Do střehu! Šerm!“

Kolo neúprosně pokračovalo. O'Donnel měl velmi málo času, aby si vše v duchu uspořádal.

Jester hlasitě dupal nohama a major se zabral do boje, aby z toho zvuku nedostal křeče.

Nic si z tohohle zvuku nedělej! Je to jen jedna z věcí, kterou ten šprýmař využívá k...

Legionář popostoupil vpřed. Neustále kontroloval svoji a majorovu zbraň. Pak umístil hrot kordu na stranu. Švihl zápěstím a přesně se strefil do soupeřovy masky.

BZZZ!

„Stop!“

Major se otočil, aby se podíval na výsledek. Potom, co byl úder uznán, se mu roztrásl ruce.

Situace se zhoršila. Když protiútočil, za zvuku těžkopádných kroků, natáhl ruku. Jester využil příležitosti a předtím, než se stihl major vzpamatovat, zaútočil.

Tři-nula! Ne! Zapomeň na to! Mysli na to, jak se bude bránit, až ho poprvé zasáhneš..., ale rozhodně ne na to, že chce Jester uhrát pár dvojzásahů. Dva dvojáky a kolo skončí!

„Šermíři, připraveni?“

„Připraven!“

„Moment, pane!“

O'Donnel se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. Jeho protivník by mohl kvůli tomu zdržení protestovat, avšak měl teď čas se zmátotřit...

Nikdo nic neřekl, dokud se major nepostavil na svou bojovou pozici a nepozvedl meč.

„Připraven, pane!“

„Do střehu! Šerm!“

K O'Donnelovu překvapení nezačal Jester ihned útočit. Namísto toho stál na místě... asi vteřinu! Kam se vytratil jeho styl? Hrot

Jesterova kordu byl asi o jeden palec výše než jeho ochranný signálizátor, ale...

Major začal útočit, aniž by dokončil myšlenku.

BZZZ!

„Stop! Uznává se zásah zleva! Skóre je tři ku jedné!“

To se mi líbí. Držíte-li na obranu kord blízko těla, lze říci, že dobrovolně nastavujete zásahovou oblast, ačkoli to není na první pohled vidět. Tím, že mu po Jesterovi sklouzl hrot, dostal O'Donnel kousek jeho spodní ruky, sice ne moc velký, ale dostatečný pro platný zásah.

„Do střehu! Šerm!“

BZZZ!

„Stop!“

Zas ho dostal! Teď je to tři-dva!

Když byl zásah uznán, čekal major na startovní čáře a dychtil po dalším kole. Obával se, aby jeho soupeř nezjistil, kde dělá chybu.

„Šermíři, připraveni?“

„Připraven.“

„Připraven, pane!“

„Do střehu! Šerm!“

BZZZ!

„Stop! Svítí obě světla! Dvojitý zásah! Skóre je čtyři ku třem!“

Čtyři ku třem! Musí teď být opatrný. O jeden zásah více a... Ne! Jester měl velké štěstí, že se při útoku dostal na kus jeho ruky. Musel teď jen útočit. Jeho protivník však stále očekával výpad směřovaný do spodní části ruky. Možná to je jen přetvářka, která ho má poplést...

„Do střehu! Šermujte!“

Major s rozvahou šuknul svým kordem – a byl odměněn rychlým zábleskem světla odraženého od protivníkova signalizačního zařízení.

BZZZ!

„Stop! Svítí světlo! Zásah zleva! Skóre se vyrovnalo, oba mají čtyři body! Rozhodující zápas a konec. Šermíři připraveni?“

Nandej mu to! Jenom jeden navíc! Mysli!

„Do střehu! Šerm!“

Na chvíli to vypadalo, jako kdyby žádný šermíř neslyšel pokyn rozhodčího. Oba na sebe soustředěně hleděli. Viděli zahájení, ale nechtělo se jím učinit tah, který by je mohl ohrozit. Potom Jester pozdvihl ruku s mečem asi o šest palců, přiblížil se k tělu protivníka a vyzval ho, aby se znovu pokusil. Na několik okamžiků bylo slyšet tlukoty srdcí. Pak O'Donnel nehlučně, leč rychle přikročil a přijal výzvu. Jesterův hrot, který se snažil zabránit útoku, se odmrští k zemi a...

BZZZ!

„Stop!“

Major rychle otočil hlavu, aby se podíval na elektronické počítačlo. Chtěl zjistit, kdo koho zasáhl dříve.

Rozsvítila se obě světla. Dvojdotek!

Jester sundal masku a napěchoval si ji do podpaží, aby mohl zasalutovat soupeři a rozhodčímu. Potom vykročil s napřaženou rukou, která signalizovala konec nepřátelství.

„Vynikající souboj, majore. Děkuji vám.“ Překvapený O'Donnel shledal, že potřásá soupeři rukou.

„Ale... ten souboj...“ zmínil se nakonec. „Pravidla turnaje, jak byla odsouhlasena,“ řekl legionář rozhodným hlasem. „Není to snad v pořádku, pane?“

Touto poslední větou oslovil rozhodčího, který kroutil hlavou a krčil rameny. „No... v turnaji bez doublů by byl tento souboj uznán za ztrátu pro oba...“

„Hle! Vidíte?“

„...ale já se domnívám, že bychom měli dodatečně přidat jedno kolo, abychom mohli vyhlásit vítěze. Mohlo by to skončit jedním zásahem,“ pousmál se rozhodčí. „Je to jen na vás.“

„Dobrá...“ odpověděl vyhybavě O'Donnel a sundal masku, aby získal čas.

„Majore!“

To slovo bylo vysloveno tak slabě, že to chvíli trvalo, než si O'Donnel uvědomil, že je to určeno jemu. Jejich oči se setkaly.

„Berte remízu.“

„Cože?“

Jeho soupeř se díval na publikum, usmíval se, a když mluvil, byl jako břichomluvec – nehýbaly se mu rty.

„Berte remízu. Rozdělíme se o tu soutěž a o ten kontrakt. Nechci vidět, jak nějaká jednotka prohraje..., rozumíte?“

Dobří velitelé se svým rozhodnutím neváhají a O'Donnel nebyl výjimka.

„Souboj proběhl podle pravidel turnaje,“ pokrčil rameny, otočený na rozhodčího. „Rudí Orlové a Vesmírná legie trvají na svém. Oznamte, že obě strany prohrály, pane.“

Otočil se na podpatku a krácel ke svým mužům. Když se oznámení rozhodčího několikrát v tělocvičně ozvalo, sotva si rozvzpomněl na to, že by si měl odepnout kord. Následoval chabý potlesk, který byl ještě zeslaben tím, jak diváci zmateně reptali.

Na tvářích Rudých Orlů bylo vidět, že publikum nebylo jediným, kdo byl zmatený.

„Co se k čertu stalo..., pane?“ otázal se seržant Spengler, který přišel k veliteli.

„Nuže, seržante, získali jsme –“

„Roto! Pozor!“

O'Donnel se otočil.

Vesmírná legie stála na nohou a kapitán Jester stál před nimi. S precizností, kterou neukázali během soutěže ve vojenském drilu, salutovali Rudým Orlům.

Major na ně chvíli civěl, ale nijak nezaváhal. Podle vojenského řádu musí salutující voják nebo skupina čekat tak dlouho, dokud mu to druhá strana neoplatí nebo dokud se dostatečně nevzdálí.

Tentokrát se O'Donnel rozhodoval snadněji.

„Rudí Orlové... pozor!“

A poprvé od jejich příjezdu – fakticky v celé historii Rudých Orlů – zásahová jednotka Pravidelné armády salutovala Vesmírné legii.

Koupání ve vaně má svoji psychickou i fyzickou léčebnou hodnotu. Phule to měl proto rád – cítil, jak mu začínají povolovat svaly.

„Pane?“

Pomalou a neochotně zvedl hlavu a otevřel oči.

„Ano, Beekře?“

„Bude to všechno, pane?“

„Požádal jsi Matku, aby nevolala dříve než dneska ráno?“

„Ano, pane. Vlastně se zdá, že to dodržuje, aniž by jí to někdo řekl. Mám tady pár gratulací. Zdá se, že se s vámi chce setkat ta mladá reportérka.“

„Zase?“ Phule zavřel oči a ponořil se o několik palců hlouběji do vany. „Kolik interview potřebuje udělat za den?“

„Nevěřím, že volá kvůli interview..., pane.“

„Eh?“

„To je dojem, který mám od Matky, ač mi to nelíčila slovo po slovu.“

„Eh!“

„Ještě něco?“

„Ne. Jdi se vyspat, Beeku.“

„Rád, pane.“

„Dobrou noc, Beekere!“

Žádná odpověď.

Podivné. Sluha obvykle na takové věci reagoval.

Mírně zmatený Phule otevřel oči, aby zjistil, zdali tam Beeker je. Vypadal neobvykle nespokojeně.

„Něco tě trápí, Beeku?“

„Dobrá, pane..., víte, že většinou nestrkám nos do vašich věcí, ale...“

Sluha zaváhal, jako by mu došla slova.

„Ano, o co jde?“

„Dnešní souboj. Viděl jsem, jak jste šermoval předtím, a lichotil jsem si, když jsem si myslel, že váš styl trochu chápu...“

Beekerův hlas znovu poklesl.

„A?“ naléhal Phule.

„Jsem příliš zvědavý... Dobrá... Táži se vás: chtěl jste ten souboj vůbec vyhrát? Myslím, že jste chtěl remízu.“

Phule, aniž by odpověděl, pomalu vydechl a ponořil se hlouběji do vany.

„Ne, nechtěl jsem vítězství. Uvažoval jsem o tom..., proto jsem ho nechal, aby dorovnal skóre, místo toho, abych se ho snažil porazit, když jsem tolik vedl..., ale u konce jsem nějak ztratil odvahu. Kdy-

bych si byl remízou jistý, bojoval bych pro ni. Nechtěl jsem ale hazardovat s osudem roty, takže jsem chtěl v posledním kole vyhrát. To, jak se situace vyhrotila – vybojoval jsem remízu, kterou jsem si přál – byla pouhopouhá náhoda, nic víc.“

„Já... myslím, že vám nerozumím, pane. Proč jste chtěl remízu, a ne vítězství?“

Phule otevřel oči a zvedl hlavu. Zazubil se.

„Nesledoval jsi to příliš přesně. Chtěli jsme opravdu vyhrát.“

„Pane?“

„Uvažuj o tom. Naše malá rota Omega z Vesmírné legie, spodina ze spodiny, se nevzdává před Rudými Orly – tím nejlepším, co může poskytnout Pravidelná armáda. A co víc, jakkoli si to diváci uvědomili, nebo ne, Escrima svůj souboj vyhrál. Corbin získal body, ale je zřejmé, že při opravdovém boji, kde nejsou žádná pravidla, by z něho Escrima udělal sekanou. Z tohoto hlediska jsme vyhráli ještě předtím, než jsme vstoupili do arény. Faktem je, že jedinou věcí, kterou Orlové skutečně vyhráli, byla soutěž ve vojenském drilu – jenom nablýskaná paráda, která nezaujme nikoho, kdo zná jejich bojové schopnosti.“

„Rozumím.“

„Opravdu? Nandali jsme jim to, takže není důvod je shazovat. Rudí Orlové jsou velmi dobrá parta, která si zaslouží reputaci, kterou si vybudovala. Abychom jim tu reputaci udrželi, pomohli jsme jim. Znamená to, že jsme si rozdělili ten idiotský kontrakt na čestnou stráž. Je to cena, kterou jsem ochoten zaplatit. Není důvodu, proč si dělat nepřátele, když nemusíme.“

„Samozřejmě. Ale vaše rota je zklamaná. Můžu jim to nějak vysvětlit, ale mám dojem, že důmyslnost vaší logiky nepochopí.“

„Ano, není to neuvěřitelné?“ pousmál se znovu legionář. „Uvědomujete si, jak se během jednoho dne změnilo jejich myšlení? Dnes ráno byli přesvědčeni, že nemáme šanci porazit Rudé Orly. Večer jsou zklamaní, že jsme uhráli *jen* remízu! Opravdu začínají věřit tomu, že dokážeme cokoliv!“

„Způsobil to váš trénink, pane. Samozřejmě by bylo krásné, kdyby mohli dnes večer oslavit vítězství.“

„Pravda, ale místo toho jsou ve městě a popíjejí s Rudými Orly. Pokud se nemýlím, existuje několik názorů, co se týče toho, který velitel by vyhrál, kdybychom přistoupili na rozhodovací kolo..., jako by to byla nějaká známka kvality mužů, kterým velíme.“

„Asi máte pravdu, pane.“

Myslel jsem to upřímně. Byla to jedna z věcí, která vzbudila u legionářů důvěru od jejich úspěchu v soutěži.

Naneštěstí, navzdory přesvědčení mého zaměstnavatele, jsem se obával, že sklouzl do falešné víry, že jeho vojsko může zvládnout cokoliv. Historie ukazuje, že přestože vojáci tomu věřit musí, velitel by se něčeho takového měl vyvarovat.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Záznam 152

(Poznámka: čtenáři, kteří si rádi hrají s čísly, si asi už všimli, podle číslování mých záznamů, že jich zde mnoho chybí. I když se v těchto obdobích stalo mnoho zajímavých událostí, nebyly tak úplně podstatné a já jsem raději zdůraznil to, co bylo důležité. Možná, že časem uveřejním i některé chybějící příběhy. Ted' se však budu věnovat shrnutí dvou nebo tří týdnů, které následovaly po soutěži.)

Pravidelná armáda nebyla příliš potěšená neschopností Rudých Orků dosáhnout v soutěži s naší rotou lepších výsledků. Také tu byla možnost, že jejich nové rozkazy skončily v koši na papír, což je postrach každé organizace. Ať už z jakéhokoliv důvodu, možná i z trestu nebo neschopnosti armádního úředního aparátu, po podepsání smlouvy nebyli Rudí Orlové převeleni zpět, ale zůstali s námi na Haskinově planetě. Doufám, že to však nebyla pravda, protože pokud armáda zamýšlela trestat, naprosto neuspěla.

Přes nepřátelskou atmosféru při prvním setkání se Orlové a legionáři sprátelili. Mezi oběma jednotkami se utvořilo pevné pouto.

Rudí Orlové byli zvláště příjemně překvapeni Klubem, jak legionáři říkali svému domovu. Brzy tam trávili víc času než na své vlastní ubytovně. Je samozřejmé, že legionáři z tohoto přátelství také velmi těžili. Orlové se s nimi velmi rádi podělili o své bojové zkušenosti, ukazovali jim své umění na střelnici a na překážkové dráze. Obě skupiny měly také podobné zájmy, například šerm.

Co však bylo možná nejdůležitější, můj zaměstnavatel se konečně cítil spokojen s tím, co všechno věděl o svých podřízených. Konečně mohl obrátit pozornost ke své hlavní povinnosti, což byly organizační a administrativní práce. Úkol dohlížet na rotu během její služby nechával na bedrech poručíků.

Naneštěstí to také znamenalo, že s rotou nebyl v okamžiku, kdy šlo do tuhého.

„Víš určitě, že ten chlap mluví pravdu, Harry?“ řekl Phule netrpělivě a podíval se už aspoň podvacáté na dveře salónku. „Pokud se ukáže, že to je ztráta času...“

„Nemusíte mít strach, kápo,“ řekl zásobovací seržant. „Když můj člověk říká, že je má..., tak je má. Jenom jsem si myslel, že bude lepší, když se vy dva setkáte ještě předtím, než mu zaplatíme.“

Předmětem této diskuse byly nože. Harry tvrdil, že sehnal někoho, kdo jim může dodat značné množství nejnovějších útočných nožů, kterým se lidově říká vystřelováky. Tyhle věcičky byly neobvyklé nejen tím, že čepel vyskakovala po stisknutí tlačítka z rukojeti přímo a ne ze strany jako u klasických nožů tohoto typu, ale také tím, že pokud se odstranila pojistka, vystřelila čepel silou schopnou probodnout kohokoliv. Zkrátka byly to smrtící hračky. Byly také nezákonné... od té doby, co se zjistilo, že s tím můžete kohokoliv zabít a pak se ztratit v davu.

Harryho člověk odmítal přijít do Klubu, ale souhlasil se setkáním v hotelu Plaza. Tam legionáře pochopitelně všichni znali. Velká část Phulovy nervozity pocházela z obavy, že je Bombest nebo někdo jiný z hotelového personálu uvidí a začne je zdržovat řečmi.

„Jak jste na tom s inventářem?“ změnil předmět hovoru. „Budete s tím do příštího týdne hotov?“

„Budu hotovej, kdykoliv budete chtít, kapitáne,“ zašklebil se seržant. „Akorát se seznamem uniforem bude víc práce.“

„Neptal jsem se proto, že bych chtěl přijít na kontrolu.“

„Ne? To chcete říct, že jsme dělali všechnu tu práci pro nic za nic?“

„To ne,“ řekl velitel. „Požádal jsem Sushiho, aby vás zkontroloval.“

„Ale kapitáne, to není fér.“

Sushiho partner Do-Wop si pouštěl pusu na špacír, a tak se historika o Sushim roznesla po celé rotě.

„Ber to tak, jako že pytlák bude dohlížet na pytláka,“ usmál se Phule. „Myslím, že o tom, jak někoho zkontrolovat, ví mnohem víc než já. Pochopitelně, já pak zkontroluji i jeho.“

„No ale stejně... A jéje. Budou problémy.“

Phule sledoval seržantův pohled. Právě vstoupil Goetz a mířil přímo k jejich stolu.

„Klid, Harry,“ řekl tiše. „Nebud' tak nervózní, zatím se nic neděje.“

„No jo, ale za chvíli se určitě bude dít, kapitáne.“

„Dobré odpoledne, Willarde..., i vám, seržante,“ řekl Goetz, když došel až k nim. „Nebude vám vadit, když se s vámi něčeho napiju? Doufám, že jsem vás nevyrušil.“

„No, vlastně ano, komisaři, na někoho tady čekáme,“ řekl Phule.

Policista to ignoroval a přisedl si k nim.

„Je zvláštní, že to říkáte. Chytli jsme na stanici jednoho chlápka, jmenuje se Weasel Honeycutt. Chtěli jsme se ho zeptat na pár věcí, jako například co dělal minulou noc. A on místo toho, aby zavolal svého právníka, jak je jeho zvykem, chtěl, aby vám někdo řekl, že se s vámi dnes nebude moci setkat..., a tak jsem tady a oznamuji vám to. Je to ten člověk, na kterého jste čekali?“

„Ehm...“

„Dobře. Takže tím pádem si se mnou klidně můžete dát něco k pití a odpovědět mi na pár otázek... jako například, *co je mezi vámi a Weaselem?*“

Oba legionáři na něj jenom zírali. První se vzpamatoval Harry.

„Chtěl mluvit s kapitánem, protože se chce dát zapsat,“ řekl rychle. Phule ztuhl.

„Zapsat?“ zeptal se komisař překvapeně. „Vím, že legie není, co se týče svých nových branců, příliš vybíravá. Ale připadá mi, že Weasel je trochu moc i na vás. Jednoho zlodějčka a obchodníka na černém trhu už přece máte.“

Podíval se na Čokoládového Harryho, který se neklidně zavrtěl.

„Naše řady říkají, že si musím pohovořit s každým, kdo projeví zájem k nám vstoupit,“ řekl Phule. „Jeho minulost pro nás není důležitá; jak jste předtím tak uhlazeně poznamenal, bereme každého..., dokonce i bývalé policisty.“

K Harryho zklamání se policista jen usmál. „Dostal jste mě, kapitáne,“ řekl Goetz. „Ale stejně nevěřím tomu, že se k vám Weasel dá. Tak malý plat by mu nestačil..., pokud mu ovšem nechcete dát něco navíc.“

„O tom jsme právě mluvili,“ zamumlal Harry.

Komisař přikývl.

„V pořádku,“ řekl. „Kdyby to vyšlo, byl bych rád, kdybyste ho poslali pryč z planety. Pomohl bych vám s papírováním.“

Počkal, až mu číšník přinese pití.

„Asi bych se měl vrátit do Klubu, kapitáne,“ řekl Harry a začal se zvedat. Phule mu však pokynul, aby se zase posadil.

„Uklidni se, Harry. Komisařova návštěva má pouze společenský charakter a kromě toho už je čas, abyste se vy dva trochu lépe poznali.“

„Mohu se zeptat, kde je zbytek vašich banditů?“ řekl Goetz. „Kromě vás jsem nikoho z nich dneska neviděl.“

„Dneska je strážní den. Neohrožené síly Vesmírné legie stojí v blátě a chrání horníky před místní faunou. My s Harrym jsme si zbaběle domluvili to setkání, místo abychom následovali naše kamarády v jejich údělu.“

„Amen,“ řekl Harry.

„Koukněte,“ řekl komisař, „není támhleto velitel Orlů? Sedí s tou reportérkou..., jakže se jmenuje?“

„Jennie,“ řekl velitel legionářů, aniž by se tam podíval. „Aspoň myslím, že je to ona. Proč se ptáte?“

„Myslel jsem, že ji máte zamluvenou vy. Nebo to snad berete jako přátelskou službu armádě?“

„Může si dělat, co chce,“ řekl Phule. „To, že jsme spolu párkrát poobědvali, neznamená –“

Zuřivé zaječení náramkového komunikátoru ho přerušilo uprostřed věty. Vzhledem k tomu, že si nepřál být vyrušován, chvíli přemýšlel, jestli má odpovědět. Nakonec si řekl, že když už někdo porušil jeho příkaz, musí to být důležité a bylo by dobré zjistit, o co jde.

„Omluvte mě, komisaři..., tady Phule, Mami. Co se děje?“

„Máme problém, kapitáne,“ zazněl hlas komunikační specialistky, ale tentokrát bez jejích obvyklých šprýmů.

„Co...“

„Poslechněte si to sám. Spojím vás přímo s bojištěm..., jste na příjmu, poručíku.“

„Kapitán Jester? Tady je Rembrandtová.“

„Pokračujte, poručíku.“

„Máme tady zapeklitou situaci. Myslela jsem si, že bych vám to měla říct co nejdřív.“

Phule pocítil mrazení v zádech, ale navenek klidně řekl:

„Dobře. Co se stalo? Začněte od začátku.“

„No, Do-Wop vystřelil na ještěrku...“

„Na ještěrku?“

„Takový druh, který vypadá jako ještěrka... akorát větší. Jinak neidentifikovatelný. V každém případě to na něj vystřelilo zpátky a –“

„Ono to na něj co?“

„Vystřelilo to na něj, pane. Zasáhlo ho to nějakým druhem paralyzujícího záření. Je naživu, ale v bezvědomí. Máme prostě v bažině nebezpečné neznámé vetřelce. Jsou inteligentní a ozbrojení.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Zápis v deníku 153

Měl jsem tu čest být jediným civilistou současnosti, který byl svědkem vojenské invaze. Neměl jsem s vlastní akcí nic společného, ale když se i ostatní legionáři dostali za svými přáteli na bojiště (nechali v Klubu jen Matku, aby se postarala o spojení mezi nimi a kolonií), chopil jsem se příležitosti a pověsil se jim na paty. Normálně bych předpokládal, že mě můj zaměstnavatel pošle zpátky, ale buď se rozhodl, že nemůže každého hned transportovat, nebo jednoduše moji přítomnost nezaregistroval. Byl zkrátka pohlcen událostmi.

Většina roty byla rozmístěna podél stometrové čáry. Vojáci se krčili za křovím, které vyrůstalo z malého močálu. Phule, Rembrandtová a Brandy se právě chystali instruovat vojáky o dalším postupu. Snažili se mluvit co nejtíšeji, jen občas se rozhlédli po okolí. Všichni tři klečeli za malým pahorkem.

Předmět jejich pozornosti a terč dvou stovek nabitých zbraní byl sotva tisíc metrů před nimi: veliká a neohrabaná kosmická loď, plouvoucí na pontonech na hladině mělké bažiny. Uvnitř ani vně nebylo stopy po sebemenším pohybu. Avšak pouhá její přítomnost vyburcovala rotu k bedlivému pozorování.

„...jsou malí... no, na ještěrky jsou velký, ale v porovnání s námi jsou malí,“ vysvětlovala Rembrandtová. „Tipovala bych, že jsou oproti nám dvakrát menší – posuzuji to podle těch několika, které jsme viděli.“

„Ať už jsou vysocí jakkoliv, mají zbraně,“ komentoval to suše Phule. „Jste si jistí, že je Do-Wop v pořádku?“

„Bez doktora těžko říct,“ řekla Brandy. „Vypadá to jako úraz od elektrického proudu. Vyřídilo ho to, ale nevypadá, že má nějaké trvalé následky. Většinou křičí, že se chce zas připojit k rotě.“

„Zatím ho nevolejte. Nevíme jistě, jestli to má nějaké následky. A proto nemáme žádný důvod riskovat, dokud ho opravdu nebudeme potřebovat.“

„Jistě.“

„Nějaká zpráva od Armstronga?“

„Je ještě s týmem, který přepravuje horníky zpátky do kolonie,“ oznámila Rembrandtová. „Chtěl se vrátit, když byli kilometr od místa nebezpečí, ale z toho, jak jsem pochopila vaše rozkazy, jste si přál, abychom chránili horníky po celou cestu zpátky do kolonie.“

„To je správné, poručíku,“ řekl Phule. „Dokud nevíme, kolik jich tu je a kde všude jsou, musíme naše horníky chránit.“

Ačkoli se předpokládalo, že Armstrong bude dohlížet na probíhající akci a Rembrandtová bude velet eskortě horníků, rozhodl se Phule, že tomu bude naopak. Armstrong byl z těch dvou bezesporu lepším bojovým velitelem pro případ, že by skupina vetřelců horníky potkala. Na druhé straně Rembrandtová měla lepší cit pro běžný bažinatý terén, protože tam již dříve podnikala nesčetné výpravy, které jí poskytly hodnotné zkušenosti.

„Je kolonie dostatečně zajištěna?“ otázala se Brandy, ponuře se dívající na píčí loď.

„Byl jsem s Goetzem, když ta zpráva přišla,“ odvětil velitel. „Čeká na další informace. Mezitím dává dohromady všechny vysloužilé policisty, takže budou schopni se mobilizovat, jestliže se situace zhorší.“

„Jak zhoršenou situaci ještě máte na mysli, pane?“ naléhala Rembrandtová. „Už nám zasáhli jednu osobu!“

„Až opravdu začnou pálit,“ poukázal Phule. „Navíc z toho, co jste mi řekla, není ta osoba zraněná! Potom se už přece nestřílelo, že?“

„Ne, pane..., je to, jak říkáte,“ řekla seržantka rychle. „Kolem lodi bylo sice trochu aktivity, ale nikdo nestřílel. Možná, že nás ani neviděli.“

„Jaký druh aktivity?“

„Nevím, Spartakus to oznámil. Můžete se ho osobně zeptat.“

Předtím, než to mohl Phule komentovat, Brandy zahvízdala na Sinthiana, aby se k nim připojil. Legionář se nehlučně přiblížil na

svém prkénku. Snažil se co nejvíce smršknout svoje tělo, a vypadal proto jako velká fazole zdobící klouzací prkno.

Velitel by si na funkci zvěda ne zvolil tohoto nehumanoida, kdyby ho neupoutal jeho mrštný rychlý pohyb na prkně, oproti jeho pomalým lidským kolegům. Mělo to výhodu, mohl i dobře manévrovat na vodě, a tudíž konat cokoli, aniž by na sebe upozornil.

„Řekněte kapitánovi, co jste viděl, Spartaku,“ nařídila Brandy. „Chce vědět, co ti vetřelci dělali.“

„Dobrá, kapitáne,“ začal Sinthian. „Otevřeli panel na straně lodi a na chvíli kutili něco uvnitř..., neviděl jsem, co přesně dělají. Potom ho zase zaklapli a vrátili se dovnitř.“

Hlas nehumanoida, který měl na krku zavěšený translátor, byl vysoký a melodický a skoro připomínal cinkání zvonečků. Ať se pokoušel jakkoliv, nemohl Phule uniknout dojmu, že se baví s ovci se zvoncem na krku.

„Vypadalo to, že se připravují k boji?“

„No... Nemyslím si to. V tom panelu nedělali nic, co by připomínalo přípravu ke střetnutí.“

„Viděli tě?“

„Několik z nich se občas podívalo mým směrem, ale dívali se i jinnam, nejen na mě, takže si myslím...“

Náhle upoutal Phulovu pozornost rychlý pohyb před nimi. Velitel zvedl ruku uprostřed věty na povel mlčení. Za malý okamžik se vynořila skupinka postav, přebíhající z úkrytu do úkrytu.

„Co tady dělají?“

Byla to Brandy, která zamumlala tuto otázku, kterou si každý ve skupince už předem v duchu položil. Odpověď přišla, až když se jedna postava oddělila od ostatních a připlížila se k nim.

„Promiňte, že nám to trvalo tak dlouho, dostat se sem, kapitáne,“ řekl major O'Donnel a pokývl hlavou na pozdrav ostatním ve skupině. „Neočekávali jsme, že na jednoduchou práci čestné stráže bude potřeba plná bojová výbava, a zabralo nám spoustu času, než jsme ji rozbalili a připravili.“

Potom se odmlčel, aby si prohlédl legionáře kolem, a krátce se podíval zpět na Rudé Orly.

„Pokud mi řeknete, jaká je vlastně situace, budu se svými muži kryt váš ústup.“

„Promiňte mi, majore,“ řekl chladně Phule, „ale co tu vlastně děláte?“

„Co tu dělám?“ O'Donnel byl zmatený. „Nedělám nic jiného, než že plním rozkazy svého nadřízeného.“

„Jakého nadřízeného?“

„Ale kapitáne, cožpak to není zřejmé? Vyjednávání s novou rasou vetřelců, zjevně nepřátelských, je záležitostí armády, ne legionářů.“

„Nemyslím si, že je to tak zřejmé.“

„Chcete říci, že se domníváte...“

„Ve skutečnosti,“ pokračoval legionářský velitel s nepatrně zvýšeným hlasem, aby se zbavil majorových protestů, „je zřejmé to, že legie byla přidělena na Haskinovu planetu proto, aby chránila občany před vším, co vyleze z těchto bažin, a tudíž vy a vaše jednotka, majore, se pletete do naší operace. Oceňuji vaši nabídku nám pomoci a nepotěšilo by mě nic více než konfrontovat všechny vojenské problémy s vámi, ale momentálně máme práci. Mohl byste laskavě vzít vaši jednotku a odejít?“

„Chcete znát toho nadřízeného,“ řekl klidně major, který se pokoušel v tuto chvíli ovládnout svůj temperament. „Dobrá, budu hrát vaši hru. Podejte mi jeden z vašich komunikátorů a já vám toho nadřízeného představím.“

„Omlouvám se, majore, ale naše komunikační síť je jen pro legionáře. Obávám se, že půjdete zpět do kolonie –“

„K čertu!“ vybuchl major. „Jakým právem máte tu drzost, abyste se pokoušel nařizovat jednotce Pravidelné armády, co má dělat?“

„Dobrá, Matthewe,“ řekl mírně Phule, „co říkáte tomu, že je nás zhruba desetkrát tolik?“

O'Donnel si náhle uvědomil, že většina legionářů poblíž poslouchá jejich rozhovor a ten nepříjemný počet zbraní je nyní namířen více na Rudé Orly než na loď s vetřelci.

„Ohrožujete nás?“ zasyčel a stále se díval po zbraních. „Nařídil byste svým vojákům zahájit palbu na přátelské jednotky z Pravidelné armády?“

„Ve vteřině,“ řekla pevně Brandy.

„To stačí, seržantko,“ zarazil ji Phule. „Co se týče vaší otázky, majore..., poručíku Rembrandtová?“

„Ano, kapitáne?“

„Víme něco o tom, zda tihle vetřelci nejsou schopni změnit podobu nebo nějak ovládat myšlenky?“

„Ne, pane.“

„Takže z toho, co víme, se dá usuzovat, že můžou být schopní se přeměnit na lidi, aby nás oklamali.“

„No... Myslím, že ano..., pane.“

„Tady to máte, majore. Kdyby bylo třeba, cítil bych se ospravedlněn tím, že se moje jednotka potřebuje bránit před vetřelci, i když vypadají jako jednotka Pravidelné armády.“

„Ale...“

„A zvláště,“ pokračoval Phule, snižuje hlas, „jsou-li v rozporu se známými modely chování. Prohrál jste, Matthewe. Zchladněte a zkusíme to znovu... od začátku.“

O'Donnel moudře uposlechl rady. Párkrát se zhluboka nadechl, než celou konverzaci uzavřel.

„Mám tomu rozumět tak,“ řekl nakonec, „že odmítáte přenechat situaci Pravidelné armádě?“

„Správně, majore O'Donnele,“ potvrdil legionářský velitel. „Podle mého názoru toto spadá pod námi uzavřenou smlouvu, a tudíž je zodpovědnost jen na nás. Jednoduše řečeno – je to náš boj, takže se vraťte zpět.“

Major se znovu podíval na Rudé Orly, kteří čekali poblíž.

„Vážně, kapitáne, jste si jistý, že nechcete tady kolem mít moje hochy – přinejmenším jako zálohu?“

Phule zaváhal. Nic mu nezakazovalo, aby využil služeb Rudých Orlů.

„Budete ochotni být záložní jednotkou pod mým velením?“

O'Donnel se napřímil a zasalutoval.

„Je-li to jediný způsob, jak se dění tady můžeme zúčastnit, tak ano. Hlásím se k službě, pane.“

Byla to kapitulace, ale každý věděl, že na to major nezapomene. Ale když major řekl, že se bude řídit pravidly legie, měla by být jeho slova pravdivá... přinejmenším na dobu, než boj skončí.

„Velmi dobře, majore,“ řekl Phule a vrátil pozdrav se stejnou formalností, „potom chci, abyste sebral vaše vojsko a posunul se o dvě stě metrů zpět. Dám vám vědět, kdy a jestli vůbec vás budeme potřebovat..., a děkuji.“

„Jak to poznáme, že nás potřebujete?“ naléhal major ignorující nabízené díky.

Velitel legie se podíval kolem dokola a potom nepatrně zvýšil hlas.

„Zubče-Anini!“

„Ano, pane?“

Obrovský legionář se po loktech připlížil na jeho výzvu.

„Chci, abyste šel s majorem O'Donnelem a Rudými Orly, dokud si nenajdou záložní pozici. Když budeme potřebovat sdělit informaci, jsou-li potřeba záložníci, užijeme váš zápečtní komunikátor.“

„Ne, pane!“

„Cože?“

Odmítnutí Phula na chvíli omráčilo.

„Žádné posílání pryč. Pracovat tvrdě... trénovat tvrdě. Větší právo než jiný bojovat. Pošlete někoho jiného... Prosím, kapitáne.“

Velitel, na rozpacích, jak zareagovat na Voltroňanovu malou vzpouru, se díval kolem a hledal někoho jiného, komu by tento úkol přidělil. Všichni legionáři odvraceli zrak; každý se náhle začal zabývat cizí vesmírnou lodí.

„Dobrá, Zubče. Potom mi ale odevzdej svůj komunikátor.“

„Pane?“

„Dej mi ho a vrať se na svoji pozici.“

Po chvilce tápání po popruhách sundal Zubec-Anini svůj drahocenný zápečtní komunikátor a dotčeně odešel na své stanoviště.

„Myslel jsem, že to je pacifista,“ řekl O'Donnel a díval se na odcházejícího Voltroňana.

„Já také,“ připustil duchem nepřítomný Phule, který právě nastavoval komunikátor. „Dobrá, majore. Nastavil jsem to, aby to třikrát píplo, když vás budeme potřebovat. Přepněte potom tenhle spínač na straně, slouží k nastavení vysílacího i přijímacího módu, abychom vám mohli sdělit instrukce. S výjimkou tohoto nic nemačkejte. Nejste-li s tím zcela seznámen, mohl byste omylem někoho rušit. Jasně?“

„Chápu,“ pokývl major a vzal si komunikátor. „Budeme čekat, dokud nás nebudete potřebovat.“

„V pořádku, majore, běžte. A majore... díky.“

O'Donnel mu suše zasalutoval a rychle odešel, aby se opět připojil k Orlům.

„Opravdu mu důvěřujete, kapitáne?“ zeptala se skepticky Brandy.

„Malý moment...“ Phule se zaměstnal nastavováním svého komunikátoru. „Matko?“

„Komunikační centrála zde, kapitáne.“

„Major O'Donnel a Rudí Orlové jsou napojeni na síť. Užívají komunikátor Zubce-Aniniho. Nedovolte – opakují *nedovolte* mu, aby odtamtud někomu volal. Také sledujte jeho pozici a ihned mě informujte, když se někam začne přesouvat. Poznamenala jste si to?“

„Mám to před sebou.“

„Jestere, tady jsem.“

Phule odložil komunikátor a otočil se na Brandy. „Odpověď na vaši otázku seržantko – samozřejmě, že mu důvěřuji. Důvěra je základním kamenem respektu a je na ní založena kooperace.“

„Dobře, pane. Promiňte, že jsem se ptala.“

„Myslím, že je tak známe, že je ani nemusíme sledovat,“ pousmál se lišácky Phule. „Spartaku, budu si muset vypůjčit tvůj translátor.“

„Můj translátor?“ podivil se Sinthian.

„Ano. Přepni ho, abych mu rozuměl.“

„Promiňte mi, kapitáne,“ řekla zamračená Rembrandtová, „ale k čemu potřebujete ten translátor?“

„Hodlám navázat kontakt s bytostmi v té lodi.“

„Ale to je... domnívám se... myslíte si, že je to moudré, pane?“

„Myslím, že je lepší se snažit s nimi přátelsky domluvit, než začít na sebe hned střílet..., a také je dobré nečekat, jestliže tam nejsou. Mohli by se zrovna totiž připravovat na útok,“ řekl velitel. „Jedním nebo druhým způsobem musíme zjistit, jaký je jejich záměr.“

„Tím, že se jim postavíte do palebné dráhy?“ zamračila se Brandy. „Nemyslíte, že by bylo lepší vyslat někoho, kdo je více postradatelný než vy, kapitáne?“

„Poručík Rembrandtová mě bude v mé nepřítomnosti zastupovat. Kromě toho,“ pousmál se Phule opět, „nechci jít k nim tak blízko,

abych byl zranitelný. Jak daleko jste říkala, že byl Do-Wop, když to dostal?“

„Okolo padesáti metrů. Proč?“

„To znamená že asi neznají dostřel našich zbraní. Já budu jednat v dosahu malých ručních zbraní... a nebudu mít na sobě žádný zvláštní chránič. Nyní mi to odsouhlaste..., během pěti minut vyjdu.“

„Ano, pane.“

„A seržante, nebude-li vám vadit udělat mi laskavost, dvakrát překontrolujte každého a zjistěte, jestli má zaklapnutou pojišťovací zákloupu.“

Bohužel, nevím přesně, co se stalo, když se můj velitel setkal s vetřelci tváří v tvář, takže to, co bude následovat, jsou jen spekulace založené na pozdějších událostech. Dvě věci mě však opravňují věřit tomu, že má rekonstrukce je správná.

Ta první je celkový výsledek setkání.

Druhá je založená na tom, že vzhledem k tomu, že se s nimi ještě nikdo nikdy nesešel, byli zřejmě z velmi vzdálené planety. Protože navíc podobně jako legionáři byli i oni pokládáni za pouhý odpad, pochybuji, že by jim jejich nadřízení svěřili něco takového, jako je útok na cizí planetu.

Letecký poručík Qual ze zenobiánského Výzkumného vojska nebyl touto situací nadšený. Jeho nálada se blížila slepé panice, protože s každou novou zprávou cítil, jak mu šance na záchranu prokluzuje mezi prsty.

Doufal, že úspěch jeho mise by mohl zmírnit nelibost Druhého Nejvyššího Harrah, který ho přidělil k tomuto úkolu. Zenobiáni nebyli považováni za nenávistnou rasu, jak tedy dlouho mohl být Harrah rozčilený z malého omylu v úsudku? Kromě toho, mohlo se očekávat, že poručík rozpozná 2000 let starou antickou urnu a vyzdobenou nádobu pro tělesné odpady? Zvláště potom, co večer popíjel při manželském setkání. Tento zvláštní společenský přehmat byl zcela zastíněn nynější katastrofou.

„Jak jsi mohl být tak tupý a střelit do inteligentního cizince, Ori?“ zasyčel na kolegu před ním. „Nestalo se ti už někdy, že jsi zásadně

porušil náš stávající zákon – vyvarovat se přímého kontaktu s kteroukoli cizí kulturou, ke které se můžeme přiblížit?“

„Ale poručíku, oni na mne stříleli dřív.“

„To je samo o sobě znakem inteligence z jejich strany.“

„Promiňte mi, poručíku,“ řekl jeho sekundant, který se zapojil do hovoru. „Říkáte, že vlastnit zbraně a uniformy je znakem inteligence... nebo to, že si právě vybrali Oriho?“

„Obojí,“ odsekl rozzlobený poručík. „Ale nepište to, Maseme. Tato konverzace by neměla být zaznamenána v deníku.“

„Ale pane, úplnost deníku je jednou z mých povinností, a bude to ode mne nedbalost, když –“

„Jedním z vašich úkolů bylo prohledávat terén a zjistit, zdali tam není inteligentní forma života!“ přerušil ho Qual. „Co se s vámi stalo, že jste nesplnil povinnost?“

„Jestli bych mohl poopravit poručíka,“ řekl klidně Masem, „scannery tehdy nefungovaly. Byly rozebrány ve snaze vyhovět poručíkovi a za každou cenu spravit naše komunikační zařízení.“

„Dobře, teď jsou funkční?“

„Skoro, letový poručíku. Samozřejmě, abychom to mohli spravit, museli jsme –“

„Nezajímá mě, co jste si z toho vzali! Jenom dejte scannery dohromady! Měli jsme –“

„Poručíku! Scannery fungují!“

Konverzace a stejně tak i podrážděnost důstojníků se náhle vytratily. Oba spěchali k obrazovkám a málem se přitom ušlapali.

„Co je to tam venku?“

„Kolik...?“

„Ó, Velká Gazmo! Podívej se na to!“

„Musí jich být na tisíce!“

Ve skutečnosti se na obrazovce objevilo sotva několik stovek zářivých bodů, ale bylo to podstatně víc než půl tuctu Zenobiánů na palubě.

„To je zajímavé,“ řekl Masem zamyšleně. „Podívej se na tyhle dva, ne, tady je třetí! Letový poručíku, znamená to, že je tady víc než jedna inteligentní forma života. Vypadá to, že máme co do činění s kombinovaným vojskem z různých ras, avšak jen jedna má většinu.“

„Nezajímá mě, jak se budou nad námi povyšovat!“ odseknul Qual.
„Je jich víc než nás – o moc víc – a pravděpodobně ozbrojených.
Nastartuj motory, odletíme pryč, dokud můžeme!“

„Obávám se, že to nebude možné, poručíku!“

„Cože, Maseme?“

„No, použili jsme části z odletových relé, abychom spravili scan-
nery..., jak jste nařídil.“

Qual se krátce pozastavil nad tím, jak funguje tento autodestrukční
mechanismus.

„Takže tím mi chcete říct, že jsme tady uvázli, obklopeni nepřátel-
ským vojskem –“

„Poručíku! Měl byste se na to podívat!“

Jedna z bytostí se oddělila od vojska, které bylo před nimi, a blížila se k nim.

„Rychle, přepněte to na obraz!“

Obrazovka ihned změnila záběr – ukazovala, co se odehrává před
jejich lodí. Cokoliv nebo kdokoliv dříve viditelný jako světlý bod se
teď rýsoval za chroštím a padlými stromy.“

„Jaká odporná stvůra!“

„Velká, že?“

„Co to s tou věcí dělá?“

Zatímco ostatní nervózně klábosili, Qual tu postavu tiše studoval.

„Zajímalo by mě, zdali má nějaký smysl to jeho mávání bílou lát-
kou,“ řekl konečně.

„Víte pane,“ zapištěl Ori, „vzpomněl jsem si na základní výcvik.
Užívali jsme kousky látky, jako je tenhle, na znamení, že máme na-
mířit zbraně.“

Letový poručík se na něj zvadle podíval.

„Vážně pochybuji, Ori, že nás přišel vyzvat, abychom na něj stříle-
li.“

„Ale stříleli na mě!“

„Pravda, ale všechno nasvědčuje tomu, že jsou inteligentní.“

„Podívejte, poručíku,“ přerušil Masem jejich konverzaci.

Postava před jejich obrazovkami držela před sebou zbraň. Potom ji
opatrně položila na zem ke svým nohám.

„To je jasné.“

„Pokud to není nějaký rituální způsob výzvy k boji.“

„Můžeme se domnívat, že chtějí vyjednávat. Jdu tam.“

„Myslíte si, že to je moudré, poručíku?“ otázal se ho jeho zástupce.

„Ne..., ale nevím, jestli máme nějakou lepší volbu. Pokuste se mezi tím, co s ním budu jednat, spravit odletové zařízení. Zabere to nějaký čas.“

„Chcete, abychom vás kryli některými lodními kulomety, pane?“

„Bylo by to dobré, kdybychom nějaké měli. Toto je výzkumná loď, ne bojová, vzpomínáte?“

„Ó, pravda. Promiňte, pane.“

„Poručíku,“ řekl mírně Masem. „Bylo by opatrnější vás při té konverzaci střežit. Nechceme, aby věděli, jak je Zenobiánské impérium opravdu mocné.“

„Věřte mi Maseme,“ zasyčel Qual a letmo se podíval po řídicí místnosti. „Opravdu nechci, aby znali naši skutečnou sílu.“

„Ted' můžeme mezi sebou komunikovat, poručíku,“ řekl Phule. „Rád bych začal omluvou za ten nevyprovokovaný útok na jednoho z vás. Byla to reakce ze strachu. Nevěděli jsme, že jste inteligentní bytosti. Dále děkuji za milosrdnou povahu vašeho protiútoku. Je dojemné, že jste mého poskoka jen omráčili, ale nezabili.“

Qual byl překvapen translátorem, ačkoli se tvářil, že to zná. Trvalo mu poměrně dlouho, než zjistil, co mu to visí kolem krku. Slyšel podivné chrochtání a cvakání – byla to řeč, kterou mluvil cizinec před ním, která se převáděla na představy v jeho mysli. Překlad jeho myšlenek do těch samých pitomých šumů byl sice trochu rušivý, ale stálo za to zjistit, že nikdo z nich nehodlá bojovat.

„Díky za tu omluvu, kapitáne Klaune, ale –“

„Promiňte, ale já jsem kapitán *Klaun*.“

„Aaa... ano, chápu.“

Představa, kterou vytvořil translátor, byla stejná s tou první, kterou měl Qual, když ho velitel oslovil poprvé. Zřejmě nebylo zařízení tak perfektní, jak se zprvu zdálo.

„Ať je to jakkoliv, jak jsem říkal, kapitáne... kapitáne, obávám se, že zde došlo k malému nedorozumění. Víte, můj kolega byl na lovu, když jste na něj zaútočili, takže zbraň měl pouze k tomuto účelu.“

„Ehm... obávám se, že vám nerozumím, poručíku.“

„Nu, my Zenobiáni dáváme přednost požívání potravy, když ještě žije. Takže naše lovecké zbraně jen omráčí, ale nezabijí. A to je od našich válečných zbraní odlišné.“

„Aha, chápu. Žádné ztráty tu nejsou,“ pousmál se Phule znovu.

„Promiňte, kapitáne, ale to má být přátelské gesto?“

„Co?“

„Že jste mi již několikrát řekl, že se nic nestalo. Z vašeho chování si nemyslím, že jste nepřítel.“

„Ano, to ten úsměv... ano, je to na znamení přátelství. Jestli vám to vadí, mohu s tím přestat.“

„Není třeba. Chtěl jsem se jen ujistit, že to chápu správně.“

Následoval nepříjemný okamžik ticha, kdy si oba reprezentanti uvědomovali rozdílnosti jejich ras.

„Řekněte mi, poručíku,“ řekl konečně Phule, „nyní jsme zjistili, že tady nejste kvůli nepřátelským záměrům, mohl byste mi říci, jaký je váš cíl? Snad bychom vám mohli pomoci.“

Qual si tu otázku pečlivě promyslel, ale nenašel nic, proč by na ni nemohl odpovědět pravdivě.

„Jsme výzkumná expedice,“ vysvětloval, „pověřená hledáním nových planet vhodných pro kolonizaci nebo výzkumná střediska. Přistáli jsme tady, protože bažiny jako tyhle jsou pro naše potřeby ideální lokalitou.“

„Chápu,“ kývl zamyšleně Phule hlavou. „Naneštěstí byla tahle bažina určena pro těžbu. Vojsko je zde přítomno čistě z ochranných důvodů.“

„Rozumím, kapitáne,“ odvětil rychle Zenobián. „Věřte mi, nechceme bojovat o tuto půdu. Prostoru, kde nikdo není, je dost. Teď jsme zjistili, že je to tu již obydlené, takže se jednoduše přesuneme jinam. Vydáme se na cestu, hned jakmile...“

„Nespěchejme,“ řekl Phule. „Možná přijdeme na něco, co bude prospěšné jak vám, tak našim lidem.“

„Cože? Promiňte, nechci zpochybňovat vaši pravdomluvnost, ale myslel jsem, že jste řekl, že bažina je k tomuto účelu nepoužitelná.“

„*Tato* bažina ano, ale jsou zde i jiné, které vám poslouží stejně dobře. Informace o tom, kde se nacházejí, by vám mohly pomoci, a jestliže předem dostanete povolení, nebude nám to vůbec vadit.“

Qual zpozorněl. Takováto dohoda by z něj udělala hrdinu u Výzkumného vojska a rovněž by tam ukončila jeho déletrvající nemilost. Ale z minulosti se naučil, že takové dohody zní až moc dobře na to, aby byly pravdivé.

„Nerozumím vám, kapitáne,“ řekl váhavě. „Naše rasy jsou zcela odlišné a já jsem byl vždy přesvědčen, že inteligence v sobě zahrnuje jistý stupeň sobeckosti. Proč by nám vaši lidé dávali něco, co je jejich, aniž by za to nic nechtěli?“

„Ale, to my za to něco chtít budeme, samozřejmě,“ usmál se Phule. „Vzpomeňte si, co jsem říkal o *vzájemném* prospěchu. Myslím, že shledáte naši cenu za užívání bažiny minimální.“

„Jak minimální?“

„Dobrá..., předtím, než se budeme věnovat detailům, mohl byste mi říci, jaký je maximální dosah těch vašich omračujících zbraní?“

„Co se stalo, kapitáne?“

„Hodlá začít bojovat?“

„Co chtějí?“

Když legionáři vítali velitele, vypadali jako včelí roj. Phule, který ignoroval všechny otázky, na ně mávl rukou, aby byli zticha, a aktivoval komunikátor.

„Komunikační centrála.“

„Ano, Matko. Spojte mě s meziplanetární linkou, potřebuji si promluvit s otcem...“

Nadiktoval jí číslo a podíval se na netrpělivé legionáře okolo sebe.

„Pokud budete poslouchat, co mu budu říkat, zodpoví vám to většinu vašich otázek. Cizí vojsko není – opakuji není – nepřátelské. Nikdo tady bojovat nebude, dokud někdo –“

„Willie? Jsi to ty?“

Phule zaměřil pozornost na svůj zápěstní komunikátor.

„Ano, táto. To jsem já.“

„Co se děje? Neříkej mi, že už jsi hrou na vojáka unavený.“

„Tati, neříkám to tak často, ale *bud' zticha a poslouvej!* Jsem tady v situaci, která se tě možná týká, a nemám čas poslouchat posměšky a urážky, chápeš?“

Na moment bylo ticho a pak následovala odpověď, avšak již vážným tónem.

„Dobrá, Willarde. Co máš?“

„Má strýček Frank stále tu vývojovou společnost? Jediný, který kupuje levné bažiny a pokouší se je transformovat na užitkovou půdu?“

„Myslím, že ano. Naposled jsem o něm slyšel, že to využívá k odpisům z daní. Vždycky to bylo málo výnosné a –“

„Neváhej a kup to... i s nějakou tou půdou, kde se dá přebývat.“

„Moment...“

Následovala další pauza, tentokrát přerušená mumláním do sluchátka.

„Dobrá,“ zazněl znovu hlas staršího Phula. „Už jsem to rozjel. Domnívám se, že k tomu máš nějaký důvod?“

„To se vsaď, že mám. Mám u nosu obchod: celá ta nová cizí rasa hledá bažiny.“

„Noví cizinci? Co nám můžou nabídnout na oplátku?“

„Domnívám se, že znají vynikající technologie. Jak ti zní výroba a distribuce nových zbraní?“

„Jak nových?“

„Říkáme tomu omamná puška..., jednoduchý a přenosný zdroj energie..., dosah asi tři sta metrů. Je to jasný obchod s obránci zákona. Ostatní už zařídíš.“

„Zní to docela pěkně. Kdo je jejich jednatel?“

Legionáři se společně zasmáli spolu s velitelem.

„S tímhle je to špatné, táto. Já. Neměj strach..., jsem si jistý, že na něco přijdeme.“

„Jó... jistě. Stejně jako posledně. Zavolej mi, až to všechno zařídíš a budeš znát detaily. A udělej mi tu laskavost a neříkej mi pokaždé, co bys udělal, kdyby... jo?“

„Je to jen obchod.“

Phule odložil komunikátor a zhluboka se nadechl, poprvé od doby, co poprvé slyšel o cizincích.

Nikdy se nad tím nezamýšlel. Napadla ho otázka, zdali vůbec Zenobiáni potřebují ke svým bažinám těžební práva.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Zápis 162

I když je těžké přesně určit, kde skončila jedna část kariéry mého pána a kde jiná začala, první část jeho pobytu v legii nevyvrcholila setkáním se Zenobiány, ale návštěvou jistých vysokých důstojníků velení.

S myšlením typickým pro všechny byrokraty na světě se nezajímali ani tak o výsledek jeho akcí, jako spíše o metody a postupy, kterými ho dosáhl.

Veřejnost se obvykle o činnost legie vůbec nezajímala – ani když šlo o vysoké důstojníky. Ti byli proto nesmírně překvapeni davem lidí, který je očekával, když přistáli ve vesmírném přístavu na Haskinově planetě. Většinou to byli lovci senzací, ale i tak to bylo překvapující.

„Jennie Higgins, mezihvězdné zpravodajství,“ řekla reportérka, postavila se před prvního legionáře s mikrofonom a s kameramanem za zády.

„Je pravda, že jste přijeli potrestat kapitána Jesteru, velitele zdejší roty, za jeho střetnutí se Zenobiány?“

„Bez komentáře,“ zamumlala plukovnice Battleaxová a snažila se skrýt nervozitu. Navzdory své kritice Phulova styku s tiskem, ona sama měla s novináři jen omezenou zkušenost a takováto setkání ji vyváděla z rovnováhy.

„Ale pokud kapitán Jester nebude potrestán, tak proč byl po tom incidentu zbaven velení a má domácí vězení?“ zeptala se reportérka.

„Dospěli jsme k závěru, že vzhledem k ohrožení obyvatel této planety je nezbytné kapitána Jesteru dočasně suspendovat, dokud nevyšetříme adekvátnost jeho postupu.“

Generál Blitzkrieg byl jeden z těch důstojníků, kteří se nebáli za legii otevřeně vystupovat. Přestože měl podobné názory jako Battle-

axová, nebyl tak úzkoprsý a zastával názor, že občasné veřejné vystoupení neuškodí. Alespoň tak zvýší své šance najít někoho, kdo by publikoval jeho paměti.

„Takže váš skutečný cíl je spíše zjistit, co se stalo, a ne postavit kapitána Jesteru před vojenský soud?“ obrátila k němu svou pozornost Jennie.

„To je pravda,“ řekl generál. „I když, pokud to vyšetřování dovolí, jsme připraveni i na tuto eventualitu.“

Blitzkrieg si chtěl tímto způsobem krýt záda, ale reportérka ho chytla za slovo.

„Můžete říct našim divákům, proč by měl být kapitán Jester, který pravděpodobně zastavil invazi nepřátel na naši planetu, předmětem vyšetřování?“

Generál na ni upřel svůj nejchladnější pohled.

„Mladá dámo, mezihvězdné zpravodajství vás zaměstnává jako reportérku, je to tak?“

„Ano,“ řekla Jennie, ale nebyla si jista smyslem této otázky.

„A myslíte si, že můžete říct o porušení mírové smlouvy se Zeno-
biány, že je oprávněné?“

„Samozřejmě, že ne.“

„Promiňte, slečno Higgensová,“ řekla plukovnice Battleaxová, „ale pokud byste se jako reportérka – nebo kdokoliv jiný – jako první střetla se silami potenciálních útočníků, přece byste také udělala cokoliv nezbytného, co by zamezilo hrozbě?“

„To stačí, plukovníku,“ zasáhl Blitzkrieg předtím, než mohla reportérka odpovédět. „Myslím, že interview bude muset skončit, slečno Higgensová. Oficiální stanovisko k tomu všemu zaujmeme až po skončení vyšetřování.“

S celou suitou si to namířili k letištní hale.

Major Joshua se v duchu zašklebil. Během letu zachovával moudré mlčení, zatímco se Blitzkrieg a Battleaxová přeli. Vypadalo to, že ani teď nebyli schopni shodnout se na názoru na tuhle situaci. Nijak by mu to nevadilo, kdyby nehrozilo nebezpečí, že mu svěří velení nad rotou Omega, pokud kapitána shledají vinným..., což generál považoval za hotovou věc. Major se modlil, aby k tomu nedošlo.

„Zachránit planetu před invazí,“ řekl Blitzkrieg, napodobuje reportérčin hlas. „Slyšela jste někdy takový žvást?“

„Musíte připustit, generále, že je to skvělá příležitost udělat v tisku z legie hrdiny,“ řekla plukovnice Battleaxová.

„Daleko lepší by bylo, kdyby to bylo oprávněné,“ odpověděl generál vztekle. „Ze zpráv, které mám, vyplývá, že Zenobiáni byli vyděšeni k smrti a nechtěli nic jiného, než z téhle planety vypadnout se zdravou kůží. To má, myslím, ke skutečné invazi daleko.“

Plukovnice i major generálovi opakovaně poukazovali na to, že on sám se podílel na vytvoření té historky o »invazi«, která kolovala v tisku. Všichni byli přece zajedno v tom, že tato publicita se legii výborně hodí. Jediné, v čem se nemohli shodnout, byla otázka, nakolik se na ní odrazí případné potrestání muže, který byl středem pozornosti. Battleaxová si myslela, že by to byla chyba.

Celá skupina se nacházela v jedné z místností letištní haly a generál stále opakoval, že by měli v diskusi pokračovat, až se dostanou na základnu roty, kde budou mít větší soukromí.

„Kapitán Jester je zde velmi populární,“ zkusila to znovu plukovnice. „Ať už jednal oprávněně nebo ne, on a jeho posádka jsou zdejšími miláčky.“

„O důvod víc to celé skončit a dostat ho odsud pryč,“ odvětil Blitzkrieg a zcela pominul to, co se mu Battleaxová snažila říct. „Kde ten chlap vlastně je?“

„Čeká vedle,“ řekl major Joshua.

„Tak na co čekáme my?“

„Na soudní zapisovatelku. Zdá se, že se někam zatoulala.“

„Nemohli bychom začít bez ní?“ řekla Battleaxová, „alespoň s předběžným výsledkem?“

„Raději ne,“ odpověděl generál, „chci, aby všechno proběhlo podle řádů. Majore, jděte se po ní podívat..., co je, sakra, tohle?“

Zvenčí bylo slyšet hlasitý zvuk nějakých strojů. Když mluvili, bylo to poměrně tiché, ale teď zvuk nabyl na intenzitě.

Joshua přešel k oknu a vyhlédl ven. Zůstal civět na něco, co ostatní důstojníci neviděli.

„Generále, myslím, že byste se na to měl podívat.“

Zvuk pocházel z tuctu motorových vznášedel, na kterých seděli legionáři. Stáli na místě a túrovali motory na plný výkon. Mnohem zajímavější však bylo procesí, které je doprovázelo.

Celá rota napochodovala do prostoru pod oknem. Sice nepředváděli žádné zvláštní kousky, tak jako Rudí Orlové během soutěže, ale jejich nástup byl neméně efektní. Tento dojem byl umocněn plnou polní, kterou měli na sobě, včetně výzbroje.

Na hlasité povely seržantů se celá formace zastavila a strnula v pozoru. V tom okamžiku také řidiči vznášedel vypnuli motory a na několik okamžiků se rozhostilo ticho, které však bylo hlasitější než jakýkoliv zvuk.

„Co tam dole dělají?“ řekl generál k ostatním důstojníkům.

„Zdá se, pane,“ zamumlala Battleaxová, aniž by odtrhla oči od útvaru, „že se jedná o demonstraci na podporu velitele.“

„Demonstraci? Vypadá to, že jsou připravení tenhle přístav obsadit.“

„Neřekla jsem, že to vypadá jako mírumilovná demonstrace,“ usmála se plukovnice.

„Mají nabitě zbraně,“ poznamenal Blitzkrieg. „Kdo je za to odpovědný? Komu bylo po Jesterovi svěřeno velení?“

„Velení získala poručice Rembrandtová, jakožto služebně nejstarší důstojník,“ řekla Battleaxová. „A vedle ní stojí poručík Armstrong. A musím poukázat na to, že stojí mezi námi a raketoplánem.“

„Mám zavolat policii?“ zeptal se Joshua nervózně.

„Ti dole jsou *naši* vojáci, majore,“ připomněl generál vztekle. „Budeme vypadat jako pitomci, když požádáme policii, aby nás před nimi chránila, nemyslíte?“

„Ano, pane. Promiňte, pane.“

„Ted' chci, abyste šel dolů a převzal velení nad útvarem, majore. Dejte jim rozchod a řekněte jim, ať se vrátí do kasáren a vyčkají další rozkazy.“

„Já, pane?“

V tu chvíli ho naštěstí zachránila soudní zapisovatelka, která vpadla do místnosti a usadila se za psací stroj. Vůbec nevěděla, co se děje venku. Byla to jedna z těch ošklivých žen s koňským obličejem, které usvědčovaly klasické schéma krásných sekretárek ze lži.

„Promiňte, že jdu pozdě, generále,“ řekla.

„Kde jste, sakra, byla,“ zeptal se Blitzkrieg, který našel konečně někoho, na koho mohl snést svůj vztek a nervozitu.

„Promiňte, že vás přerušuji, generále,“ řekla Battleaxová. „Ale nebylo by lepší začít?“

„Ano, máte pravdu. Řekněte někdo Jesterovi, že jsme tady.“

Trio důstojníků mělo stěží čas se usadit, než kapitán vešel. Připochodoval do středu místnosti a zasalutoval.

„Kapitán Jester... na váš rozkaz, pane!“

Generál opětoval pozdrav a podíval se na zapisovatelku.

„Zaznamenejte, že předběžný výslech se bude zabývat činností kapitána Jester. Generál Blitzkrieg předsedá, plukovník Battleaxová a major Joshua jsou přisedící.“

Obrátil svou pozornost k postavě před ním.

„Kapitáne,“ řekl konverzačním tónem. „Myslím, že víte, proč jsme tady.“

„Ne, pane, nevím. Bylo mi řečeno, že se stanu objektem vyšetřování, ale nejsem si vědom ničeho, co by k tomu dalo podnět.“

Plukovnice Battleaxová byla poněkud překvapena. Byla připravena podpořit Jesterovu obranu, ale nepředpokládala, že by se mohl bránit tím, že prohlásí, že je nevinný.

To mohlo být nebezpečné. Kapitán mohl dokázat, že jednal pod tlakem okolností, ale to, že udělal chybu, se všem zdálo zřejmé.

Generál cítil snadné vítězství a jeho úsměv připomínal úsměv žraloka.

„Kapitáne Jestere, domníváte se snad, že vy nebo kdokoliv jiný ve Vesmírné legii má právo porušit mírovou smlouvu s kulturou nebo civilizací, která je vám zatím neznámá?“

„Ne, pane. Toto právo má pouze Rada národů.“

„Pak tedy...“

„Ale nechápu, co má tato otázka společného s tím, co jsem dělal já nebo kdokoliv pod mým velením, pane.“

„Vy nechápete?“ Blitzkrieg se zamračil.

„Generále... mohu něco říct?“ vložila se Battleaxová.

„Kapitáne Jestere, jak byste popsal vaše setkání se členy Zenobiánského impéria?“

„Pane, byl jsem informován o střetnutí mezi členem mé roty a něčím, co se zdálo být nějakou neznámou rasou. Abych se ujistil, že horníkům, které jsem měl chránit, nehrozí žádné nebezpečí, setkal jsem se s jejich velitelem, abych zjistil, zda nemají nepřátelské úmysly. Z našeho rozhovoru vyplynulo, že jejich přítomnost zde je způsobena navigační chybou a že úvodní střetnutí bylo následkem nervozity a nevědomosti na obou stranách. Proto jsme se navzájem omluvili.“

„A...“, řekl generál po chvíli ticha.

„To je vše, co se týče mého setkání se Zenobiány, pane. Jsem přesvědčen, že to, co jsem udělal, bylo v mé pravomoci.“

„A co ta dohoda o obchodu se zbraněmi, kapitáne?“

Phulův výraz byl nevinnost sama.

„V této dohodě jsem figuroval pouze v roli prostředníka a agenta, pane. Uskutečnilo se to až později, když jsem byl mimo službu. A navíc tato dohoda, vlastně obchod, se uskutečnil mezi dvěma jednotlivci..., konkrétně mezi poručíkem letectva Qualem ze Zenobiánských sil a mým otcem. Ujistil jsem se, že to nezpůsobí ani Alianci ani Zenobiánskému impériu žádné potíže ani škody. Jak už jsem řekl, jednalo se pouze o obchod mezi dvěma jednotlivci a já jsem postupoval přesně podle článku –“

„My ten článek známe, kapitáne“, přerušila ho Battleaxová. „Ve svém hlášení se o něm často zmiňujete.“

Generál Blitzkrieg zavrtěl pochybovačně hlavou.

„Je to legální? Myslím, uzavřít obchod s cizí rasou bez vědomí Aliance.“

„Jsem přesvědčen“, odpověděl kapitán, „že není žádný zákon, který by to zakazoval. Kdybychom byli se Zenobiány ve válce, bylo by to něco jiného. Ale na inteligentní rasu, která sice není v Alianci, ale ani s námi neválčí, se žádná embarga nevztahují.“

Odmlčel se a usmál se na vyšetřující důstojníky.

„Možná, že zákonodárci proti tomu budou mít nějaké námitky, ale myslím, že to bychom měli přenechat jim a rotě právníků Phulovy zbrojovky. Znova opakuji, že nevidím žádný důvod pochybovat o legalitě toho všeho.“

Po tiskové konferenci, kde vyšlo najevo, že kapitán Jester z Vesmírné legie byl nejen zproštěn všech obvinění, ale byl za své jednání se Zenobiány navíc vyznamenán, se Phule zastavil v nejbližším baru na sklenku.

„Vůbec tomu nerozumím, Beekře. Myslel jsem si, že mě přijeli odstřelit, přesně tak, jak si to přál generál.“

„Rád vás vidím jako vítěze, pane,“ přikývl sluha a pozvedl sklenku.

„I rota ukázala, že jí na tom záleží,“ pokračoval velitel. „Jak vlastně reagovali, když jim byl oznámen zisk v našem fondu?“

„Myslím, že jim to ještě nikdo neoznámil, pane. Poručíci byli příliš zaměstnaní přípravou dnešní demonstrace.“

„Dobře,“ řekl Phule, „povím jim to sám. Jsem zvědav, jak zareagují na to, že jsou bohatí.“

„Chtěl jsem se vás v této souvislosti na něco zeptat, pane. Bylo to, co jste s těmi penězi prováděl..., legální a etické?“

„Jak to myslíš, Beeku?“

„No, zdá se mi, že koupit akcie společnosti, ve které jste majoritní vlastník, a navíc ještě předtím, než ta společnost ohlásí vzestup svých akcií, mi připadá jako zneužívání vnitřních informací.“

„Žádný strach,“ usmál se Phule. „Všechno je v pořádku... a navíc, kdo jiný než já by měl věřit svým vlastním podnikům?“

„Když to říkáte, pane.“

„Co kdybychom poobědvali, Beekře? Popravdě řečeno jsem už dnes trochu unaven civěním na uniformy legionářů.“

„Promiňte, pane, ale už jsem obědval.“

„Skutečně?“ velitel překvapeně pozvedl obočí.

„Se soudní zapisovatelkou,“ dodal sluha na vysvětlenou.

„Vážně? Myslel jsem, že není tvůj typ.“

Beeker si povzdychl. „To není, ale rozhovor se mnou ji tady zdržel, takže rota stihla přijet na demonstraci před začátkem vyšetřování.“

„Říkal jsem si, že v tom bude něco takového. Tak víš co, Beeku, objednej mi oběd do mého pokoje.“

„S radostí, pane.“

V tu dobu byla plukovnice Battleaxová zabrána do rozhovoru zcela odlišné povahy.

„Řeknu vám, generále, že rotu Omega úplně změnil. Viděl jste, jak se za něj postavili, když to vypadalo, že má potíže? Navíc ho milují média. Nakonec to vypadá, že původní zprávy byly správné. Dal tuto část legie do pořádku. Možná, že máme odlišné názory, ale já myslím, že bychom z této publicity mohli těžit. Myslím, že je jich na tuhle službu škoda.“

„Souhlasím, že bychom je mohli převelet, plukovníku,“ řekl generál. „Mám pár záležitostí, na které by se mohli hodit. Zjistíme, nakolik jsou tihle »elitní vojáci« opravdu dobří.“

Jeho úsměv postrádal jakoukoliv vřelost.

ISBN: 80-85782-69-3